

Yüregimden İzler

Yüregimden İzler

Gürsel Karaca

Gürsel Karaca

Eser Adı: Yüreğimden İzler

Yazar: Gürsel Karaca

Yayına Hazırlayan: Suzan Karaca

Editör: Derya Erzurumlu

Son Okuma: Ufuk Tepebaş

Tasarım: Ahmet Bilgehan Arıkan

www.tasarimkonagi.com

Basım Tarihi: Mart 2022

Baskı: Millibasım ve Yayın

Sertifika No: 48936

Gürsel Karaca'nın yazdığı şekilde hazırlanmıştır. Yazım hatası düzenlemeleri editör tarafından yapılmıştır.

Kitapta yer alan yazı ve şiirlerin her hakkı Gürsel Karaca adına Suzan Karaca'ya aittir.

Bu kitabın geliri Gürsel Karaca'nın isteği üzerine “memleketi aydınlığa ulaştıracak olan” kız çocuklarının okuması için bağışlanacaktır.

Ön Söz

*S*onbaharın dökülen son yaprağı gibi düş-
tüm hayatın kollarına. Yer bakır, gök tu-
runcu, yapraklar yeşil sarı...

Oysa farkında değiliz doğduğumuz gün ölüm sayacı-
mızın da çalışmaya başladığını...

Her sabaha uyanırken sona bir gün daha yaklaştığımı-
zın...

Mevsimlerden sarı hazan...

Öyle bir garip yılda doğmuşum ki neredeyse dünyada
taşlar yerinden oynamış. Mesela Ronald Reagan o yıl
ABD'nin yeni başkanı seçilmiş, Prens Charles dillere des-
tan bir düğünle Diana ile evlenmiş. Mehmet Ali Ağca, Pa-
pa II. Jean Paul'e suikast düzenlemiş. Diana Prenses olur-
ken, bir başka prenses yani Grace Kelly bir trafik kazasında
hayatını kaybetmiş.

Ve ülkemde 12 Eylül'ün izleri; sorgularıyla, cezaevle-
riyle, işkenceleriyle yani tüm acılarıyla hüküm sürmek-
teymiş...

Dedim ya, acayip bir yılmiş doğduğum sene; 13 Eylül
1981. Ben bu hayattaki tüm şansımı 12 Eylül darbesinin

bir yıl, bir gün sonrasında doğarak kullanmış gibiyim. Öyle olmasa on üç yaşımdayken babamı kaybeder miydim?

Zaman akıp gitti, usulca yol aldım hayatın içinde. Çocuk oldum, ergen oldum, büyüüp delikanlı oldum.

Yalnızlığımı kitaplarla doldurdum. Okudukça yazdım, yazdıkça daha çok okudum. Öyle çok seviyordum ki okumayı; kendime özel bir kütüphane kurdum. Kim bilir “Tutunamayanlar”daki Selim’dim, belki de okumayı en az onun kadar seven ve onun gibi hayata tutunamayan...

Bir gün kalbime bir kelebeğin kanadı değdi. Mısralar onun adını yazdı gizli gizli, kalbim avaz avaz adını haykırdı içimin duvarlarında. Bir baktı mı, cismim eriyip yok oluyordu gözlerinde. Aşka düşmek, ateşe düşmekmiş. Dumanlı tüten bir ateştim. Yandım, kavruldu, gündüz hayalimde, gece düşlerimde. Şiir olup döküldü duygular yüreğime ve öylece içime akan bir nehir oldu sessizce...

Ah zaman, nasıl da acımasız çıktın... Ne çok hayalim vardı, sıraya koyduğum. Elimde kalemim, kalbimde memleket sevdası, hainleri cümlelerimle cezalandıracaktım. Büyük bir yazar olup kitaplar çıkaracaktım. O kitapların gelirini kız çocuklarının okuması için bağışlayacaktım. Dilimde türkülerle halaylara duracaktım...

“...Ölmek ne garip şey anne

Artık duvarları kanatırcasına tırnağımla

Şaşkın umutlu şiirler yazamayacağım

Mutlak bir inançla gözlerimi tavana çakamayacağım

Baba olamayacağım örneğin

Toprak olmak ne garip şey anne!”

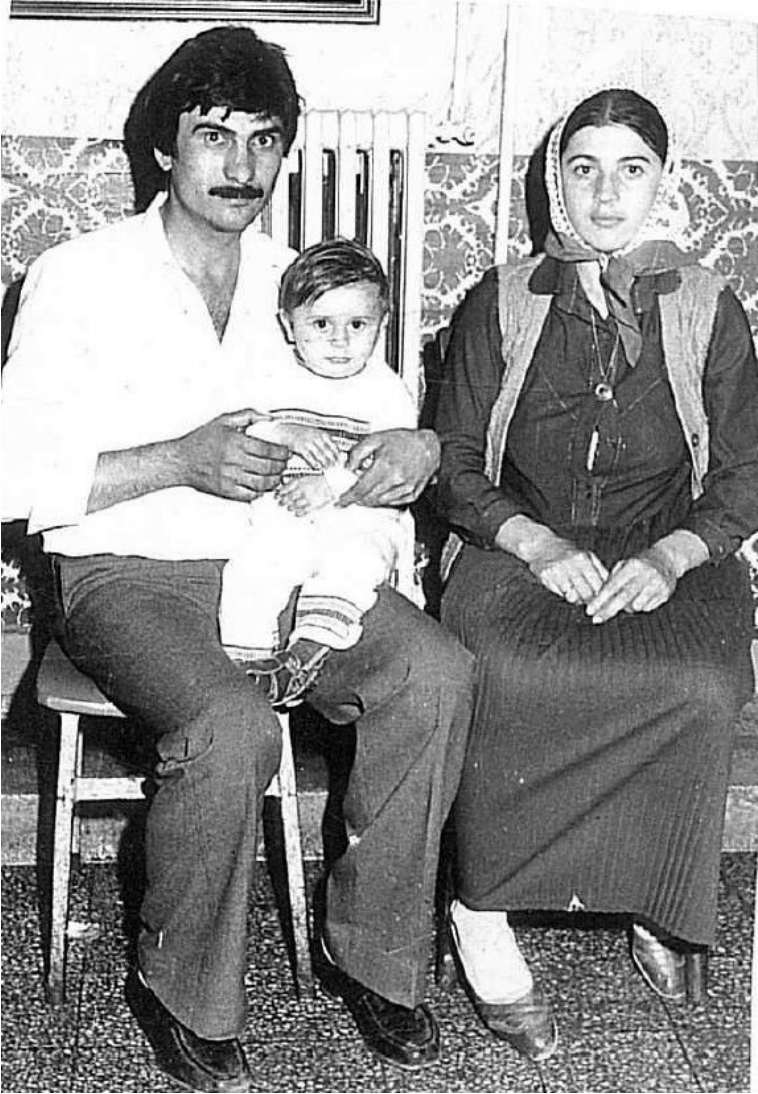
Ah annem; elimde olsaydı böyle çaresiz bırakıp gider miydin seni? Dedim ya annem; doğduğumuz gün işleme-ye başlıyor ölüm günümüzün kronometresi. Ne garip annem; doğduğumda karakışını bahara çeviren ben, öldüğümde baharını kışa çevirdim. Nasıl bir ömür yazgısıdır bu? Doğduğumda hazandı, öldüğümde bahar...

Yine de bir “DÜŞ VEDASI” olsun istedim benden sonraya... Baktıkça güzel hatırlanayım diye.

Hem kim bilir bir kız çocuğuna umut olur yazdıklarım yine de... Bir defter, bir kalem düşer belki bir öğrencinin nasibine. Ya da bir sevda şiiri; kavuşamayanların, hayata erken veda edenlerin, düşlerinin niyetine...

En çok da yüreği yangın yeri olan anneme, “Ben Bana Sığmıyorum!” sesim kulaklarında yankılanırken, son bir vedam olur geceye hasretlik yazılırken...

“Gürsel Karaca adına yazılmıştır.”



Annem'e...

Anne ben ölüyorum
Sesimi duymuyorsun
Anne ben söylüyorum
Görmüyorsun...

Anne ben ölüyorum
Bilmiyorsun...

Anne ben ölüyorum
Söylemiyorsun...

19.08.2007



Hastaneye İlk Yatış, 1986

Satürn...

Canım sıkkın,
Canımı sıkın yalnızlık değil.
Sevgiliye hasret kalsam da
Aşk yarası değil.
Hani hep dostun attığı gülden yaralanırsın ya!
Türk filmlerinde zengin arkadaş,
Fakirin sevdiğini elinden alır ya...
İşte öyle bir şey...
Gecenin içinde kaybolmak istiyorum
Gecenin içine akıp gitmek
Şarkılardaki asiliği bir yana
Devrim düşlerini uykularına
Ve şiirlerini yüreğime gömerek gitmek...
Adını bilmediğin ülkelere
Dostun dost koktuğu ülkelere
Acaba var mı böyle bir ülke?
Yoksa hep hayallerde mi kalır?
Yaralıyım yine dost elinden,
Hangi doktor sarar yaralarımı?
Yaralarım hangi ilaç iyi gelir?
Çaresi çaresizliğim mi yoksa?
Yoksa ölüme mi götürür bu hastalık beni?
Yok, yok ben kolay ölmem
Yıldırılmaz beni
Dostun attığı bir gül
Bırak kahpeleşsin dünya
Kahpeleşsin bırakın arkadaşlar...

1999 / İstanbul

Gözlerin Gözlerimde

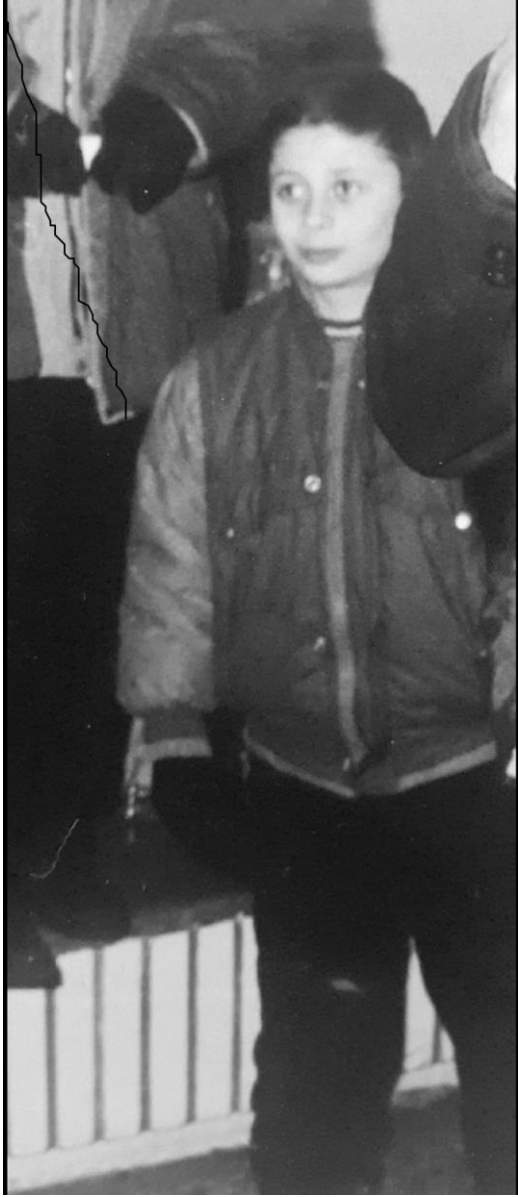
Gözlerinde aradım seni
Ama sen yoktun
Gözlerim gözlerine dokunduğunda
 Utangaç bir kaçırma
Korkuyorsun benden
 Yani gözlerimden

Oysa bir bebeğin gülümseyişi
 Bir annenin sıcaklığı
 Bir aşkın ifadesi gözlerim

Gözlerin gözlerimle buluştuğunda
İçimde bir kıvılcım
 Bir ateş
 Bir yangın
Yüreğimin derinliklerindeki sızı
Yani sevgi
 Yani aşk
 Yani sevgili
Bir volkan gibi gözlerimde patlar
İşte bu masumiyet

Korkma benden
 Yani gözlerimden
 Yani aşkımdan
 Yani sevgimden

24.02.2000 / İstanbul



Seni Sana Anlatmışım... Farkında mısın?

*Y*ine seni yazıyorum... Gözlerinde arayarak... Ve vazgeçişlerim yalan... Boşluğunu arıyorum hayatının, yakaladığımda ürkek bir kuş gibi sağa sola çırpınıyorsun. Ama kurtulamıyorsun gözlerimden.

Yüreğimin kapılarını sonuna kadar açıyorum sana. Ürkek kuşum, vücudunun en saklı kalmış yerlerini gösterir gibi çekinerek giriyorsun içeri. Ama yüzünde o utangaçlığın simgesi, hafiften pembeleşme yok.

Sıra bana geliyor. Yüreğimdeki kuşu yüreğine doğru uçuruyorum. Sana şiirler yazıyorum, seni anlatan... Hikâyeler anlatıyorum, kahramanları biz olan... Edebi değeri üzerinde duruyorsun ilk önce. Geleceğim üzerine kurgular yapıyorsun. Oysa başka şeyler duymak istiyorum dudaklarından. Gözlerine bakıyorum... Gözlerin anlatıyor, duymak istediklerimi. Gözlerine bakıyorum... Gözlerinde acı var...

Yaralarımı gösteriyorum sana. Beni yaralayanları... Ağrıyan yüreğimi... Kanayan aşkımı anlatıyorum sana. Kanamalarımı, kanamalarına benzetiyorsun. Erkekler kanayamaz dercesine gülüyorsun. Yine de anlatıyorum gecelerimi... Gözlerine bakarak anlatıyorum. Gözleriyle gözlerime bakamıyorsun, gülemiyorsun eskisi gibi. Çünkü tanıyorsun beni kanatanı. Seni kanatan kim diye soramıyorsun bile. On binlerce, yüz binlerce kez lanetler yağdırıyorsun kendine! Kaderine kızıyorsun karşıma çıktığın için. Ve bildiğin bütün duaları ediyorsun aşkımın daha fazla acı çekmeden ölmesi için. Ama öldüremiyorsun, çünkü yaşam kaynağı

gözlerin. Çünkü şiirlerimle bağlanmışım sana. Koparamıyorsun kendini benden, koparamazsın da. Kaderin değil, beni sana bağlayan; GÖZLERİN!

Oysa ben yüreğindeki bahçede koşup oynamak, zıplamak istiyorum. Yüreğinde çocukluğumu, gençliğimi, yarınlarımı yaşamak istiyorum. Oysa sen, yüreğinin kapılarını kapatmışsın demir sürgülerle. Zorluyorum, açamıyorum... Yüreğimden uçurduğum kuş, yüreğinin kapısında kalıyor. Giremiyor bir türlü içeri. Ama yıldırıramıyorsun beni...

Hatırlar mısın bilmiyorum; hayatının boşluğunu aradığım herhangi bir zaman diliminde, basit bir ağız tatlandırıcı vermiştin bana. Senden aldığım ilk armağandı bu! Bizans'tan kalan son tarihi esermişçesine, yüreğimin derinliklerinde saklıyorum. İstersen uzat ellerini yüreğime, okşa yavaşça, orada göreceksin.

Şarkılarımın asiliği gözlerinde gizli. Rüzgârlarım kızgın, çatık kaşlı. Fırtınalar koparıyorum yüreğindeki denizde. Dalgalarım yüreğine vurdukça ağlıyorsun. Oysa yüreğine akan gözyaşları BENİM! Sen bunu fark etmesen de yüreğindeki yalnızlık benim...

Bütün şiirlerim seni anlatıyor bana. Bütün hikâyeler seni... Ve ben hayatının boşluğunu yakalayıp sana seni anlatmaya devam edeceğim...

02. 2000 / İstanbul

Değişimdeki ben

Duygusallığımı soyundum da geldim

Artık ya ben

Ben değilim

Ya da bu insanlar insan değil!

Çünkü tükürdükçe insanların

Suratlarına...

Adı konmamış bir Tanrı oluyorum!

Aşk mı?

Aşksa her daim vardı...

04. 2001 / İstanbul

Şarkılarda devrim

Şarkılara vurdum kendimi
Hani o buram buram Anadolu kokan
Türkülere vurdum kendimi
Yüreğimin sesi, yolumun yoldaşı
Gecemin yıldızı, kalbimin saf aşkı
Olan şarkılara vurdum
Fırat gibi Dicle gibi saf
Bir bebek masumiyetiyle güler yüzlü
Anadolu'mun gözü kulağı emeği
Olan türkülere vurdum

Her şarkıda türküde
Kendimden bir parça buluyorum
Ve ben bu yolda ilerledikçe
Kendimi tamamlıyorum

Türkülerimde yara
Şarkılarımda isyan var
Yüreğimde aşk
Ruhumda asilik var

Yaralarım tuz basıyorum
İsyanım fırtınaya dönüşüyor
Ve ben her şarkıda
Yeni bir devrim yaratıyorum

19.09.1999



Resmetmek...

Resmetmek seni ellerimle

Masmavi bir gökyüzüne

Sonra da

Bir şiir gibi anlatabilmek isterdim

Oysa yüreğime kazıdım ben seni!

11.06.2001 / İstanbul

Bir Düşsün...

Gözlerin, bir hançer
Yüreğimin derin sancısı...
Dudakların, kan kızılı
Dudaklarımın dinmeyen ateşi...
Saçların, bulut kıvırcığı
Yumuşak ve uysal
Papatya kokulu...
Ellerin, sımsıcak ve güvenilir
Tam düşecekken yanı başımda...
Tenin, buğday yanığı
Başaktan almış kokusunu...
Ve sen tepeden tırnağa
Bir düşsün...
Ellerim sana uzandıkça
Gözlerimdeki bir damla yaşsın...

07.06.2001 / İstanbul

Aşkılarımı Erteliyorum

Sana olan sevgimi
Bir zarfa koyup
Adresi bile olmayan
Kimsesiz âşıkların
Diyarına yolluyorum
Birkaç gün sonra
Postacı kapımı çalıyor
Elinde ertelenmiş
Eli yüzü yorgun
Kimsesiz bir mektup
Çaresiz alıyorum içeri
Birkaç gün sonra
Tekrar deniyorum
Senden uzaklaşmayı
Bu sefer de
Bir cam şişeye koyup
Denizin kucığına bırakıyorum
Dalgalar alıp götürüyor
Götürüyor ya seni
Birkaç gün sonra
Bir balıkçı çalıyor kapımı

Elinde tanıdık bir şişe
İnkâr ediyor kelimeler seni
İnkâr etse de kelimeler
Gözlerim
Gözlerim
Kandıramıyor balıkçıyı
Çaresiz yine alıyorum içeri
Ve anlıyorum
Senden uzaklaştıkça
Seni daha çok seviyorum
Ve artık biliyorum
Seni sevdikçe çoğalıyor
Çoğaldıkça
Seni daha da çok seviyorum...

09.01.2001

Geceleri

Sataşmayın bu gece bana
Sinirimi kusarım üstünüze
Dokunmayın ne olur bu gece
Gözyaşlarımda boğulursunuz
Ne sevdiğinden ayrılmış esas oğlan
Ne de zincire vurulmuş tutsak
Asiliğim kendime yalnızca kendime

Ağlamak istiyorum kendi içimde
Kanıyorum bu gece
Her şey için kanıyorum
Bütün acıları topladım üstüme
Bazılarıyla arkadaş bile oldum
Acılarım kanıyor yüreğimde
Yüreğimi acıtıyor acılarım

Acılara gömölüyorum bu gece
Gözyaşlarım içime doğru akıyor
Sessizce derinden hüznle
Ben kaydıkça yıldızlar süzülüyor
Gülmek anlamını yitiriyor
Sevgililer öpüşmüyor gizlice
Ben acıdıkça güneş doğmuyor geceye
Sevmek sevmek kocaman bir hiç

Acılarımı kanatıyorum yüreğimde
Kanıyorum kendi içimde
Bu döngü devam ediyor her gece
Ve ben hep kanıyorum
Her gece acıyorum

29.11.1999

Kapındayım... Aç Kollarını...

“Bana yalan söyleme.”

Demedin mi?

Yalansız dolansız

Anadan üryan, çırlıçıplak

Bir bebek masumiyetiyle

GELİYORUM

Sana...

13.03.2010 / İstanbul

Sevgi Özgürleştirir

Seni sevdim diye
Ne bayrakları toplayıp durdum
Ne de uzakta bir halkın
Acılarına sırtımı çevirdim
Sen benim
İnsan yanıımı çoğalttın

Daha dün gözlerinde dolaşırken
Afrika hiç bu kadar
Ana kucağı, çocuk gözü
Özgürlük düşü olmamıştı

Kirpiklerine Kenya
Kirpiklerine Mozambik
Kirpiklerine Angola dolmuştu
Dokundum
Avuçlarımda halkımın sıcaklığı

“Biz özgürleşmek için
Birbirimize tutunduk!”dedin.



Adın Alabora...

GÖĞSÜMÜ deşıyorum
Kör karanlık gecelerde
Karınca misali...

Sensizliğin vuslatında
Sana vururken yelkovanlar,
Ben sensizliğin girdabında
ALABORA...

SENİN ADINLA!

18.12.2011 / İstanbul

Sahte Bir Çerçeve...

Ve sen

Şimdi elimi tutmaya korkuyorken

Ve ben

Yangın yangın

YANIYORKEN...

Elini tutmaya!

Gözlerin sahte bir çerçeveden bakıyorken bana

Ve ben sana

Çırılçıplak

Yalın ayak

KOŞMAYA

Hazırken...

SEN

Yalancı bir

MERHABA'yla

Gelip geçiyorsun

YÜREĞİMDEN...

SENİN SON HÂLİN

05.06.2011 / İstanbul

Amansız ve Zamansız

Gelmek... Böyle olsa gerek

Saat gecenin kaçını vurmuş
Amansız ve zamansız

Sen kim bilir kaçını baharda
Ben SENSİZLİKTE...

Böyle ayaz gecelerde
Ellerim değil de
İlle de yüreğim üşüyorsa eğer

Sımsıcak gözlerinle GEL

Gel ki göreyim
Gel ki dünya dönsün...

24.12.2011 / İstanbul

Araf

Her nefes bir ihanet duygusu
Sürekli bir intihar dürtüsü

Gitsem

Gidemiyorum...

Kalsam

Sıgamiyorum...

31.03.2013 / İstanbul

Aşka İsyan...

Sen bir gülünce
Bahar bahçeydi
Sen bir damla gözyaşıyken
Dağlar duman...

Sana koşuyordum
Sen anlamazken
Tüm yollar sana
Çıkıyordu
Hiç durmadan
Ve ben
Hiç durmadan
Sana koşuyordum
“Biçare”
Yalın ayak...

Her şeye rağmen
I have a dream!
Ve ben bir kez
Daha yeniliyorum
SANA!

İlk Yazı

Sana yazdığım

İlk şiiri

Kahramanları biz olan

İlk hikâyeyi

Kaybettim

Bulamıyorum...

Onları bulduğumda

KENDİMİ bulacağım!

Hiç

Anladım ki

Sen bensiz

Ben sensiz

Bir hiçiz...

Ben sensiz

Bir hiçsem eğer...

Sen de bensiz

Bir hiçsin...

Bir Kelebeğin Ömründen Daha Kısa Bir Aşkın Kronolojisi

26 Şubat,

Ben sana ilk kez

“Seni seviyorum” dedim.

27 Şubat,

Birlikte ilk kez

sinemada kahramanları BİZ olan

Filmi hıçkırır hıçkırır izledik...

Ve aynı günün aynı akşamında

Ben seni ilk kez

Öptüm...

28 Şubat,

Sen bana ilk kez

“Seni seviyorum” dedin.

Ve...

The End

İntikam!

İntikam alıyorsan eğer...

Benim

Sana yaşattıklarımın

Bin katını yaşıyorsun bana

Helal olsun SANA!

İki Dörtlük

Ah olaydım ben olaydım
Koynunda yatan ben olaydım
Kadınlığının adı yok
Ellerimle sarıp sarmalayan ben olaydım.

Kocan ama bir yabancı gibi
Aynı yatakta iki yabancı gibi
Kadınlığının adı yok
Aynı yatakta ama bir HİÇ gibi...

Telefonun Öbür Ucundaki Meçhul Kişinin Kimliği

Saat gecenin biri

Telefonu açıyor

Karşıdaki ses;

“Sen kimsin?

F... uyudu.

Ben kocası...” diyor.

“Ben de sevgilisiyim!”

Diyemedim.

KAPATTIM...

Yine de...

“Gel!”

Dedi bana...

Kanadığım hâlde

Gideceğim

Kanattığı hâlde

Acıdığım hâlde

Acıttığı hâlde

Yine de gideceğim



Sessiz Çığlık

Nasıl dayanıyorsun,
Böyle sessizliğe gömülerek?

Benim içimde
ÇIĞLIK ÇIĞLIK
Fırtınalar koparken...

Canko Seni Seviyorum (Hem de Çok!)

J İlk kez göz göze geldiler. O ilk bakışma erkeğin yüreğinde aç kalmış duyguları canlandırmıştı. Erkek kıza baktıkça sanki yarım kalan bir şeyleri tamamlıyordu. Adını koyamadığı bir şeylerin. Bunun adına ister aşk deyin, ister sevgi ister sevinç...

Göz göze gelmeler devam etti. İki, üç, dört... Artık sayısını bile hatırlamıyordu erkek. Kız da bakıyordu hani, sanki gözleriyle değil de yüreğiyle bakıyordu. Kız böyle bakmasa da erkek böyle hissediyordu. Çünkü kız yüreğinde başka bir isim, başka bir yürek, başka bir çift göz taşıyordu. Erkekse bundan habersiz...

Herhangi bir gün herhangi bir yerde yine göz gözeydiler. Erkeğin yüreği dolup dolup taşıyordu. Kelimeler beyininden gelip geçiyordu. Yüreğindeki aşkı, dalından koparılmamış bir çiçek kadar güzel ve bir ilkbahar mutluluğuyla nasıl anlatabilirdi ki? Yüreği heyecanlıydı ve korkuyordu acı bir gerçekten.

Erkek bir anlık cesaretle yazdığı şiiri kıza verdi. Kız, büyük bir mutlulukla ve heyecanla şiiri okumaya başladı.

“Gözlerinde aradım seni

Ama sen yoktun!

...”

Kız ciddiyetle şiiri okuduktan sonra, “Ben de şiir yazıyorum, bu şiirin çok güzel, çok güzel ifade etmişsin duygularını.” dedi. Erkek biraz şaşırdı biraz sevindi. Yüreğindeki

kelimeyi yani ‘bu şiiri senin için yazdım’ demedi, diyemedi. “Şiir yazdığına sevindim, iyi ki göstermişim sana, yoksa senin de yazdığını nereden öğrenecektim.” dedi erkek. Ve ekledi, “Bana şiirlerini getirir misin?”

“Tabii.” dedi kız. “Getiririm fakat düzenleme yapmam gerekiyor.” dedi. Erkek, “Sen şair, ben şair ne olacak bizim hâlimiz?” diye geçirdi içinden. Erkek kızıdan şiirlerini isterken farkında olmadan kızın yüreğini istiyordu. Oysaki kızın yüreği bir başkasının yüreğinde saklıydı.

Günler geçti, belki de aylar, belki de yıllar... Geçmeyen tek şey gözlerdi. O iki çift göz. Birbirine sürekli bakan, birbirlerinin gözlerinde konuşan, bir anlam arayan gözler...

Kız şiirlerini getirmemişti, yani yüreğini. Herhangi bir günde ve herhangi bir anda yine bir anlık cesaretiyle erkek, kızı şiirleri sordu, yani yüreğini.

Kız basit bir yalanla atlatmaya çalıştı, “... Ama senin yazdığın o şiir, gözlerin gözlerimde çok güzeldi.” dedi. Erkek anlamıştı, kızın gözlerinden şiirlerinin başkasında olduğunu, yani yüreğinin. Yine bir anlık cesaretle erkek, “Aslında ben bu şiiri bir kız için yazdım.” dedi. Kız biraz şaşkın, cümlelerin devamını bekler gibiydi. Ve erkek devam etti;

“Bu şiiri, sevdiğim kıza da okuttum fakat onun için yazdığımı söylemedim, söyleyemedim. İyi ki de söyleyememişim, kızın yüreği başkasındaymış.” dedi.

Kız, “Kim bu kız, ben tanıyor muyum?” dedi. Erkek büyük bir ciddiyetle, biraz da titrek bir sesle, “Belki tanırsın, kızın sevgilisinin adı, Canko.” dediği anda kızın yüzü bir anda tarifi imkânsız bir hâl aldı.

Kız, “İnanmıyorum, bu imkânsız, olamaz, aman Allah’ım!” dedi ve olduğu yerde kaldı. Erkekse gözlerinde yaşattığı aşkı, yine gözlerinde öldürerek, yüreğindeki yaralı aşkla yürümeye başladı.

Çok uzaklara yürüdü...

Yürüdü...

Yürüdü...

03.04.2000

Duygularıma Yenildim... Ama Aklımı Kullandım



Erkek ve kız sahil boyunca tek kelime bile konuşmadan yürüdüler. Oysa tüketilmeyi bekleyen o kadar çok söz vardı ki... Kızın yüzü eski tılsımını korusa da gözleri boşluğa sarmalıyordu. Kız, bir çocuk masumiyetiyle yürüyordu. Erkeğin ise gözleri alev alevdi. Yüreğinde binlerce kelime, her an patlamaya hazır volkan... İlk kıvılcımı bekliyordu erkek.

Sahilin sonu gelmiyordu. Boş bir bankın yanında durdu. Erkek, kıza; "Oturalım mı?" dedi. Kız hiçbir şey söylemeden oturdu ve erkek de oturdu. Kızın gözleri boşluğu dolduruyordu yine ve hiçbir şey konuşmamıştı. Erkek de hiç konuşmamıştı.

"Nasıl başlamalıyım, nereden başlamalıyım?" diye düşünüyordu erkek. Ve kıza, "O hikâyenin sonu nasıl bitmeliydi?" diye sordu. Kız, hiç düşünmeden;

"Aklını kullanmalıydı tabii!" dedi.

Erkek; "Nasıl yani, ya duygular, senin duyguların yok mu? Sen hiç sevmedin mi?" dedi.

Kız, "Sevdim tabii, yani ben de âşık oldum. Ama bilemiyorum, yani..." dedi.

İkisi de sustu, denizi izliyordu. Sessizliği bozan tek şey dalgaların kıyıya vurması ve martı sesleriydi. Yine erkek başladı söze:

"Yani sen sevdin ama duygularınla değil, aklınla sevdin, öyle mi?"

Kız, “Bak, birbirimizi kandırmayalım, bizim durumumuz farklı, sen beni seviyorsun fakat ben seni sevmiyorum, sevmedim, yani bilemiyorum, etkileyemedin...” dedi.

“Yani tipin değilim!” dedi erkek.

Kız, “Bilemiyorum, yani, şey ...”

Sessizliğe boğulmuştu yine ikisi de... Sessizliği ilk bozan yine erkek oldu;

“Sevgilin sana hiç şiir yazdı mı, hikâyeler anlattı mı kahramanları siz olan?” dedi.

“Hayır.” diye kısaca yanıtladı kız. Erkek, “Bundan sonra da hiçbir erkek senin için ne bir şiir yazacak ne de hikâyeler anlatacak kahramanları siz olan. Bu söylediklerimi beyninin bir köşesine yaz istersen. Sana yemin ediyorum ki hiçbir erkek sana benim gözlerimle bakmayacak. Seviştiğin erkek bile benim gibi gözleriyle anlatamayacak sana aşkını...”

Artık susmaya vakti yoktu erkeğin çünkü zaman akıp gidiyordu. Erkek; “Bir şey daha dikkatimi çekti. ‘Seviyorum Seni’ şarkısını söylerken, gözlerinle gözlerime bakamadın ve şarkıyı yarım kestin.”

Kız, “Bilmiyorum, cesaret edemedim, sana acı verdiğim için kendime kızdım, bir an ağlamak istedim.”

Erkek, “Vay be, bunları aklın mı söyledi yoksa duyguların mı, bildiğim kadarıyla duygularından yoksundun, ‘her zaman olduğu gibi’ aklınla hareket ederdin ama...”

Erkek, bu şakayla karışık yergiyi aslında sevdiği için yapıyordu. Kızgınlığı da aşkındandı.

İkisi de sus pus olmuş saklı bir kent gibiydi. Güneş denizin içine doğru kendini bırakmıştı. Erkek, “Sana yemin ediyorum ki unutamayacaksın sözlerimi... Bütün kelimeleirim beyninde patlayacak... Ve bir gün olacak, hayatının en olunmaz zamanında karşına çıkacağım... Şiirlerim gelecek aklına, hikâyelerim... Sonunu sonsuzluğa taşıyamadığım hikâyelerim... Belki oturup ağlayacaksın, belki gülüp geçeceksin. Ama unutmayacaksın gözlerimi, gözlerimin gözle rinle buluştuğu anı, çünkü hiçbir erkek sana benim gözle rimle bakamayacak, hatta seviştiğin erkek bile... Kız: “Şey, yani...”

Erkek, kızın sözünü kesti ve:

“Bu sözleri seni etkilemek için söylemedim, çünkü biliyorum bu hikâyenin sonunda da ‘her zaman olduğu gibi’ aklını kullanacaksın, onun için zorlama kendini.”

Kızın gözleri dolu doluydu. Dokunsalar ağlayacak gibi. Hiçbir şey söyleyemedi. Erkek:

“Ha, unutmadan söyleyeyim, senin için yazdığım hikâyeleri birleştirip uzun bir yazı yazacağım. Yani roman yazacağım, daha doğrusu yazmaya çalışacağım. Eğer başarılı olursam yani iyi yazarsam kitap olarak basımını yapacağım.”

Hava kararmıştı, kızın gözleri nemliydi fakat yine de ağlamıyordu. İkisi de ayağa kalktı. Artık ayrılık vakti gelmişti. Erkeğin gözleri de dolu doluydu. Ağlamamak için zor tutuyordu kendini. İkisi de zor tutuyordu kendilerini...

Erkek derin bir iç çekti ve:

“Sana gelecekteki hayatında başarılar dilerim. Dilerim özlem duyduğun, olmasını istediğin bütün hayallerin gerçek olur. Tüm yüreğim seninle.” dedi.

Kızın kirpiklerinin kıyısındaki gözyaşı yanaklarına doğru süzüldü. Ve kızın bu gözyaşı duygularına yenildiğinin kanıtıdır. Fakat “her zaman olduğu gibi”, “Aklımı kullanacağım.” dedi ve erkeğin yanağına hafif bir buse kondurdu. Erkek biraz şaşkın, “Her zaman olduğu gibi.” diye mırıldandı.

İkisi de farklı yönlerde yürümeye başladı. Gecenin karanlığı ikisinin izini de kaybettirdi. Ve o öpücük bir tarihin mührüdür artık.

08.08.2000

Yitik Bir Aşkın Mektubu

*N*asıl başlasam, nereden başlasam bilmiyorum. Çünkü ilk kez bir aşkın mektubunu yazıyorum. Evet, itiraf ediyorum. Senden sonra hiç kimseyi sevmedim, sevemedim!

Hiçbir göze sana baktığım gibi bakamadım. Ve hiçbir göz senin gibi bakmadı, bakamadı. Ve ben seni hep şarkılarda aradım, beni kanatan şarkılarda. Şarkılarda aradım kaybolan seni. Seni hiç unutmadım, unutamadım. Çünkü hâlâ yüreğimdiki yarasın. Aklıma düştükçe kanatıyorum seni. Kanatıyorum bendeki seni. Kanadıkça kanıyorsun. Kanadıkça kanıyorsun. Ve kanadıkça gülüyorsun. Gizli bir haz alıyorsun bundan. Çünkü sen kanadıkça ben ağlıyorum. Senden sonra hiç kimseyi sevmedim, sevemedim! Çünkü hep senin gözlerini aradım. O bakışları... Anlamalı ama tarifsiz... Senin saçlarını aradım. Bulut kıvrırcığı. Kana kana içime çekmesem de kokunu aradım. Sahi, gözlerin eskisi gibi anlamalı ama tarifsiz mi? Saçların bulut kıvrırcığı mı hâlâ? Dudakların, kokun eskisi gibi mi? Ya sevgilin, sevgilin şiirler yazıyor mu sana? Hikâyeler anlatıyor mu hiç? Sahi sevgilin, sevgilin var mı? Deliler gibi sevdiğin ve uğruna ölümlere gidip geldiğin?

Hatırlarsın, böyle bir yağmurlu günde tanımıştım seni. Ve böyle bir havada tutulmaya başlamıştım sesine. Sen umutsuzluğun şarkılarını söylüyordun. Bense inadına bu şarkılara tutunuyordum. Sen beni kandırıyordun, ben de seni... Oysa sen beni kandırırken, kendini kandırıyordun. Kandırdıkça kanıyordun... Ve bunun farkındaydın, inadına kandırıyordun kendini... Ve kandırdıkça kanıyordun. Senden sonra hiç kimseyi sevmedim, sevemedim! Çünkü ben

hâlâ seni yazıyorum. Hâlâ seni özlüyorum. Yani hâlâ senin bıraktığın gibiyim... Nasıl bırakmıştın beni, hatırlıyor musun? Aslında kapıdan ilk çıkan bendim. Arkamda bırakıp gittiğim şey... O son günü hatırlıyor musun? O son sessiz çılgılığımı? Gözlerine, inadına bakışlarımı. İçime akıttığım gözyaşlarımı biliyor musun? Söyle. Eskilerden ne kaldı aklında?

Senden sonra hiç kimseyi sevmedim, sevemedim. Çünkü hâlâ sana seni yazıyorum. Sensizliği anlatan şiirler. Özlem yüklü, hasret kokan hikâyeler... Sana yazdığım ilk şiiri hatırlıyor musun? Ya ilk hikâyeyi? Peki, ya hikâyenin sonuna yazdığım notu hatırlıyor musun? Binlerce kez gözlerimle sana “seni seviyorum” değişlerimi? Unuttun mu yoksa gözlerimi? Sana bakarken alev alev yanışlarını... Ben hiçbirini unutmadım. Her birini ayrı ayrı beynimin bir köşesine yazdım. Sen aklıma düştükçe çıkarıp çıkarıp okuyorum. Her neyse bu mektup çok uzadı. Yıldız yıldız gözlelerinden ve o hiç öpmediğim dudaklarından öpüyorum. Kendine çok ama çok iyi bak. Ha unutmadan, bir türküdeki gibi; sen de mektup yaz. Ama sakın verme kara trene...

Sevgilerimle...

03.04.2001

Adres: Kimsesiz Aşklar Diyarı

Unutulanlar Mahallesi

Sevda Sokağı No: Sıfır



Eylem Güzeli

Meydanı dolduran binlerce halk
En önde eylem güzeli
Sağ elinde isyan bayrağı açık
Sol eli yumruk, göğsü doğru yükselmiş
Haykırıyor dilleri tam bağımsızlık özgürlük özde laiklik
Halkıyla omuz omuza
Halkın nefesiyle yaşıyor kavgaları
Eylem güzeli sadece tabancanın tetiği
Binlerce halk mermisi
Eylem güzeli sadece büyük bir yangının ilk kıvılcımı
Binlerce halk o yangının yükselen ışığı
Eylem güzeli sadece ateşli bir eylemci
Binlerce halk patlamaya hazır dinamit lokumu
Eylem güzeli sadece isyan bayrağı
Binlerce halk isyan bayrağını taşıyan eller

Eylem güzeli
Kaşları kalem gibi değil kapkalın
Gözleri deniz mavisi değil kömür siyahı
Saçları altın sarısı değil karanlıktan bir parça
Yıldız takmış saçlarına
Gül kokmuyor buram buram
Dağdan esen rüzgârların tadı, kokusu var her yerinde

Eylem güzeli, güzel
Vuruldu güzellğine on ikiden vurulan hedefler gibi
Sarhoş etti güzelliği beni daha içmeden
Sarhoşluğum aslında güzelliğinden değildi
Halka olan aşkındandı
O halkına âşıktı, ben de ona

Vurulmuşluğum da güzelliğinden değildi aslında
Eylemci ruhuna vurulmuştum
Bir de halkım için çarpan yüreğine
Yüreğimi çıkarıp ortaya koysam
Yüreğimden yürek, canımdan can, kanımdan kan versem
Beni görür mü, beni duyar mı, beni sever mi?
Biliyorum görmeyeceğini, duymayacağını, sevmeyeceğini
Ben de bu yanına âşığım işte
Dağ kokuşlum, yıldız saçlım, kömür gözlüm

Ben sana değil
Halkım için çarpan yüreğine aşığım
Ben seni değil
Halkım için eylemci ruhunu seviyorum
Ben bedenine değil
Halkım için açtığın isyan bayrağına vuruldum
Ben sana değil
Halkım için haykıran dillerine
Halkım için önderliğine
Halkım için ilk oluşuna vurulmuşum,
Sevmişim, âşık olmuşum.

06.04.1999

Artı ve Eksi

Anladım ki aşk

Artıyla eksinin toplamıymış

Ya artı olacaksın

Ya da eksi oğlum...

Sakin, bölme olma

Bölüm bölüm bölünürsün

Tuzla buz kalır avuçlarında yüreğin...

Çarpma da olmayacaksın mesela

Çarpılırsın

Gözlerinin yalancı sahiciliğinde...

Kareköküyle uğraşma sakın aşkın

Gözlerinin karası aklında

Kökü yüreğinin derinliklerinde kalır...

Yoktur mesela aşkın
Sabit bir pi sayısı
Çok bilinmeyenli bir denklem olur
Yüreğinde
ÇÖZEMEZSİN...

Aşkın iç açılarını alsan
Kümelerini hesaplasan
Sonsuzluk olur
Çıkamazsın çemberinden...

Anladım ki aşk
Artıyla eksinin toplamıymış
Ya artı olacaksın
Ya da eksi oğlum...

Sen ne kadar bölüp çarpsan da
Toplayıp çıkarsan da
Sana kalan yalnızlığındır...

09.02.2010 / İstanbul

Göç

Ölmeyi bile beceremedik

Ağız tadıyla

Şöyle ballandıra ballandıra...

Yarım kalan türkülere inat

Söyleyecek sözümüzün

Dışlarımızın arasında kalmasına

Aldırış etmeden...

Şöyle bağıra bağıra

DÜNYA'ya inat!

Seninle sarmaş dolaş

Dolaşmışlık hâlinde sanki dünyayı

Eskizlerimi

Çalakalem çizdiklerimi
Ve yazdığım HER ŞEY
DÜNYA'ya
Armağan olsun
Dercesine...
Arkasız yarınlara yürümek...

Gözlerinin derinliğinde boğulmuşluklarım
Kaç sabah eskitti bilmem

GÖÇ'emiyorum işte
SENSİZ...

13.10.2011

01:55 / İstanbul

Melek mi, Şeytan mı?

Melek yüzlü şeytan kız
Göremedim senin gözlerindeki gerçeği
Duyamadım sözlerindeki yalanı
Anlamadım kötü emellerini
Bilemedim o pis çıkarlarını

Melek yüzlü şeytan kız
Beraber yürümüştük Şişli'nin caddelerinde
Beraber otobüse binmiştik duraktan
El ele, yan yana, göz gözeydik
Fakat yürek yüreğe değildik
Can cana değildik, sevdasızdı yüreğimiz
Melek yüzlü şeytan kız
Yanımdayken bile hasretimdin
Belki elimi uzatsam dokunacaktım
Oysaki yıldızlar kadar uzaktın bana
Nefesin nefesime karışıyordu
Ama yanımda değildi yüreğin, canın, sevdan

Melek yüzlü şeytan kız
Yüzüme gülerken vampir dişlerini göremedim
Kan değildi peşinden koştuğun
Saf temiz yüreklerdeki aşkları emiyordun
Gözlerindeki şeytanı göremedim
Pusu kurmuş bekliyordun kalleşçe
Tilki kurnazlığıyla, çakal gözlerle, şeytan fikriyle
Yaraladın beni arkadan haince
Kötü emellerini ikiyüzlülüğünü
Ne anlayabildim ne de bilebildim

Melek yüzlü şeytan kız
Ayrılık dediğin şey ölüm gibiydi
Hani çocuğun elinden
Oyuncağını alırsın da ağlamaya başlar ya
Oyuncaksız kalmıştım ben de ağlıyorum
Bizi koparan sözcüklerden sonra
Gözlerinden iki damla tuzlu su akmıştı
Yer çekimine dayanamayarak
Sen sadece su akıtıyordun gözlerinden
Oysaki ben

Kan ağlıyordum,
Yürekten ağlıyordum, yüreğim kanıyordu
Melek yüzlü şeytan kız
Sonra anladım gözlerindeki nemliliği
Bir meleğin gözyaşlarına benzemiyordu
Halkımın gözyaşlarına hiç benzemiyordu
Evet, evet bu timsah gözyaşlarıydı
Şeytanın gözyaşlarıydı
Melek yüzlü şeytan kız
Yüreğimdeki yara kapanmıştı ağlamıyordu artık
Sevinç çılgınlıklarıydı fırtına sesleri
Yağmurlar ağlamıyordu baharı müjdeliyordu
Hani binbir renkli çiçeklerin açtığı
Kuşların, böceklerin, doğanın, insanların
Hayat bulduğu dönem

Yeni doğan bebek mutluluğuyla
Hayata merhaba diyorum yeniden...

13.04.1999

Gürsel Karaca



Unutulan İnsan!

Teknolojiyle girdi hayatımıza hep yenilikler
Sevgiliyi masumca öpmeyi unuttuk
Teknolojiydi hayatımızı talan eden
Bir çocuğa gülmeyi
Bir anneye sarılmayı
Bir çiçeği sevmeyi unuttuk

Unutulmayan tek şey; GÖZYAŞLARI...

12. 2001 / İstanbul

Acaba...

Elimi uzatsam tutar mısın?

Mosmor kesilmişiz geceye.

İliklerimize kadar ıslanmışız.

Nedeni, niçini, nasılı yok

Elini uzatsan tutar mıyım acaba?

03.08.2003

34

Hoş geldin gözüm
Hoş geldin
Memlekete hoş geldin

Hoş geldin gardaş
Hoş geldin
Evine hoş geldin

Ne çok özlemişim,
 Bir bilsen...
Farkında değilmişim
 Meğer varlığında
Yokluğunda alışamamışım
Ne çok sevmişim meğer
Bir anlasan...
İsyanlar çıkıyor

Yüreğimde
Kendime bile
İnkâr edemediğim
Özlemler...

Hoş geldin gözüm
Hoş geldin
Memlekete hoş geldin

Hoş geldin gardaş
Hoş geldin
Evine hoş geldin

Bir daha sakın gitme!

Bugün Olmalı Her Şey

Bugün mutlu olmam gerekiyor
Her şeye rağmen umutlu
Bugün kendi kendime yetmemeliyim
Sığmamalıyım evrene

Gençliğin verdiği heyecanla
Biraz da çocukça
Kanatlanıp kuş olmalıyım
Uçmalıyım diyardan diyara
Kanatlarım yorulunca
Balıklama dalmalıyım denize
Balıklarla arkadaş olmalıyım
Ve okyanuslar kadar mutluyum

Özgür olmalıyım bugün
Hiç yapmadığım şeyleri yapmalıyım
Ve bugün güzel bir kıza âşık olmalıyım

Her şey bugün olmalı
Yapabileceğim her şeyi bugün yapmalıyım
Yeni kelimeler türetmeliyim
Türk dil kurumuna inat
Bebeklerin güler yüzü
Dört duvar arasındaki özgürlükler
Kana bulanmış kalem
Türk filmlerindeki aşklar
Daha niceler niceler olmalıyım

Ve bugün her şeye asi olmalıyım
Kendime bile asi
Yaptıklarına da asi olmalıyım

Ve her şey bugün olup bitmeli
Hayata dair
Her şeyi bugün yaşamalıyım
Yarın olmaz, bugün yaşamalıyım
Ve her şey gibi bugün ölmeliyim

Not: Doğumumun 18. yıl anısına

13.09.1999 / İstanbul

Geleceğin Aşk'ı

Sevgilimin adı yok
Gözlerinin rengi
Saçlarının tarifi yok
Yine de seviyorum
Yine de özlüyorum...

Sevgilimin sevdiğimden haberi yok
O da bilmiyor
Gözlerimin rengini
Saçlarımın tarifini
Yine de seviyor
Yine de özlüyor...

Ve biz biliyoruz
Bir gün olacak
Birleşecek ellerimiz
Çünkü dünya çok küçük...

Yine Seni Yazıyorum

Sen öğrettin bana
Aşk şiirleri yazmayı
Sen öğrettin bana
Yalnızlığımda kanamayı
Sana uzanıyor ellerim
En olunmaz zamanlarda
Tam dokunacakken kırılıyorum
Gözlerinle konuşuyorum
Gözlerin kelimesiz
Ve aşk kokuyor
Gözlerin anlamlı
Ama tarifsiz...
Sen öğrettin bana
Geceleri uykusuz kalmayı
Sen öğrettin bana
Yastığıma sen diye sarılmayı
Sana koşuyorum her gece
Ulaşamadığım sana
Oysa yüreğime baksam seni göreceğim
Dudaklarım sana susamış
Kuru ve çatlak
Hayalinle avutuyorum dudaklarımı
Ama yüreğim kanmıyor bu oyuna...
Senden öğreniyorum
Yeniden âşık olmayı
Senden öğreniyorum
Sensiz yaşamayı
Ne zaman sen düşsen
Yalnızlığıma
Oturup seni yazıyorum...

Son Gün

Ben bu bakışları tanırım
Sen bu çocuğa âşıksın
Bakarken hani ona
Gözlerinin içi gülüyor...

Ve ben ağlıyorum
Sen bu gözyaşlarını göremezsin
Çünkü yürekten kanıyorum
Yani senin anlayacağın
Bir aşk daha kanatıyor beni...

Ben bu bakışları tanırım
Sen bu çocuğa âşıksın
O da seni seviyor hani
Güzelsin çünkü
Güzel ve güleç
Güzel ve asi...

Ve ben gidemiyorum
Bağlanmışım çünkü gözlerinden...

Kıvılcım

Gitmek mi zor kalmak mı diye sormadım.
Gitmek, ihanetin diğeri adıdır,
Kalmak ölüm!

Sesinin sessizliğine hasretim.
Bir kıvılcım yak, ben buradayım...

Suçluyum

Evet, suçluyum hâkim bey
Suçluyum çünkü
Bir bebeğin gözyaşlarını sildim
Ona yaşama sevinci kattım
Gülmesini öğrettim, mutluluğu yaşattım
Yirmi, otuz yıla mahkûm edin beni
Bu da yetmezse
Müebbet olsun ömrüm

Suçumu itiraf ediyorum
Suçumu itiraf ediyorum
Suçluyum hâkim bey

Hep emekçinin yanında oldum
Hep ezileni savundum
İşçilerle yürüyüşler, mitingler, grevler yaptım
Üniversite öğrencileriyle oldum
Pankartlar açtım, protesto ettim
Daha iyi yaşam dedim
Polisle çatıştım, gözaltına alındım
Dövüldüm, öldürüldüm

Ömür boyu müebbetle mahkûm edin beni
Bu da yetmezse asın beni

Evet, suçumu itiraf ediyorum hâkim bey
Bir devrimciye yoldaş oldum
Tehlikeli şiirler yazdım
Asi şarkılar, şiirler
Marşlar, türküler söyledim
Karanlığa ışık tuttum
Aç insanları, çıplak ayaklı çocukları gördüm
İşsizlerle gezdim
Açlığı, çıplaklığı, işsizliği tattım
Sonra da bunları yaşatanlara kaşlarımı çattım
Dehşet saçtım
Hepsini korkuttum, ürküttüm
İdama mahkûm edin beni
Bu da yetmezse
Kırk satırla parçalayın
Kırk katırla sürükleyin beni

Evet, suçluyum hâkim bey
Çocukları ağlatmadığım için
Yoksulu sömürmediğim için

İşçiyi işten atmadığım için
Aç insanla ekmeğimi paylaştığım için
Elbisesiz insana ceketimi verdiğim için
Karanlığa ışık olduğum için
Şiirlerimi korkusuzca yazdığım için
Ezileni savunduğum için
Suçluyum
Kırk satır
Kırk katırda yetmezse
Yakın beni hâkim bey

13.07.1999

Fikrim Mülteci

İntiharlar kuşandım geceye
Hani kurşun sıksan
Bembeyaz bir bulut
Böyle gecelerde şarjörler boşaltıyorum beynime
Darmaduman, darmaduman sen ve yüreğim
Sen ve yüreğim darmadumanken
Gelip geçiyor işte selamsız gözlerin.
Sen gelip geçiyorsun aklımdan, yüreğimden
Ben sensizliği heba etmişim
Aklım fikrim mülteci
Şarjörler boşaltıyorum beynime gecelerde
İşte böyle geceler apansız iniyor yüreğime
Ve ben şimdi sensizliğin ertesinde...

Şiire Özlem

Kaç gündür kalemsizim
Şiirsizim
Hasret kaldım şiire
Suya hasret gibi
Ekmeğe ihtiyacım gibi
Yaşayamam ben de şiirsiz
Aklıma beyaz kar gibi
Düşünce şiir
Bir af çekiş
Dudaklarımın susuzluğu gibi
Çatlayan yüreğim
Sızıntı kalbim

Bir annenin yavrusuna
Sarılması gibi
Kalemime sarılıp
Özlemliyim kaleme şiirlere
Yaşadım kalemsizliği
Bir daha ayrılmak mı?
Asla!

20.08.1999

Gürsel Karaca



Kendimin Aynasında Geceler, Gündüzler Ölü Bir Nakarat

*K*endimin aynasında bakıyorum bazı gecelere. İlle de gecelere. Gökyüzü yağmurluysa ve rüzgâr vuruyorsa odamın camına. Ellerim değil de ille de yüreğim üşüyorsa. Kendimin aynasına baktığım gecelere, orada hiç kimsenin tanımadığı bir kimseyi görüyorum. Kendimin bile tanımadığı. Bazı geceleri orada, köşe başında mendil satıp dilenen, bir ekmek parasına araba camlarını silen dokuz, on kardeşli bir çocuk buluyorum. Çocuğun yüreği aç aslında, karnı değil. Yüreği sevgiye aç. Her şeye rağmen dişlerini göstermeden, ille de gözleriyle gülüyorsa... Hâlâ bir umut taşıyorsa yedi yaşındaki ellerinde. Kendimin aynasına baktığım, bazı gecelere arada, yasaklı bir şair görüyorum. Komünist bir şair. Bütün şiirleri toplatılmış, yakılmış hatta bütün şiirleri biner kez idama mahkûm edilmiş. Komünist şairi bazı geceleri bir hapisanede buluyorum. Aslında hiç çıkmadı ya oradan. Komünist şair kâğıtsız, kalemli tırnaklarıyla kazıyarak yazıyorsa şiirlerini duvarlara... İlle de tırnaklarıyla kazıyorsa... Tırnaklarıyla kazıyorsa ille de küfredişlerini... Örumcek beyinlerin, aşağılık insanların suratlarına. Ve bir bomba gibi patlıyorsa her bir kelimesi şiirlerin aşağılık insanların beyinlerinde. Kendimin aynasına baktığım bazı geceleri arada; yüreğinde aşk yarısı taşıyan bir genç görüyorum. Uzun boylu, zayıf, yakışsız bir genç. Utangaç sevmeleri olan, sevdiğine bir gün olsun “seni seviyorum” diyemeyen, yüreğinde sakladığı aşkı, şiirleriyle besleyip büyüten bir genç... Sonra da bu aşkı gözyaşlarına boğdurtan bir genç... Bütün aşkları platonik bir genç...

Bir genç her şeye rağmen ille de kapkara gözlere vuruluyorsa... En çok da esmerliği seviyorsa... Ve aşkın yarası yüreğini kanatsa da her gün yüreğinde aşkla sokağa çıkıyorsa...

Kendimin aynasına bakıyorum bazı geceleri. İlle de geceleri. Gökyüzü yağmurluysa ve rüzgâr vuruyorsa odamın camına... Ellerim değil de ille de yüreğim üşüyorsa. Ve bir çocuk her şeye rağmen dişlerini göstermeden ille de gözleriyle gülüyorsa. Ve komünist bir şairin şiirleri bir bomba gibi patlıyorsa aşağılık insanların beyinlerinde. Ve bir genç aşkın yarası yüreğini kanatsa da yüreğinde aşkla sokağa çıkıyorsa...

Kendimin aynasının karşısına geçince, “Bir Gün Mutlaka...” diye söz veriyorum kendime... Bir Gün Mutlaka!

09.03.2001

Ben hayatta en çok hayallerime yenildim...

B

ir kez daha yeniliyorum... Evet, bir kez daha... O en çok sevdiğim hayallerime... Bu ne ilk yenilişim ne de son olacak biliyorum.

Hayallerim vardı benim de... Çocukça, güler yüzlü, bazen asi, bazen sevgili... En çok da bu hayallere yenildim işte. Çünkü birilerinin gelip elimden tutup götüreceği günü bekledim hep. Bir sevgili gibi... Beklenmedik misafir gibi, kapıdan içeri giren arkadaşın boynuna sarılıp yüzünde bin yıllık hasreti gidereceğim günü bekledim hep.

Hayallerimi hayal ediyorum şimdi. En masum olanını... En çok yenildiğim hayalimi... Sevgili olan hayalimi... En çok da onu seviyordum hani.

Şimdi, yani bugün en çok da sana yeniliyorum. Çünkü senin yaptığın gibi aklımı kullanamadım. Sen “her zaman olduğu gibi” aklını kullanıyordun. Ben sana şiirler yazıyordum; duygularımla!

Seni gökyüzüne çizmiştim; gözlerin, saçların, bulut kıvrıncığı... En çok da bu resme yenildim işte! Tam da hayatımın ara sokak döneminde... Oysa yüreğimi kanatan bir silgiyle silmiştim seni göklerden ve yüreğimden. Ama izi kalmış gözlerinin... Şimdi bir hançer gibi batıyor yüreğime, göğsüne ne zaman başımı diksem...

Senin hayallerine yenildim bugün! Senin en son gözlerine... Sana yazdığım şiirlere... Aklınla okuduğun yazılarıma... Duyguların duygusuz ya hep... Seninle vedasızca ayrıldığım güne yenildim. Seni orada öylece bıraktığım gü-

ne... Kelimelerle anlatamadığım ayrılığı gözlerimle anlatmıştım. Cesaret edip bakamamıştın hani gözlerime. İnadına bakmıştım oysa gözlerine... Sonra arkama bile bakmadan ayrılışım... Seni orada öylece bırakışım. Yanında bir erkek... Yüreğinde yeni filizlenen bir aşkla! İşte en çok da o güne yenildim bugün. Sana yenildim bugün, senin hayallerine...

Hayallerim vardı benim de dostça... Bir arkadaş gibi... Sırdaşım, yoldaşım olan hayallerim... Adını bile bilmediğim arkadaşlar vardı hayallerimde. Onlarla sabahlara kadar oturur, asi şarkılar dinler, şiirler, marşlar okurduk. Her gece yeniden kurardık Türkiye'yi. Her sabah bozulurdu çünkü. Uyandığımızda her yanımız düşman, çakal gözlerle dolu olurdu. Bu yüzden her gece inadına yeniden, yeniden kurardık dünyayı.

Hayal içinde hayallerin vardı dost kokan, devrim koku... En çok da bu hayallere yenildim. Çünkü hiçbir zaman ne bir devrim yoldaşım ne de arkadaşım diye sarıldığım, gecemi paylaştığım biri olmadı. Hep hayallerde kaldı. Hep böyle hayallere yenildim işte!

Hayallerim vardı benim de çocuk gözüyle... Bir bebeğin gülümseyişi gibi en masum duygulanmalarım... İşte en çok da hayallere yenildim. Çünkü hep özgürlükler içinde tutsaktım...

Düşüncelerim çok düşündüğü için yani asi şiirler yazdım diye, yani "mutluluğu resmettim" diye, yani zalime kafa tuttum diye düşüncelerim düşünce suçu oldu. Bir odaya hapsedildim. Sandılar ki düşüncelerim de hapsolacak. Oysa bedenim içeride, düşüncelerim dünyanın dört bir yanına akıyor, deli Fırat gibi. Koparmışım zincirlerimi

ben de... Çünkü biliyorum okyanus yolun sonu... En çok da bu hayallere yenildim işte: Çünkü ne asi şiirlerim oldu ne de düşüncelerim suç... Hepsi hayallerimde kaldı. Ve bugün en çok da bu hayallere yenildim...

Hayallerimi hayal ediyorum şimdi. En çok sevdiğim hayalimi... Yani en çok yenildiğim hayalimi... Sevgilim olan hayalimi... Devrim kokan hayalimi... Arkadaş diye sarıldığım hayalimi... Ve bir kez daha yeniliyorum hayallerime... Ve bir kez daha kanatıyorlar beni... Ve biliyorum, bu ne ilk ne de son olacak!

18.06.2000

Ben Kim miyim?

Ben kim miyim?

Zonguldak'ta maden ocağındaki işçi Hasan'ım

Aynı ocakta can veren Hasan'ın can dostu Ali'yim

Kapatılan SEKA'da işsiz kalan Sinan'ım

Deri fabrikasında çalışan emekçi Cafer'im

Kriz bahanesiyle işten atılan Konfeksiyoncu Cemal'im

Ben kim miyim?

Ucuz ekmek için sabahın beşinde uyanan yetmişlik ni-
neyim

Emekli maaşı için kuyrukta can veren Nuri dedeyim

Üç kuruş aylığı çok görülen Öğretmen Sevim'im

Zenginin çerez parası asgari ücretle ev geçindiren
Mustafa'yım

Demokratik bir ülkede özgürce karar veremeyen
Hâkim Mehmet'im

Ben kim miyim?

Bıyıkları yeni terleyen Simitçi Selçuk'um

Okul çağı gelmiş bir türlü okul yüzü görmemiş, Ayak-
kabı boyacısı Onur'um

Pazar pazar dolaşan Pazarcı Kemalettin'im

Zabıtanı kaçırmaktan anası ağlayan İşportacı Sela-
mi'yim

Sokakları evi yapmış, kendi adını bile unutmuş kimse-
sizlerim

Ben kim miyim?

Çocuğu bir gecede kaybolmuş cumartesi anneleriyim

Serseri bir kurşunda hayatının baharını yaşayamamış
faily meçhulüm

Sivas'ta yanan otuz yedi canım

Kahpece öldürülen Mumcular, Göktepelerim

Öldürüldükçe çoğalan susturulamayan kalemlerim

İşkencede sol kaşı açılmış tehlikeli adamım

Ben kim miyim?

Filistin’de sömürgecilerle mücadele eden gerillayım

Kosova’da Sırlara karşı çarpışan savaşçıyım

Rusya’da aç kalmamak için köpek yiyen üniversite öğrencileriyim

Afrika’da yaşam mücadelesi veren inci dişli zenci dostum

Okyanusların ötesinde özgürlük için çırpınan yüreklerim

Bazen de yüreği Munzur’da kalmış hasretim

Ben kim miyim?

Karanlığa inat yükselen güneşim

Tüm dünyaya yetecek kadar barış güverciniyim

Kan kokan silahların karşısında barış silahıyım

Barışı simgeleyen yeşil zeytin dalıyım

İşkencelere inat ayakta duran özgürlük mahkûmlarıyım

21.02.1999

Ve Ben Gidemiyorum...

erhaba, “her zaman olduğu gibi” Aklını
Kullanan Kız...

Bu mektubu yazmadan önce çok düşündüm. Bir yanım yazıyor... Bir yanım yazmıyor... Sonunda elimde kâğıt kalem.

Nasıl başlamalıym, bilmiyorum. Çünkü ilk kez bir aşkın mektubunu yazıyorum. Öncelikle teşekkür etmeliyim! Sen olmasan, bu başarıyı yakalayamazdım. Müjde! Sınavdan 138 puan aldım! Senin sayende tabii ki... Geçen yıl 140 puan almıştım. Bu sene 138 puan. Hedefimin çok çok altında... İyi ki sen varmışsın, demek ki sen de olmasan daha düşük puan alacaktım! Yine de “senin canın sağ olsun” diyorum.

Senin kaç puan aldığını ve nereleri kazanabileceğini merak etmiyorum! Çünkü biliyorum sen yapabileceğinin en iyisini yapmışsındır. Hedeflediğin puanın üzerinde aldığından eminim. Matematikten kaç tane yaptığını da merak etmiyorum! Çünkü fulllediğinden eminim! Matematik Uzmanı’yla çalışmaların bir başarıyı sana getirmiştir!

Aslında sen beni biraz olsun geliştirdin. Senden önce Candan Erçetin dinlemezdim. Şimdi sıkı sıkıya sarılıyorum şarkılarına. “Unut sevme beni / bu aşkın sonu / ne yazık ki hicran / gözyaşı dolu” diyorsun. Ağlıyorum... Birdenbire “Elbette” diyorsun ve hayata dönüyorum. “Elbette”ye tutunuyorum. Yaşama sıkı sıkı sarılıyorum... Ve yine “senin canın sağ olsun” diyorum.

Aslında senin beni anladığını zannetmiyorum. Çünkü sen beni anlamadın. Seni ne kadar çok sevdiğimi anlayamadın. Yani bu basit bir şey değildi. Yani bir gecelik aşklar gibi değildi... Çünkü ben hiçbir zaman bir gecelik aşkların hikâyesini yazmadım... Sen farklıydın... Seni gerçekten sevmiştim. Aslında tek sen değil, sevdiğim bütün kızlar beni anlamıyor. Okulda sınıfın en güzel kızına âşık olurum anlayamaz, dershanede bir kız severim anlayamaz. Mahallenin en güzel kızına âşık olurum anlayamaz... Yani bütün aşklarım kanatır beni... Bu işin sonu nereye varacak bilemiyorum... Ya bu aşklar beni öldürecek... Ya da ben bu aşkları öldüreceğim...

Dershaneye geldiğim son gün sana verdiğim yazıyı okumadın galiba. Belki de fazla okumadın... Gözlerinden belliydi okumadığın... Ve yanındaki matematik uzmanından...

Keşke okusaydın. Çünkü bu sana yazdığım son yazıydı, “sonun” yazısıydı. Başlamadan biten bir aşkın sonu... Şimdi o yazıyı gönderiyorum sana... Hani hatırlarsan, sen bana bir başka hikâye için, “Bu hikâyenin sonunu değiştir.” diye not yazmıştın. Aslında bu onun devamı gibi bir şey. Ben, o hikâyenin sonunu değiştirmedim yeni bir hikâye yazdım. Duygularıma yenildim ama aklımı kullandım!

İkisi de farklı yönlerde yürümeye başladı... Gecenin karanlığı ikisinin izini de kaybettirdi... Ve o öpücük yaşanmadan biten bir tarihin mührüdür artık. ‘Keşke okusaydın bu yazıyı... Çünkü o gün dershanedeki son günümdü. Ve belki dedim, hani bu yazının sonundaki gibi küçük bir bu-seyle ayrılırız. O bile yetecekti ama matematik uzmanı ve sen el birliğiyle bu hayalimi öldürdünüz!

O gün bir de şiir vardı sana yazdığım... Onu da okumadın doğal olarak... Keşke okusaydın... Belki seni ne kadar sevdiğimi anlardın... Aslında anlasan da ne değişecekti ki? Bu şiiri de yazıyorum “bir şarkı gibi...”

Aslında beni en fazla yaralayan olay, matematik uzmanıydı. Ben ne hayallerle gelmiştim oraya... Ve karşılaştığım manzara... “Yine de senin canın sağ olsun” diyorum. Ve şunu merak ediyorum. Ben sana o kadar şiirler yazdım, hikâyeler anlattım, beni sevmedin! O seni nasıl etkiledi, bunu merak ediyorum? Ama doğru, o koskoca bir ‘matematik uzmanı’ bense sadece aptalca şiirler yazan, yüreği duygulu salağın biriyim. Sen her zaman aklınla hareket ettiğin için, seni sevenin de aklıyla hareket etmesi lazım. “Matematik uzmanı” gibi!

O gün yazdığım şiiri de gönderiyorum. Siz orada matematik kitabını yazarken, ben arka sıralarda senin şiirini yazıyordum.

Ve ben gidemiyorum. Bağlanmışım gözlerimden çünkü... Senin için en son yazımı 18 Haziran’da yazdım. Zaten o günden sonra ne bir şiir yazdım ne de hikâye. Sınav o kadar süper geçmişti ki eve gitmeye bile çekindim! Tabii senin hakkını yememek lazım. Sen olmasan bu başarıyı yakalayamazdım! Bu yazıyı televizyonda açıklanan sorulardan sonra yazdım: “Ben hayatta en çok hayallerime yenildim.”

Şimdi bunları sana niye yazıyorum bilmiyorum... Bildiğim tek şey... Boş ver! İstersen bu mektubu yırtıp at! İstersen de yine boş ver. Adresimi yazmak istemiyorum... Ama bir yanım yaz diyor ve yazıyorum. K.dolap M. V.K.C. No: 38 34050 ABK / İST.

Hani belki sen de bir şeyler yazmak istersin bir iki satır da olsa... Bir şeyler karalamak istersin... Yazmasan da yine de “senin canın sağ olsun” diyorum. O çok sevdiğim gözle-
rinden öpüyorum.

20.08.2000

Yüreğimden İzler



O Son Gün

Ben bu bakışları tanırım
Sen bu çocuğa âşıksın
Bakarken hani ona
Gözlerinin içi gülüyor

Ve ben ağlıyorum
Sen bu gözyaşlarını göremezsin
Çünkü yürekten ağlıyorum
Yani senin anlayacağın
Bir aşk kanatıyor beni

Ben bu bakışları tanırım
Sen bu çocuğa âşıksın

O da seni seviyor hani
Güzelsin çünkü
Güzel ve güleç
Güzel ve asi

Ve ben gidemiyorum
Bağlanmışım gözlerinden çünkü

11.06.2000

Bir Aşkın Ana Fikri!

Sen sınıfa girince
Sınıfın rengi değişiyor,
Gözlerinin renginde bir yeşil!

Her yer ve her şey
Sanki sen oluyor...

Sen sokağa çıkınca
Sokağın rengi değişiyor
Leş gibi bir İstanbul
Binbir renkli çiçek oluyor...

Sen konuşmaya başlayınca
Kelimelerim anlamını yitiriyor
Başım dönüyor
Yüreğim çarpıyor...

Senin gözlerin,
Bir aşkın çılgılığı oluyor...

Sen bir hikâyeye
Konu olunca
Aşkın rengi değişiyor...

Ve senin ana fikrin,
Gözlerinin renginde bir dünya oluyor!

01.2002 / İstanbul

Kendimle Konuşmalar

“Seni tanımak istiyorum...” dedim.

“İki dünya bir araya gelse

Gökteki yıldızlar

Yağmur olup yağsa

Okyanuslar çöl

Çöllere cennet olsa...

Yeryüzünde bir sen

Bir ben kalsam da

...

...

Bin yıllık hasretinin

Adı **BEN** olsam da

SANA YÂR OLMAM!” dedi.

19.03.2010 / İstanbul

Saçlarına Benzerdi!

Ve sen bir gülüversen
Yanaklarında gamzeler açar.
Yüzün esmer bir ay gibi
Yine diyeceksin ki esmer ay olmaz
Yemin ediyorum ki sana
Esmer bir ay gibi parlıyor yüzün!
Ve gözlerin aşk gibi
Sana yemin ediyorum ki
Aşk gibi bakıyorsun!
Aşkın tarifi olmaz deme
Eğer olsaydı aşkın tarifi
Gözlerin olurdu!

Gidiyorsan... Bu Saatte Gitme...

Gecenin üçü

Karşıma çıktı

Elinde valizi

Sürüklüyor

Esmer, kara yağız

Orta boylu

Sivri burunlu

Biraz doğulu

Biraz batılı

Biraz bizim ora

Biraz sizin ora

MEMLEKETİMİN tam orta yeri!

Yirmilerinde daha
Elinde sigarası
Yakıyor
Yakıyor
Yanmıyor...

Yansa kendi yanacak
Bir bilse İstanbul tutuşacak...

Gidiyor...
Gidiyor...
Gidiyor...

Gittiği yer...
Bir cehennem!

Bir bilse kendi
UTANACAK...

Ve dudağımda bir ılık
Ah bir ateş ver, cigaramı yakayım...

13.04.2010

03:05 / İstanbul



Vazgeçtim

Vazgeçtim seni sevmekten
Gözlerinden vazgeçtim
Yüreğini yüreğimde taşımaktan
Senin için sessizce ağlamaktan
Vazgeçtim
Gözyaşlarımla büyüttüğüm çiçeği
Sana vermekten
Gözlerinde buluşup
Ellerini hiç tutmamış olsam da
Ellerinin ellerimde terlemesinden vazgeçtim
Kokunu hiç içime çekmedim
Tenin tenimde hiç uyanmadı
Dudaklarını hiç öpmedim
Özlemlerimden vazgeçtim
Yüreğim isyan etse de
Deli Fırat gibi coşsa da
Haykırmak istese de “seni seviyorum” diye
Vazgeçtim işte sevmekten

Vazgeçer mi hiç insan sevdiğinden
Yürekten sökülüp atılır mı?
Yürek acımaz mı, kanamaz mı o zaman?
Kanar tabii
İnsan büyük acılar çeker benim gibi
Kanasam da acısam da
Vazgeçtim seni sevmekten!

03.04.2000

Ayrılığın Sesi

Sana ulaşmak istiyorum yine bu gece
Ellerimi uzatıyorum, soğuk
Gözlerimi açtığımda karalar giymiş gece
Yıldız yorgan altımda seni düşünüyorum
Hiç düşünmediğim kadar
Gözlerim nemli bulut kümesi
Yüreğim yaralı bir dev gibi
Dokunsalar haykıracak
Belki de nemlenmiş bulut gözlerimden
Yağmurlar boşalacak
Ayrılıklar geliyor aklıma sıra sıra ve özlemler
Dışisinden ayrılmış erkek güvercin
Gülü için her gün deliren bülbüller
Anne sıcaklığında aşklar
Yüreğime gömüyorum ben de seni
Hiç yapmadığım gibi
Kalp atışımdan hızlı adımlarım
Beni şehrin dışına sürüklüyor
Kararlı yüreğim, adımlarım sert
Yüreğime gömüyorum seni
Sevdiğim, hoşça kal.
Gidiyorum bu şehirden anılarımsız
İstanbul hoşça kal.
Hoşça kal sevdiğim, hoşça kal İstanbul.

12.05.1999

Otobüs Durağı

Sen de nereden çıktın,
Bu akşamüstü?

Ben otobüs durağı,
Sen bir yerlere acelesi olan

Telaşlı, yorgun
Ve güzel
Ben gülü bekliyorum
Sen binbir renkli çiçek
İçinde bir tek gül olmayan!

Yani güzelim
Bu durak
Binbir parçalı hasret!

Umutlarımı Çaldırdım

Kaybettim bir akşamüstü
Pembe düşlü yarınlarımı
Çaldılar kitaplarımı, kalemlerimi
Fırsat eşitliğini, eğitim eşitliğini
Hiçe sayarak
Hiçe saydılar bir gencin
Geleceğini, hayallerini, duygularını
Umutlarımı çaldılar
Yüreğimde yangın
Yüreğimde isyan var
Gecemin yıldızlarını
Martılarımın kanatlarını
Denizimin rengini çaldılar
Hayallerimi çaldılar
Yüreğimde yara var
Kazanamadım, başaramadım
Kazandırmadılar
Başarıya yasak koydular
Her şeye yasak koydular
Her şeye yasak koydukları gibi
Bu kafalar bizde oldukça

Yasaktır bize gülmek
Yasaktır bize kazanmak
Yasaktır bize başarmak
Şu dünyada başaramamak var ya
En çok da o koyuyormuş adama
Umutlarım yaralı, gözyaşım kanlı
Yine de korkun benden, ey zalimler
Umutlarımı çaldınız ama
Bir kısmı hâlâ bende
Onları çorak topraklarda
Gözyaşım ile başlıyorum
Umutlarımın filizlendiği gün
Korkun benden, ey zalimler
Yaralı da olsa yüreğim
Kan ağlasa da gözlerim
Hâlâ dimdik ayaktayım
Bir gün mutlaka umutlarım yeşerecek
Bir gün mutlaka zafer türküsünü söyleyeceğim
Bir gün mutlaka kazanacağım
Bir gün mutlaka başaracağım
Bir gün mutlaka bu nedenle
Korkun benden, ey zalimler!

27.08.1999 / 28.08.1999

Kendimce

Kendimce özgürlükler tasarlıyorum
Gece yarısında sokağa çıkıp
Bütün evler uykudayken
Haykırmak karanlığa
Ne söylediğini bilmeden
Bilmenin de anlamsız olduğu
Sarhoşça bir şeyler
Sonra kanatlanıp kuş olmak

Kendimce
Kanat çırpamak mavilikte
Hayata dair
Özgürlük buyusa özgürüz işte
Adını bilmediğin şehitlerin
Üzerinde dolaşmak
Süzülmek uzun uzun
Mavi boşlukta
Altımda şehirler
Şehirlerin içinde evler
Işıklarını yakmışlar birer birer
Her ışık ayrı dert ayrı sevinç
Sonra çocuk olmak

Kendimce
Çocuk şaşkınlığıyla hayaller kurmak
Geleceğe dair
Adı pembe, kendisi kapkara olan
Hayaller kurmak
Her gerçeği, her acıyı, her sevinci
Oyun sanıp
Hayatı gırgıra almak
Sonra bunlara çocuk şaşkınlığıyla bakmak
Gerektiğinde hayata küsüp
Oyunu bırakmak
Arkandan sesleri mızıkçı mızıkçı
Arkama bakmadan yürümek
Başka hayatlara başka hayallere
Sonra tutuklu olmak birilerine

Kendimce
Dört duvar arasında yitip giden günler
Boynundan ağır zincirler
Ellerinde kelepçe
İşkenceden yeni uyanmış bedenin
Sabahın kör vakti ölümü beklemek
Olmasa da
Tutuklu kalmak sevgiliye
Özgürlüğün onun ellerinde
Boynumda ağır veba!
Ağır zincirlerden ağır
Ellerindeki kelepçe değilse bile
Sevgilinin elleri
Sen ona tutuklu, o sana

Kendimce
Özgürlükler kuruyorum
Kurarken bozulan
Bir ülkenin özgürlüğü
Bir halkın özgürlüğü
Bir insanın özgür olması gibi
Sayısız özgürlükler
Başından başlayıp
Sonunu sonsuzluğa
Taşıyamadığım özgürlükler

28.05.1999

1-0 Yenik Başlamak Kendime

İç savaşlar yaşıyorum
Kendi içimde...

Ve bilerek yeniliyorum
KENDİME!

Duvar

Duvarlar ördüm
Kendi isteğimle...

YIKAMIYORUM...

İnançsız İnatçı

İnadına mı yapıyorsun,

İnadına mı?

Diyor...

İnadına DEVRİM

Diyorum...



Gülün Bile Dikeni Var

Karanlık olmasaydı aydınlığa giden yolu bulamazdık
Çirkin olmasaydı güzeli seçemezdik
Kötülük olmasaydı iyiliği bilemezdik
Savaş olmasaydı barışı tadamazdık
Unutma ki sevdiğim en güzel gülün bile dikeni var

Gece olmasaydı gündüzü yaşayamazdık
Düşman olmasaydı dostu seçemezdik
Yoksulluk olmasaydı zenginliği bilemezdik
Açlık olmasaydı tokluğu tadamazdık
Unutma ki sevdiğim en güzel gülün bile dikeni var

Hasret olmasaydı sevgiliyi, sevdiğimizi anlayamazdık
Mutsuzluk olmasaydı mutluluğu yaşayamazdık
Tembellik olmasaydı çalışkanlığı bilemezdik
Acı olmasaydı tatlıyı tadamazdık
Unutma ki sevdiğim en güzel gülün bile dikeni var

Siyah olmasaydı beyazı göremezdik
Kış olmasaydı yazı bilemezdik
Güneş olmasaydı yıldızları tanıyamazdık
Ağlamak olmasaydı gülmeyi yaşayamazdık
Unutma ki sevdiğim en güzel gülün bile dikenini var

Haksızlık olmasaydı haklıyı seçemezdik
Ezilen olmasaydı ezeni tanıyamazdık
Sömürge olmasaydı emeği bilemezdik
Tutsaklık olmasaydı özgürlüğü yaşayamazdık
Unutma ki sevdiğim en güzel gülün bile dikenini var.

20.02.1999

Arabesk Bir Aşk

Maviler içinde olmuştu nişanın
Şimdi beyazlar içinde düğünün
Üzerindeki beyaz gelinliğin
Arabesk bir aşkın
Kefeni oluyor! İntiharı oluyor!

Uzaklara gitme üşürsün
Esmerliğin yanar düşersin
Hani beni sana bağlayan
Ne varsa
Hepsini siler atarsın!

Maviler içinde olmuştu nişanın
Şimdi beyazlar içinde düğünün
Esmerliğine nasıl da yakışmış beyazlar

Lacivert bir gecede
Alnıma yazılan kaderimsin
Lâl olan yüreğimde
Elime tutuşturduğun hüzünsün!

22.06.2002

Olmayan Gözlerin

Gökyüzüne bakıyorum
Masmavi bir gülümseme
Gözlerine bakıyorum
Gecenin asiliğinde
Çakmak çakmak olmuş
Dokunsam gözlerine gözlerimle

Tutuşacaksın
Sen tutuşacaksın
Ben yanacağım
Yapar mıyım böyle bir delilik
Yakar mıyım hiç kendimi
Gecenin asiliğinde gözlerinle!

05.07.2001

Senin güzelliğin
Ay ışığının suya yansımasıydı
Bir an gelip geçtin
Suya atılan bir taşla
Bütün tılsımın dağıldı gitti

Bana kalan
Bir çift göz oldu!

02.05.2002

Ölmek Değil Korkum

Ölüm gelirse bir gün
Kapını çalmaz
Davetsiz misafir gibi
Dolar içeri
Ve senden
Yani yüreğinden
Bir şeyleri alıp götürür
Eksilirsin
Bir yanın tutmaz
Eksiltir ölüm seni
Ölüm seni
En olunmaz zamanda yakalamışsa
Yani sen
Bir kez olsun
Sevgilinin koynunda sabahlayamamışsan
Buram buram çekmemişsen içine
Sevgiliye
Hasretliysen
Ve gençsen
İşte o zaman
Koyar adama

Ölüm gelirse bir gün
Arkadan vurur seni
Kalleşçe
Çünkü korkar senden
Gözlerindeki cesarettten
Ölüm gelirse bir gün
Karanlıklar içinde gelir
Çünkü ölüm karadır
Soğuktur
Buz kesilir ellerin, üşürsün
Gözlerin donar
Yüreğin ayazlaşır
Ve sevgilin ellerini tutar
Gözyaşları yüreğine damlar
Kalkmak istersin kalkamazsın
Yüreğin yanar
Ayazda tutsa yanar
Ölmek değil de
İşte o an koyar adama

Ölüm gelirse bir gün
Kapını çalmaz
Ve arkandan vurur seni
Ölüm gelirse bir gün
En olunmaz zamanda gelir
Çünkü en olunmaz şeydir ölüm.

18.11.2000

Hayat Seninle Güzeldir Sevgilim

Seni şiirle tanımlamak
Hayatın anlamını bulmak
Gibi bir şey olmalı
Seni tarif etmek, edebilmek
Yani gözlerini bir şeye
Saçlarını, yüzünü
Başka bir şeye benzetmek
İmkânsız gibi bir şey olmalı
Ve sen bir gülüversen
Yanaklarında gamzeler açar

Gözler
Deniz mavisi filan değil
Saçların, dudakların, ellerin, kokun
Tarifi imkânsız
Bir yol haritası gibi
Nereden gidersen git
Hiç ulaşamayacağın Kaf Dağı gibi
Ve sen bir gülüversen
Yanaklarında gamzeler açar
Dudakların tutuşan bir orman gibi

Dudakların söndürmeye
Yetmeyecek gibi
Ellerin sıcacık ve güvenilir
Fırından yeni çıkan ekmek gibi
Sade, gösterişsiz
Bir o kadar da yakın
Ve sen bir gülüversen
Yanaklarında gamzeler açar

Kokun şiirlerdeki gibi
Gül kokmuyor
Gökyüzü gibi kokuyorsun
Yemin ediyorum ki sana
Masmavi bulutlar gibi kokuyorsun!
Bulutlar kokmaz deme
Eğer kokusu olsaydı maviliğin
Senin gibi kokardı!
Saçlarınsa gecenin kızılığında
Gece kızıl olmaz deme
Eğer kızıl olsaydı gece
Sana yemin ediyorum ki
Saçlarına benzerdi!

Ve sen bir gülüversen
Yanaklarında gamzeler açar.

Yüzün esmer bir ay gibi
Yine diyeceksin ki esmer ay olmaz
Yemin ediyorum ki sana
Esmer bir ay gibi parlıyor yüzün!
Ve gözlerin aşk gibi
Sana yemin ediyorum ki
Aşk gibi bakıyorsun!
Aşkın tarifi olmaz deme
Eğer olsaydı aşkın tarifi
Gözlerin olurdu!

Bir insana acı vermek
Bir anneyi bir bebeği
Gözü yaşlı bırakmak
Şu yazmaya çalışan yüreğime
Öyle bir koyuyor ki
Kelimeler bulamıyor anlatmaya
İnan ki acı çekiyorum
Acı çektirdiğin insanlardan olarak!

16.08.2002

Ben seni düşünüyorum
Sense başkasıyla seviyorsun
Biliyorum o kadar güzel olmadığını
Ya da
Yaşımdan yaşının büyüklüğünü
Ama çekiyorsun
Bir şeytan gibi
Oysaki o kadar masum ki yüzün.

Rezilliğin Allah'ını yaşamak
İçki
Zil zurna
Ama kafam yerinde
Neyin ne olduğunu biliyorsun
Herkes birbirini takip ediyor
Hani nerede bi açık yakalarım hesabı
Ama nafile beni yıldırıyorlar

Yılmasam da falso vermemekten
Bu kusuntu koyuyor adama

Rezilliğin Allah'ını yaşadım

İçki

Hâlâ içiyorum

Bunları yazarken bile!

15.08.2002

Geceydi
İstanbul'a kar yağıyor
Yüreğim üşürdü
Ansızın çalan bir telefon
Ya da hiç bilmediğin
Hiç tanımadığın, görmediğin
Davetsiz bir misafir gibi ya da
Seni yazmaktan vazgeçtim!

Dipnot: Tabii ki şimdilik, her şey gelişmelere bağlı!

İzmirliye

Eğer bana yeniden
Şiir yazmayı öğretirsen
Yüreğimde bir kıvılcım patlarsa eğer
İşte o gün İzmir'deyim söz sana!

25.02.2002



Sevgilimin Adı

Benim sevdiğim devrimci olmalı
Bir kavganın manifestosu olmalı
Öyle sarı saçlı, mavi gözlü değil
Simsiyah gözleri, karanlıktan saçları olmalı
Ve ben yıldız takmalıyım saçlarına
Yıldızsız gecelerde ışığım olsun diye

Benim sevdiğim asi olmalı
Bir kavganın önderi olmalı
Öyle sessiz sedasız değil
Halkım için çarpan yüreği olmalı
Ve ben de asileşmeliyim onunla
Ben onu tamamlamalıyım o da beni

Benim sevdiğim bayrak olmalı
Bir kavganın ilk açan çiçeği olmalı
Öyle gelincik menekşe gül değil
Dağda açan binbir renkli çiçek olmalı
Ve beni alıp götürmeli
Bir kavgadan diğer kavgaya

Benim sevdiğim militancı olmalı
Bir kavganın türküsü olmalı
Öyle yenik ezik bitik değil
Her kavgada başı dimdik olmalı
Ve ben de militanlaşmalıyım onunla
Kavgaların zafer türküsü olmalıyız el ele

Benim sevdiğim özgürlük olmalı
Bir kavganın aydınlığı olmalı
Öyle karanlık tutsak değil
Barışın yeşil zeytin dalı olmalı
Ve ben de özgürleşmeliyim onunla
Bir kuş gibi kanat çırpmalıyım özgürlüğe

Benim sevdiğim devrimci olmalı
Benim sevdiğim asi olmalı
Benim sevdiğim bayrak olmalı
Benim sevdiğim militancı olmalı
Ve benim sevdiğim özgürlük olmalı

02.07.1999

Kocaman Bir Hiç

Kocaman hiç olur mu hiç?

Ufacık olsa ne olur?

Hiç yoktur zaten

Nokta bile değildir hiç

Varlığı bir muamma

Yokluğu ispatı

Hiçliğin içinden çıkıp

Hiçliğin içine balıklama dalmaktır

Asıl mesele

Bunu başardı mı Hiç

Hiç olur o zaman Hiç

26.07.2004

Dünüm Bugünüm Yarınım...

Sen benim çocukluğum

Sen benim gençliğim

Sen benim yarınlarım ol istedim...

Aramızda bir çağ

Aramızda yüzyıl var...

Son

Bana bir daha son deme!
Binlerce kez öldürdüğün yeter
Bir kez daha
ÖLMEYE
Gücüm
Takatim
CESARETİM yok!

Adam...

Günlerce şarap aktı arklardan

Göz gibi duru

Mayasız.

Beyzadeler aktı

Beyzadeler aktı

Ben hariç.

Katliam değil

Kan değil

Oluk oluk çürük üzüm

Bir gün mecburen çekip gidersem

Bir tek,

Bu iz kalır bu sıradan adamdan!

30 Nisan /İstanbul

Deniz gibi...

Ben birinin hiçbir şeyiyim
En çok da bu koyuyor
Ortak tek bir fotoğrafımız bile yok
Bugünlerde ben adsız bir özlemim
Yağmur yemiş bir deniz gibiyim...

Hep Beraber...

Hep bir ağızdan türkü söyleyip
Hep beraber sulardan çekmek ağı
Demiri oya gibi işleyip hep beraber
Hep beraber sürebilmek toprağı
Ballı incirleri hep beraber yiyebilmek
Yârin yanağından gayrı her şeyde,

Her yerde,
Hep beraber,
Diyebilmek için...



“Hep beraber” gider; “hep beraber” geliriz... “Hep beraber” güler; “hep beraber” ağlarız!”

Aşka İsyan

“Bir yanım deniz
Bir yanım toprak
Denizden yanayım, denizden yana
Bir yanım tuz
Bir yanım şeker
Tuzdan yanayım, tuzdan yana
Bir yanım SEN
Bir yanım ben
SEN’den yanayım, SEN’den yana!”
Dedim.

“Hep beraber” gider; “hep beraber” geliriz...

“Hep beraber” güler; “hep beraber” ağlarız!”

B

iz “yârin yanağından gayrı / her şeyde /
her yerde / hep beraber” diyenlerde-
niz!

Yârin yanağından gayrı; her şeyde, her yerde hep beraber! İşte bu yüzden gülüm; işte bu yüzden cık olmaz!

Ah be güzelim... Güzelim ah be! Kurtların, çakalların içinde tek tabancaydım. Çakalların, kurtların içinde. Karnarya yüreğimle; göklerde kartal gibiydim!

“Ayakkabılarım çamur olmuş galiba.” derdin ara sıra. Bense gözlerinin içine bakardım saf saf. Dost başa, düşman ayağa bakar derler. Oysa ben hep senin gözlerinin içine baktım. “Dünyanın merkezi” olmuştu çünkü gözlerin. Gözlerinden başka bir şey görmüyordu gözlerim... Dünya dönüyordu senin etrafında... Pervane olmuştum, etrafında dönüyordum! Türlü bahaneler yaratıyordum gözlerin gözlerime değsin diye, yüreğim yüreğinde kaynasın diye!

Eylemlerin adı bAŞKalaşıyordu seninle birlikte! Adı bAŞKa, sesi bAŞKa, yüreği bAŞKalaşıyordu insanın, eylem güzeli!

“Hep beraber” sloganlar atardık toplum bilinci gerçekliğinde! Yüreğimse haykırırdı bAŞKalaşan gözlere, sözlere inat! Yeri, göğü, meydanları inletircesine haykırırdık hep beraber! Oysa yorulmuşsundur şimdi; nasıl etsem de yıkasam ayacıklarını. Susamışsındır, buzlu şerbetim yok ki ikram edeyim. Acıkmışsındır sana beyaz keten / keten örtü-

lü sofralar kuramam / memleket gibi esir ve yoksuldur odam!”

Eylemlerin adı bAŞKa, sesi bAŞKa, yüreği bAŞKalaşıyordu seninle... SEN bAŞKalaşıyordun... Ben bAŞKalaşıyordum gözlerinle birlikte! Gözlerin gözlerime değince şimşekler çakıyordum! Haykırıyorduk zalime, zulme ve faşizme inat! Eylem güzeli, 1 Mayıs, 1 Mayıs olalı böyle bayram görmedi! “1 Mayıs, 1 Mayıs işçinin, emekçinin bayramı!” diye bağırдық hep beraber!

Haykırdık, “hep beraber” özgür basın susmasın diye! Haykırdık, işten çıkarılan işçiler işine dönsün diye... Haykırdık, köylü için... Haykırdık, işçi için... Haykırdık, tam bağımsız Türkiye için!

Sloganlar atardık hep beraber... “Hep beraber” sloganlar atardık... Ve biz “hep beraberdik...” Oysa ben! Haykırdım, gözlerin gözlerime, yüreğin yüreğime değsin diye!!!

Aşk Tesadüfleri Sever biliyorsun... Ve İncir Reçeli her zaman güzeldir... Ve Alacakaranlık’ta Jacob her daim göklerde kartal gibiydi! Bense Kaybedenler Kulübü’nde figüran! Özgür olmak istiyordum... Sen Özgür’e hüngür hüngür ağlarken... Bense Alacakaranlık’tan Jacob oluyordum. Sen Özgür’e ağlıyordun... Ben senin gidişine... Gözyaşların damlıyor yüreğime. Gidişinle Metin’e benziyordum... Ve ağır bir hastalık geçiriyorum, saç sakal karmakarışık!

Küsüyorum hayata ve sana... Hastalığımın sebebi oluyorsun! Seninse aklın hep Cem Karaca’nın İstanbul’unda! Gözün kulağın yollarda... Yolcu bekler gibi... Yolcu hasretiyle yanar gibi... Bir sevda türküsü dudaklarında hep!

Erteleme, üşenme, vazgeçme derdin! Ve sen şimdi benim üşengeçliğim ve sen şimdi benim vazgeçişlerim ve sen şimdi ertelenmiş bir yazının son paragrafı! Çok sigara içmeme kızardın mesela... Sigarayı avuçlarımda saklardım liseli âşıkların hocasına yakalanması gibi gözlerin gözlerime değince... “Eylem güzeli, gönlümün eş başkanı ol.” diye çıldırısıya paralıyordum kendimi! Seninse dudaklarında bir sevda türküsü... Yol bekler, yolcu bekler gibi... Cem Karaca’nın “Bana İstanbul’u Anlat” gibi her gün bıkmadan İstanbul’u anlatıyorsun ona...

Esmerliğine yanıp tutuştuğum kara kaşlı, kara gözlü kız, senin için sustum! Artık “söz” bitti... Yazmak zamanı... Bitti söz... Kalemimin tükenmezi tükendi... Çivi yazısına başladım! “Söz” bitti! Ve ben sigarayı günde üç pakete çıkardım!

“Birdik

Biz olduk,

Çok yalnızlıklara yettik

Ama ikimiz yan yana

İki yalnız ettik.”

Dedi.

Dipnot: Bu yazı bir G&G hikâyesidir.

26.08.2013 / İstanbul



Deniz Sarı... Gök Kızıl... Güneş Mavi... Saçların Yıldız...



Denize iyice yaklaştı... Dalgalar parmak uçlarına kadar geliyor, ılık bir meltem, yüzünü okşayarak geçiyordu. Sonra boş bir banka oturdu, başı ve sonu belli olmayan sahilde tek başınaydı. Aslında tek o yoktu. Biraz ileride iki sevgili el ele yürüyordu. Onun biraz ötesinde bir anne çocuğuyla oyun oynuyor; ona çocuk olmanın ne olduğunu öğretiyordu. Sahil boyunca bir sürü insan, bir sürü seyyar satıcı vardı. Hepsi, evlerine, ellerinde ekmek parasıyla dönebilme çabasında. O ise bunların farkında bile değil, kendi yalnızlığında...

Düşündü bugün yaşadıklarını... Düşündü... Sokakta bir kadın dileniyordu. Kucağında çocuğu, daha iki üç yaşında, ara sıra öksüren. Düşündü... Çocukları düşündü, çocuk gözlerini, o masum gülüşlerini... Hep çocuk kalmayı düşündü. Çocukça oyunlar oynayıp hayaller kurmak... Sonra çalışan çocukları düşündü. Ayakkabı boyayan, arabaların camını silen, simit satan çocukları... Zengin çocukları geldi aklına... Bir an küfretti içinden hayata. Aslında onlar da çocuktu, onların da masumca gülüşleri, oyunları, gözleri vardı. Küfredişinin sebebi; acımasızlığa, eşitsizliğe, haksızlığa...

Bir an eli cebindeki şekere değdi. Ve sevdiği düştü aklına bütün gerçekleri unutarak. Sevdiğini, sevdiğine söylememişti. İtiraf edememişti bir türlü. Aslında söylese de değişen hiçbir şey olmayacaktı. Çünkü tünelin sonu karanlıktı, umut ışığını görememişti gözlerinde. Yine de seviyordu, sevmeye de devam edecekti, onu unutturana kadar

kendine. Cebindeki şeker sevdiğinden armağandı. Sevdigine bir gün bile sevdiğim diyemediği hâlde armağandı. Aslında basit bir şekerdi bu, bakkallarda Türk lirası karşılığı çok düşük olan basit bir ağız tatlandırıcı. Şekeri avucunun içinde sıkı. “Seni yemeyeceğim.” dedi. “Seni defterimin arasında solana kadar saklayacağım. Solmuş bir gül kokun olmayacak belki. Belki unutulup gideceksin. Seni unutulana kadar saklayacağım, seni.” dedi içinden.

Bir çocuk koşarak geçti önünden, bütün hayallerini yırtarak. Belki de iyi yapmıştı. Gerçeklerine döndürmüştü onu, acı gerçeklerine.

Denizi düşündü. Denizin rengini, tuzunu, yosununu, balıklarını, ufuktaki çizgisini düşündü. “Denizin sınırı var mıdır?” diye düşündü. Sonra, “Denizin sınırı olmaz.” dedi kendi kendine, “Denize hiç sınır çizilir mi?”

Deniz olmayı düşündü. Deniz olmak... Masmavi bir güneş, hiç batmayan, geceleyin koyu lacivert... “Deniz olmak yetmezdi, okyanus olmalıyım.” diye düşündü. Koskocaman belki de bir evren kadar büyük. Bir an gözüne denizin kıyısındaki pet şişeleri, yarısı yenmiş yiyecekler, atıklar, insan atıkları ilişti. Ve vazgeçti deniz olmaktan.

İnsanları düşündü, insanları sevmeyi... “İnsanları sevebilir miyim?” diye düşündü. Dünyadaki bütün insanları, renkleri, ırkları, dinleri, dilleri aynı olmasa da yine de sevebilmeyi. Çünkü her şey bir insanı sevmekle başlıyordu. “Bir insanı sevmekle başlayabilir miyim her şeye?” diye düşündü. Çünkü insanlık tedavisi olmayan kötülüğün mikrobunu her yere bulaştırmıştı. Devir acımasızlığın, paranın, ikiyüzlülüğün, ihanetin, arkadan vurmaların, hainliğin, çıkarıcılığın devriydi. Yine de içinde bir umut taşıyordu.

Fırından yeni çıkmış börek gibi sıcak, taze, gevrek... Belki diyordu, belki değiştiririz, belki gücümüz yeter. Belki şarkılarla, belki kitaplarla...

Aslında umutsuzluk denizinde yürüyordu. Tek başınaydı. Yalnızlık kabuğu koruyordu onu her şeyden ve her kesten. Etrafında bir sürü sahte gülümsemeler uzanan sahte dost eller vardı. Yalnız olduğunun farkındaydı. Her şeyin bir oyun, bir yalan olduğunun farkındaydı. Yalnızlık kabuğunda kanadıkça kanar, kanadıkça kendince bir şeyler yazardı. Güneş kendini denize bırakmıştı. Ve sonra oturduğu banktan kalktı, yine denize iyice yaklaştı. Gözlerini kapattı.

Düşüncelerimde boğuluyorum... Uzat bana ellerini...

29.04.2000



Reklamaf...

Çeteciye

İşkenceciye

Katliam Kırıcılara

Susurlukçulara

Kokuşmuş yöneticiye

Devleti dolandırana

Tefeciye

Vergi kaçırana

Enkaz müteahhitlere

Hırsıza

Halkı soyana

Banka batırana

Vatanı satana bile

Özel indirimli af

Eşberlere

Manisalı gençlere

Düşündüğünü söyleyene

Yazara

Çizere

Şaire

Gazeteciye

Devrimciye

Özel bindirimli ceza

Düşünceye vurulan zincir

Kırılacak elbet bir gün

Ve o gün gökyüzü

Bizim için kızaracak...

25.10.1999

Ufukta bir gün

Sancılı bir gün

Onların günü

Sessizliğin yırtıldığı gün

Yalnızlığın bittiği gün

Azgınlaşan denizlerin günü

Lalelerin değil, dağ çiçeklerinin günü

İlk ve son gün

Zalimlerin değil, halkın günü

Manifestoların günü

Gelinciklerin değil, tehlikeli çiçeklerin günü

Evet, ilk ve son gün

Loş aydınlığın yırtıldığı gün

İnsan sömürgesinin bittiği gün

Yarınlarda belki de yarınlardan yakın bir gün

Omuzlarında halkın güzel bir gün

Rivayet değil realist bir gün

24.03.1999

Deniz'e...

Söylenmemiş sözü vardı
Daha yakılacak türküsü
O yiğit coşkun denizden
Bize adı kaldı!

25.06.2002 / İstanbul

Madımak...

Bir katliamı anlatacak
Sözlerim yok...

Yanan bir şehir
Kanayan gözyaşları
Duman duman boğulan sözler...

O gün
37 filiz ektik toprağa
Bir öldük
Bin doğduk
Her birimiz
Başı dik
Gururlu
Ve Kızılbaş!

Yana yana
Asıla asıla geldik
Daha söyleyecek sözümüz
Yakılacak türkümüz var!

02.07.2002 / İstanbul

Şahit

Ben Anadolu'nun en ücra kasabasında bin yıllık bir ar-
dış ağacıyım...

Zamana ve olaylara şahit!

Yargıç değilim yargılayamam,

Savcı değilim suçlayamam,

Avukat değilim savunamam,

Eşhedü, ben şahidim,

Zamana ve olaylara!

"Gördüm!"

Ne şahlar... Padişahlar...

Medeniyetler kuruldu gölgemde!

İmparatorlukların yükselişini de çöküşünü de gör-
düm.

Yunus Emre soluklandı gölgemde...

Şeyh Bedrettin... Köroğlu... Nazım...

Ve daha niceleri...

'923'ün Aydınlanma Devrimi'ni de gördüm...

'013'ün İsyân Günleri'ni de!

Ateşi ve ihaneti gördüm bu dünyanın üzerinde!

Ateşi ve ihaneti gördüm kanlı bankerler pazarında!

Ateşi ve ihaneti gördüm...

Ve Murat Nehri...

Canik Dağları...

Ve Fırat...

Ve Dicle'yi...

Amanos'un eteklerinde Asi'yi...

Ve Yeşilırmak...

Ve Kızılırmak...

Kan akacak değil ya hep Fırat'ın suyu...

Kana doymadı mı bu topraklar?

Yârin yanağından gayrı her yerde, her şeyde, hep beraber...

Diyebilmek adına...

Evlerin... Yurtların... Dünyaların...

Ve kosmos'un kardeşliği adına...

Hep bir ağızdan söyledik;

"Dörtmala gelip uzak Asya'dan

Akdeniz'e bir kısrak başı gibi uzanan

Bu memleket bizim

Bilekler kan içinde, dişler kenetli, ayaklar çıplak

Ve ipek bir haliya benzeyen toprak,

Bu cehennem, bu cennet bizim.

Yaşamak bir ağaç gibi tek ve hür

Ve bir orman gibi kardeşçesine,

Bu hasret bizim..." türküsünü.

Ve şimdi... Sen de benim bin yıllık ömrümün, 12 Eylül Rejimi'nin yetiştirdiği, sistemi iliklerine kadar işlemiş, kayıp kuşaktan biri(yim) iken bir "an"lık dilimine denk geldin. Bu da bizim coğrafyanın topraklarında yaşamının "kader"i olsun!

Dipnot: Bu yazı farklı mahalleden bir arkadaşın isteği üzerine yazılmış, ulu orta, sere serpe, "ortada" yatan bir yazıdır.

Üzgünüm

Sıcak bir ilkbahar günü 12'si Mart'ın
Halkım ırmak olmuş akıyor Alibeyköy'den Gazi'ye
Hesap soruyor zalimlerden, hainlerden
İşkencede kaybettiği yiğitlerini istiyor
Özgürlük istiyor, hakkını istiyor, barış istiyor
Bense yüzlerce metre uzakta
Şişli'de Şişli'nin tam ortasında
Sevdiğinden ayrı, yaralı kuş misali
Şişli Lisesi'nin paslı duvarları arasında
Lanet bulutu olmuş, lanetler yağıdırıyorum kendime
Bedenim sizinle değil ama yüreğim sizinle

Sıcak bir ilkbahar günü 12'si Mart'ın
Halkım bulut olmuş süzülüyor Alibeyköy'den Gazi'ye
Halkların kardeşliği için aşındırıyor yolları
Yollar, kahpe yollar, zalim yollar hain
Güneşin sivri uçlu okları bedenlerine saplanıyor
Kudurmuş kurşun yağmuru gibi
Bense yüzlerce metre uzakta
Ne güneşin kızgınlığı yakıyor bedenimi
Ne de kurşun yağmurlarına hedef oluyor bedenim

Kahrolası bedenim sizinle değil ama
İnanın bana kalbim sizinle

Sıcak bir ilkbahar günü 12'si Mart'ın
Halkım aydınlık olmuş yürüyor Alibeyköy'den Gazi'ye
Karanlığa meydan okuyor göğsünü gere gere
Hesap günü diyor, özgürlük günü diyor, aydınlık günü
diyor

Bağıra bağıra haykırıyor düşüncelerini
Düşünmenin yasak olduğu ülkede
Ne kurşun ne güneş ışınları ne de gözdağı
Korkutmuyor yüce halkımı
Bense yüzlerce metre uzakta
Şişli Lisesi'nin herhangi bir sınıfında
Herhangi bir sırasında şiir yazıyorum
Lanetler yağdırdığım bedenim sizinle değil ama
İnanın bana, kalbimle, yüreğimle sizinleyim!

12.03.1999

**(Süleyman Yeter ve 12 Mart'ı ölümsüzleştirenlerin
anısına)**

Kavgam ve sen

Kavga ediyorduk sokaklarda sömürenlere karşı
Vurduk azgın dalgaların kıyısı dövmesi gibi
İntikam ateşiyle yanıp tutuşuyorduk
Vurulduk kahpece hem de arkadan kallesçe
Ama ölmedik vuruldukça yaşadık
Her kurşun deliği, her bıçak izi
Yaşama bağladı bizi
Çünkü yaşam kaynağımız halktı, binlerce halk
Biz ölsek de onların nefesi yaşatıyordu kavgamızı
Ölmekle tükenmezdi, vurulmakla bitmezdi bu müca-
dele

Kavganın en ateşli yerinde
Mücadelenin en can alıcı yerinde
Savaşımın zaferle bitmesinin yakın yerinde
Açmamış bir gül gibi çıktın karşıma
Yüzünden aydan bir parça saçların yıldız yıldız
Seni düşünürken yolunu kaybetmiş bir kurşun
Sol yanıma deldi geçti
Kurşundan aldığım kuvvetle
Tekrar kavgaya atıldım
Bir darbe de ben indirdim karanlığa

Ne kurşundan aldığım kuvvet, ne de sevgilinin güzelli-
ği

Beni ayakta tutan halkımdı, mücadelemdi, kavgamdı
Bir de kavga arkadaşlarım

Yine savaşımın en heyecanlı yerinde

Ay yüzünle yıldız yıldız saçlarınla sen çıktın karşıma

Kavgamın ateşinden kurtulup senin ateşine düştüm

İki ateş ortasında yaralı bir kuş gibiyim

Bir yanda halkım bir yanda sen

Bir yanda mücadelem bir yanda sevdiğim

Bir yanda kavgam bir yanda aşkım

Bir yanda uçurum bir yanda deniz

Bir yanda ölüm diğer yanda yaşamak

Bunları düşünürken bir kurşun da sol omzumu sıyırdı

Senin ateşin yakmıyordu artık bedenimi

Halkımın yaktığı ateş tüm sıcaklığıyla içimdeydi

O ateşten aldığım kuvvetle bir darbe daha indirdim
karanlığa

Yine sen çıktın karşıma saçların yıldız yıldız
İlk defa elimden tuttun pamuk ellerinle
Çekip götürmek istedim bu kavgadan
Oysaki karanlık daha bitmemişti, mücadele bitmemişti
İki ateşin ortasındayım yine yaralı kuş gibi
Bir yanda halkım bir yanda sevdiğim
Ama senin verdiği ateş yakmıyor tüm bedenimi
Halkımın verdiği ateş yakıyor beni heyecanlandırıyor

Ya sen ya kavgam
Ben halkıma ihanet edemem kavgamı bırakamam
Elveda ay yüzlüm elveda
Elveda yıldız, yıldız saçlım elveda
Elveda karanlığın kızı elveda
Ve yeniden kavgaya devam ta ki aydınlığa kavuşunca-
ya kadar

Yaşasın hayat kavgamız, yaşasın mücadelemiz, yaşasın
halkım!

Düşündüğüm Türkiye

Düşündüm!

Masmavi bir deniz

Yemyeşil ağaçlar

El ele oynayan çocuklar

Düşündüm!

Güçsüzün ezilmediği

Çetelerin olmadığı

Düşünmenin yasaklanmadığı

Bir Türkiye

Düşündüm!

Emekçi çilesiz

Memur gülüyor

Yazarın elinde yine kalemi

Düşündüm!

Temiz siyaset

Dürüst vekilimiz

Özgür adalet

Düşündüm!

Önde gençler

Ata'sının izinde yürüyor

Bağlı kalınmış devrimler

Düşünemiyorum!

Gözlerimi açtığımda

Elimde kâğıt kalem

Aklıma geleni yazıyorum!

Gözlem

(Bu Yazı Bir 19 Şubat Yazısıdır.)

Yapraklara dallara

Yeşillere allara

Sudan bir bahaneyle aradım seni.

Sonra sudan bahanelerle seni görmek istemek.

Oysa sana bayrağı verdiğim o ilk gün görmüştüm seni!

Sudan bahaneler yaratıyordum sana.

Seni, sana bayrağı verdiğim o ilk gün görmüştüm.

Ve ben seni bir milyon kişinin içinde bulmuştum!

Elinde o bayrak...

Pierre Loti'de içtiğimiz çayın sıcaklığında,

Bir sıcaklık vardı yüzünde.

Sıcaktın.

Saatlerce konuştuk memleket meselelerinden,

Dünyanın gidişatından, biraz senden biraz benden.

Sıcaktın.

Sıcacık bir dünyanın kapılarını araladın o gün.

Ürkek güvercin hâlini sevmiştim senin.

Ürkek bir güvercin gibiydin insanların içinde.

Sürekli bir tedirginlik hali!

Oysa semt bizim, aşk bizim kime ne!
Sıcaktın.
Dolmabahçe’de, masadan alelacele kalkıp
İçemediğimiz çay gibi.
Denize amors durup yüzüne cepheden bakmak gibi!
Bella da Jacob’a az çektiirmedi hani.
Edward’ın peşinden sürüklendi gitti.
Jacob göklerde bir kartal gibi kanatlarını açarken
Bella’ya kalkan olmak için,
Edward da Edward diye tutturdu kız!
Bella en sonunda çekti gitti, Edward’ın peşinden.
Jacob kalakaldı filmin Alacakaranlığında!
Sonra ne oldu bilmiyorum.
Bella, Edward ile mutlu mu,
Peşlerine takılan vampirlerden kurtuldular mı,
Jacob ne yapıyor? Hiç haberim yok.
Ben mi, ben de senden sonra
Alacakaranlığın bütün serisini hatim indirdim!
İncir Reçeli güzeldir biliyorsun.
Metin, Duygu’ya bağlanmıştı bir kere.
Tatlı bir gülüşüne, olur olmaz bir sözüne,
Duygu’nun kendisinin bile farkında olmadan yaptığı
Saçını şöyle bir geriye atışına,

Hatta her defasında yaptığı gibi
Evden habersizce ayrılışlarına,
Her ayrılışında bıraktığı küçük küçük notlara.
Bir kere tutkuyla bağlanmıştı,
Metin’i Metin yapan kadına.
Ama her defasında habersizce uzaklaşmalar
Ve küçücük notlar miras kalan geriye.
Filmde ne esas oğlan bendim ne de esas kız sen.
Hem zaten illa ki “bir şey” olacaksam ben,
Aynı mısır kovanının içinden paylaştığımız
Mısır olmak isterdim!
Ne demiş üstat,
“Kavuşursan meşk olur, kavuşmazsan aşk olur!”
Metin ile Duygu da kavuşamadı.
Aşk oldu işte.
Filmin özü buydu aslında!
Ve Metin’in isyanı boşuna değildi.
Ve şimdi bir kutu çikolata miras kaldı senden bana!
Kırmızı tek bir gül ve simit.
Gezi Parkı’nda öğle yemeğinde
Yediğimiz simidin kokusu burnumda.

Simidin sıcaklığı sarmıştı parkı,
Mutluluk kokuyordu ağaçlar!
Küçücük bir simit kocaman bir dünyayı değiştiriyordu
Ve Gezi Parkı bir aşkın ana fikri oluyordu!
Senden sonra, bir gece vakti yıkmaya geldiler parkı.
Direndi gençler, yıktırmadı parkı, kestirmede ağaçları!
Farkında olmadan bir aşkın anısına
Sahip çıkıyordu gençler!
Ve gerçekten kocaman bir dünyayı değiştiriyorlardı.
Farkında olmadan aşklara,
Âşıklara sahip çıkıyordu gençler.
Zaten, aşk olmadan devrim olmaz ki!
Ve sonra sen çok katlı plazalara taşındın.
Ve ben çok fazla sigara içmekten muzdarip,
Çuval dolusu kelimelerin ağırlığı sırtımda
Merdivenlerde tılandım!
Nice nice yıllara...
Doğum günün kutlu olsun.
23.05.2014 / İstanbul

Memleketin Hâli Gibi Hâlimiz

Gözlerin düşüyor yüreğime... Kan revan içinde uyanıyorum gecenin kör vakti! Uykulardan uyanıyorum geceler boyunca... Akrep ile yelkovan sabahın dördüne vuruyor. Ellerin düşüyor yüreğime... Parmaklarını saklıyorsun... Ve benim ellerim inatla dökülüyor cıgaraya!

Uykulardan uyanıyorum geceler boyunca... Özdemir Asaf'tan dizeler dökülüyor dudaklarımdan;

“Bana yaşadığın şehrin kapılarını aç...

Sana diyeceklerim söylemekle bitmez

Yıllardır yaşamımdan çaldığım zamanlar

Adına düğümlendi

Bana yaşadığın şehrin kapılarını aç...

Başka şehirleri özleyelim orada seninle

Bu evler, bu sokaklar, bu meydanlar

İkimize yetmez.”

İntihar dürtülerim azıyor her gece, senden sonra ey canan! Bir yanımda bahar bahçeyken, bir yanımda hep dağlar duman... Güzel ülkemi vuruyorlar kuytu bir gecede! Ey canan, ben seninle bahar tadında bayramlar yaşamak isterken bir ömür boyu, kara bulutlar dolaşıyor memleketimin üzerinde! Güzel ülkemde “Barış Süreci” başladı, senden sonra. Ben ellerini tutabilmek için türlü bahaneler yaratırken, ellerimden kayıp gidiyor memleketimin bir

parçası! Çözüm süreci parçalıyorken memleketimin dört bir yanını, yüreğime ince bir sızı konuyor... Yüreğimde depremler... Yüreğim paramparça!

Senden sonra ey canan, 30 Mayıs'ı 31 Mayıs'a bağlayan gecenin sabaha vuran ilk ışıklarında vurdular beni. Kimimiz gözünü, kimimiz kolunu, kimimiz bacağını kaybetti. Gezi Parkı'nda Ali'yi, Ethem'i, Mehmet'i, Abdullah'ı vurdular! Tam dört kez öldüm ey canan... Oysa biz oraya parkımıza sahip çıkmak için ne yememiz ne içmemiz gerektiğine karışılmasından bıktığımız için, kaç çocuk yapacağımızdan, nerede yaşamamız gerektiğinden, hangi parkta oturacağımızdan, hangi gazeteyi okuyup hangi TV kanalı seyredeceğimize karar verilmesinden, kısaca hayatımıza müdahale edilmesinden bıktığımız için gitmiştik! Buna rağmen vurdular bizi, tam dört kez öldüm ey canan!

Yazmak ve düşündüğünü ifade etmek her geçen gün ağırlaşıyor ülkemde ey canan. Sansürlenene, kalemi elinden alınan, düşündüğünü ifade ettiği için yargılanan, tutuklanan yazarlara her geçen gün yenisi ekleniyor güzel ülkemde. Banu Güven, Ece Temelkuran, Hasan Cemal ve daha nicesine, geçen gün Can Dündar da eklendi ey canan. Kalemimiz bir bir elimizden alınırken güzel ülkemde, Can Dündar, "Sadece işimizi değil, bir mesleği yitirmenin arifesindeyiz." diyordu acı bir tebessümle! Tıpkı, daha önce de üzerinde yoğun bir baskı, ağır bir mahkeme kararı olan Fazıl Say'ın acı bir tebessümle, "Yaşamım da değişti, memleket de!" demesi gibi.

Senden sonra ey canan, "Reyhanlı'da bombalar patlıyor! Güzel ve güneşli bir anneler yazısı şarapnel parçalarıyla paramparça oluyor! Ellerimde kır çiçekleri, papatyalarla kapıda öylece kalakalıyorum. Kan fışkırıyor evin tüm

odalarından!” Bir görsen ey canan, “Reyhanlı’da patlayan bombaların şarapnel parçaları düşüyor evin tüm odalarına!” Senden sonra ey canan, “yine kan, yine barut, yine hep Ortadoğu!” Ortadoğu kan gölüne döndü ey canan. Irak’tan sonra Suriye de dört parçaya bölündü, Suriye’de özerklik savaşı başladı! PKK’nın Suriye kolu PYD ile cihatçı El Nusra Cephesi kanlı bir savaşa başladılar. Ülkenin kuzeyinde zengin petrol bölgeleri ve stratejik noktalar öncelikli hedef ey canan! Suriye’deki mücadeleden, iç savaştan da anlıyoruz ki amaç Suriye’ye demokrasi getirmek değil, ülkenin zengin yer altı kaynaklarına sahip olmak ve özerk bir “Kürt Bölgesi” oluşturmak. Yani anlayacağın ey canan, Ortadoğu büyük güçlerin satranç tahtasına dönüşüyor!

Senden sonra ey canan, Ergenekon Davası’nda karar açıklandı. PKK’nın 2 numaralı ismi Şemdin Sakık’ın “gizli tanık”, Türkiye Cumhuriyeti 26. Genel Kurmay Başkanı İlker Başbuğ’un “sanık” olduğu davada Genel Kurmay Başkanı İlker Başbuğ “müebbet” hapis cezasına, suçları sadece gördüklerini yazmak olan Mustafa Balbay “34 yıl, 8 ay”, Tuncay Özkan “ağırlaştırılmış müebbet” cezasına çarptırıldılar! Bu dava gösterdi ki ey canan, Kemalist Cumhuriyet ile Fethullah – AKP - Erdoğan üçlüsünün bir savaşıydı! Ama şunu bil ki ey canan, bu davalar, bu cezalar bizi yıldırmadı!

Benden sonra, bu memlekette hiç mi güzel bir şey olmadı diyeceksin ey canan... Senli ömrüm bir ömür boyu bayram, yüreğim binbir renkli bahar bahçe olsun isterken ben, senden sonrası bir ömür boyu tufan!

Dipnot: Bu yazı geç kalınmış bir 19 Şubat yazısıdır. Aslı Ö.’ye ithaf edilmiştir.

06.08.2013 / İstanbul

Başbakan İlk Kez Savunmada ve Yerel Seçimler

Başbakan, son 10 yıldır belki de ilk kez savunmaya geçti. Hep o hamle eder, gündem belirler, çerçeveyi çizerdi; diğerleri ona cevap yetiştirirdi. İşler ilk kez tersine döndü.

Gündem, Erdoğan’dan bağımsız hareket eden, başıboş bir mayına dönüştü. Onu ne zaman, nerede vuracağı belli değil. Her gece yeni bir dinleme kaydı, sağlam görünen bir urbayı iplik iplik çözerken, Başbakan yeni bir açığı-nı ele veriyor. Ve Erdoğan, cevap veremiyor:

“Hayır, o ses benim değil. Asla oğlumla böyle bir konuşma yapmadım. ‘Paraları sıfırla’ diyen ben değilim.” diyemiyor. Telefonda “Tamamen sıfırlandı mı?” diye soran kısık sesi izah edemedikçe, meydanlar da yüksek sesle bağırıyor.

O bağırıtı, o kısık seste hissettiğimiz suçüstü ürpertisini bastırmaya yetmiyor.

Tersine, “telefondaki kısık ses”in meydandaki her haykırışı, neyi örtmeye çalıştığı sorusunu beraberinde getiriyor. Başbakan, ilk kez gündem yaratmıyor, gündemden kaçıyor.

1989’da yüzde 45’le seçimi kazanan Turgut Özal, tek başına iktidardı. Üç büyük şehrin belediyesi, Anavatan Partisi’ndeydi. Türkiye, Kemal Horzum’un tahliyesini ve bankalar krizini konuşuyordu. Yerel seçim, genel seçim kadar önem kazanmıştı, çünkü mart ayında yapılacak yerel seçimin hemen ardından Cumhurbaşkanlığı seçimi yapılacaktı.

Kendisine yönelik suikasttan sonra popülaritesi artan Başbakan Özal, Cumhurbaşkanı olmak istiyordu. Ailesiyle birlikte ülkeyi “hanedan” gibi yönetiyor, yolsuzluk söylentilerine rağmen, seçime çantada keklik gözüyle bakıyordu. Son yerel seçimde yüzde 41,5 oy almıştı. CHP’de Erdal İnönü meydanları dalgalandırmakta güçlük çekiyordu.

İstanbul’u Bedrettin Dalan gibi bir efsane yönetiyordu. Karşısına CHP, Nurettin Süzen adında, pek kimsenin tanımadığı bir tıp profesörü koymuştu. Anketlerde Dalan, açık ara önde görünüyordu. Özal, yerel seçimde üç büyük şehri alıp oylarını artırarak Köşk’e çıkmanın hayalini kuruyordu. Sonuç ne oldu? Büyük bir bozgun...

ANAP’ın oyu yüzde 21,8’e indi. DYP ile başa baş noktaya geldi. SHP, yüzde 28,7’ye yükseldi. İstanbul’daki kamuoyu yoklamalarında yüzde 50’leri aşmış görünen Dalan, yüzde 26’da kaldı. Prof. Süzen, yüzde 36’yı buldu. ANAP, Ankara’da Altınsoy, İzmir’de Özfatura ile kaybetti. Üç büyük kent, SHP’nin eline geçti. Dönemin Adalet Bakanı’nın tabiriyle söylersek, “ANAP’ın üzerinden bir silindir geçti.” Bir sonraki genel seçimde de ANAP iktidarı kaybettiler, devrildi gitti. Bugün adını bile hatırlayan yok.

Aradan 25 yıl geçti. Bu mart yine yerel seçim var. Yine başımızda o yerel seçimi çantada keklik sayan ve Köşk’e çıkma hesapları yapan bir başbakan var. Yine yolsuzluk ve hanedan söylentileri alıp yürümüş durumda... Yine iktidar partisinin alacağı oy ve 3 şehrin sonucu, Türkiye’nin kaderini belirleyecek durumda... Ve yine iktidardaki partiyi, ummadığı boyutta bir bozgun bekliyor.

1989 seçimlerinin 25. yıldönümü, şanına yaraşır bir şekilde kutlanabilir!

10.03.2014

İmam Hatipleşen Kılık Kıyafet Serbestliği

10

yıllık AKP hükümeti döneminde, adını koymadan “amaca uygun işler” yapmanın çeşitli örneklerini gördük. Okullarda kılık kıyafet yönetmeliği de bunlardan

biri.

Değişikle ilk ve orta öğrenim öğrencilerine “serbestlik” ve “özgürlük” getirildiği savunuluyor. Oysa “tek tip kıyafet”, öğrencilerin hangi okuldan olduğunu gösterdiği gibi, öğrenciler arasındaki ekonomik farklılığı da ortadan kaldırıyordu. Oysa şimdi öğrenciler parasına göre giyinecek, her gün farklı giysilerle okula gidenler olacaktır.

Anlaşılan, kıyafet serbestliği adı altında türbanı yaygınlaştırmak; bütün okulları “imam hatip”e dönüştürmek! Bunun adı düpedüz “yeni bir düzen” inşa etmektir.

Kılık kıyafet düzenlemesinde öğrenciler için “giyemez” denilen kısıtlamalar:

– İnsan sağlığını olumsuz yönde etkileyen ve mevsim şartlarına uygun olmayan kıyafetler...

– Yırtık veya delikli kıyafetler ile şeffaf kıyafetler...

– Vücut hatlarını belli eden şort, tayt gibi kıyafetler ile diz üstü etek, derin yırtmaçlı etek, kısa pantolon, kolsuz tişört ve kolsuz gömlek. Kolsuz tişört ve kolsuz gömleğin kısıtlanmasının hiçbir mantığı ve izahı yoktur.

“Giyemezler” içinde “türban” adı hiç geçmiyor ama bir “yol”un açıldığı seziliyor!

– Kız öğrenciler, isterlerse, imam hatip okullarında tüm derslerde, diğer okullarda Kur'an-ı Kerim derslerinde başlarını örtebiliyor.

O kadar ayrıntının yer aldığı yönetmelik, acaba eski yönetmelikteki şu ifade niye kaldırıldı?

“Bu yönetmeliğin amaçları, her derece türdeki okullarda, yönetici, öğretmen ve diğer görevlilerle, öğrencilerin, Atatürk İnkılâp ve İlkelerine uygun, uygar, aşırılıklara kaçmayan ve sade bir kılık kıyafette olmalarını sağlamaktır.”

Yönetmelik, “Öğrenciler, okul, sınıf ve şubelerde tek tip kıyafet giymeye zorlanamaz.” dedikten sonra devam ediyor, “Ancak, velilerin en az yüzde altmışının muvafakıyla, Millî Eğitim Bakanlığı'na bağlı özel kurumlara ait okul öncesi, ilkokul, ortaokul ve liselerde (...) okul yönetimince okul kıyafeti belirlenebilir.”

Yani okul yönetimi istediğini belirleyecek, istediğini reddedecek. Özellikle kırsal kesimde, Anadolu kentlerinde, büyük kentlerin varoşlarında velilerin dediği olacak. Sonra, doğacak ikiliği ortadan kaldırmak, “birliktelik sağlamak” için bütün okullar, o okula uyarlanacak.

Adım adım gidiliyor.

Kılık kıyafet yönetmeliği de bu adımlardan biri.

Bütün okulları “imam hatip”e dönüştürmek!

Bugün, okullarda “tek tip kıyafet” in kalktığı yönünde özgürlükçü bir söylem var AKP'lilerin ağzında.

Oysa:

Kalkanın yerine, özlenen, ileride gelecek de belli,

Sıkma başlı tek tip kıyafet!

30.10.2012

Soma; Bir Davet Vakti

Allah sabır versin.

Acımız büyük.

Allah yardımcınız olsun.

Acil şifalar diliyorum.

Allah'tan ümit kesilmez.

“Kader!” dedi devlet büyüklerimiz...

Ve bu coğrafyada yaşayanlar, “kader”in sadece bir kadın adı olmadığını öğreniyordu bir kez daha.

Başbakan, **“Bu işin fitratında kaza var, doğasında var bu işin.”** dedi. 1860'lardaki İngiltere'den, 1900'lerin başındaki Fransa'dan, 1960'ların Japonya'sındaki büyük madden iş kazalarından örnekler verdi.

Evet, 21. yüzyılda ancak 18. yüzyılın maden ocaklarında yaşananlarla kıyaslanabilecek bir toplu işçi katliamı ile karşı karşıyayız!

Çünkü Başbakan bilmiyor ki alınan önlemler sayesinde, bu bahsettiği ülkelerde 1950-60'lardan itibaren bu tür kazaların olmadığını!

Başbakan, **“Kaza, fitratında var bu işin!”** dedi büyük puntolarla!

“Ağabey 3 gün oldu. 3 gündür bulamıyorum, haber alamıyorum, ağabey 3 gündür!” diyor madenci yakını. Oysa Ömer Dinçer, 3 yıl önce Şili'de göçük altında kalan madenciler 69 gün sonunda sağ olarak kurtarıldığında,

“Bu da bir şey mi, biz olsak 3 günde kurtarırız!” demişti. Duymuyor madenci yakını Ömer Dinçer’i.

“Ağabey 3 gün oldu, 3 gündür bulamıyorum!” diyor.

Bir kadın cehennemden çıkan cansız bedenlerin cebinde düğün davetiyesi arıyordu. Bir hafta önce nişanlanmışlardı, üç ay sonra düğünleri vardı. Cehennem ocağında da **5. iş günüydü!**

O sırada bir vatandaş Enerji Bakanı Yıldız’a tepkisini, sitemini, derdini anlatmaya çalışıyordu. “Dur! Burada olmaz, kameralar var, şöyle gel.” diyordu **Bakan!** Kameralar vardı. Ve burada olmazdı! Bir kadın cansız bedenlerin cebinde bir iz, bir işaret arıyordu o sırada. Bir düğün davetiyesi! Tam da bu sırada Başbakan’ın müşaviri yerdeki bir vatandaş tekmeliyordu. Öyle bir hınçla, öyle bir nefretle, öyle bir kinle tekmeliyordu! Oysa bir kadın cansız bedenlerin cebinde bir iz, bir işaret arıyordu! Bir Bakan, “Kameralar var, burada olmaz!” diyordu. Cehennem ocağının derinliklerinden yaralı kurtulan bir işçi, **“Çizmelerimi çıkarayım; sedye kirlenmesin!”** diyor. O cehennem karanlığından nasıl sağ çıktığını hiç düşünmeden! “Çizmelerimi çıkarayım... Sedye kirlenmesin!” dediği anda bir işçi, “Başbakan istifa!” sloganları içinde bir Başbakan bir vatandaş tokatlıyor. Tokat’ın sesi kulaklarımda, izi yanaklarımda kalıyor! Başbakan istifa diye bağırıldılar diye tokat atıyor, bir Başbakan bir vatandaşa. Çünkü Erdoğan, padişahım çok yaşa pankartlarına alışmış, doğduğu şehri bile kutsallaştırmış bir azınlığa alışmış, kendisine dokunmanın bile büyük bir lütuf olduğuna inanan insanlara alışmış! İşte bu yüzden Başbakan’ın tokatı, müşavirinin tekmesinden daha hınçla, daha bir nefretle daha bir kinle iniyor vatandaşın suratına! Oysa “Çizmelerimi çıkarayım, sedye kirlenme-

sin!” diyordu bir işçi. Biz ne mi yapıyorduk o anda? Bize gelince o anda, bir arkadaşın dediği gibi; vefat haberinizi LCD televizyonlarda süslü koltuklarda otururken izledik. Siz yaşam mücadelesi verirken, biz ellerimizde sizin bir aylık maaşınız kadar olan telefonlarımızla sosyal paylaşım sitelerinde profil resimlerimizi siyaha bürüdük, paylaşımlar yaptık. Tuzumuz daha kuru olduğu için akşam yemeğinde yediğimiz rostonun fotoğrafını paylaştığımız sayfada taziyelerimizi sunduk size. Acınızla dertlenip yaktık bir parlament! Siz yerin 200 metre altında ekmek parası için çabalarken, bizler yerin metrelerce üstünde, teras katlarında yemekler yedik. Duyarsız kaldık hâlinize. İstemesi çok anlamsız ama hakkınızı helal edin! Ve artık kalemimin tükenmezi tükendi. Ve artık söz bitti.

16.05.2014 / İstanbul

F Tipi Yerine RTE Tipi Yargıçlar Geliyor!

*H*ürriyet gazetesinde, “Yargıtay Lağvediliyor!” diye bir haber var. Haberde; AK Parti, Anayasa Uzlaşma Komisyonu’na sunduğu yargı paketinde çok tartışılacak öneriler gündeme getirdi. Yargıtay’ın kaldırılmasını isteyen AK Parti, yerine yeni üyeler ve yeni başkanlarla “Temyiz Mahkemesi’nin” kurulmasını önerdi, diyor.

Erdoğan;

“Bakin şu anda içeride yani 400’e yakın emekli muvazzaf subay astsubayımız var. Bunların hemen hemen ağırlıklı kısmı tutuklu. Ve mağdur veya şüpheli şeklinde zaman zaman çağrılanlar oluyor. Bir ara bir ajan meselesi çıktı. Şimdi hele hele çok daha ağır olanı, yani örgüt kurmaktan, örgüt elemanı olmaktan. Şimdi böyle bir şeyin delilleri kesinse ver hükmünü işi bitir. Ama elinde kesin hükümler yok da sen yüzlerce subayı, astsubayı örgüt elemanı olarak veya örgüt kuran olarak hele hele Genelkurmay Başkanı’nı kalkar da bu şekilde değerlendirsen burası Silahlı Kuvvetlerin moral değerlerini alt üst eder. O zaman terörle nasıl mücadele edecek bu insanlar? TSK’nin terörle mücadelesine darbe vuruyor. Oralara gönderilecek subay kalmıyor.” demişti.

Kimlere?

Sözde Ergenekon davası sürecinden itibaren yazıları ile hem savcı hem hâkim hem cellâtlığa soyunan yandaş gazetecilere (!) Uçağının kadrolu elemanlarına...

Erdoğan’ı bu noktaya ne getirdi?

Ümraniye’de bir evde bulunduğu söylenen bombalar ile Ergenekon adı verilen bir dava başlatıldı. 2007’den bu yana gelişen olaylar bize bu davaların bir yargı meselesi olmayıp ülkeyi dönüştürmek için planlanan bir düzen olduğunu ve çok önce planlandığını gösterdi.

AKP bir katakulli ile devlete karşı işlenen suçları “hükümete karşı işlenen suçlar” olarak değiştirince, AKP siyasetini eleştiren her Türk vatandaşı “çete üyesi” olma vasfı kazanmış oldu. Böylece ayağa kalkmayan komutandan, haklarında kitap yazana kim varsa topladılar.

Erdoğan bütün istihbaratı kendinde topladı. Bütün ülke insanını dinlettiler. Bertaraf etmek istedikleri kişiler için hazırladıkları CD’ler raflarda olsa çok satanlar listesine girer herhâlde. Erdoğan pek mutluydu. Astığı astık, kestiği kestikti.

Bütün bu işleri Fethullah çetesi ile birlikte yapmışlardı. Ortalıkta güç gösterisi yapacak kimse kalmayınca birbirlerine düştüler.

Cemaat kendini Erdoğan’ın üzerinde görüyor; Amerikan Derin Devletinin uzantısı olarak çalışıyordu. Erdoğan’ın kontrolünden çıkmışlardı. F tipi çete bütün kadroları kendine istiyordu. Bütün sınavlarda yapılan yolsuzluklar, soruların yandaşlara sızdırılması hep F tipi çete işiydi. Bu eylemleri pervasızca yapıyor, sınav yolsuzluklarını, “Reklamın iyisi- kötüsü olmaz!” diyen kapitalist mantıkla ranta dönüştürüyor, sınavları kazanmak isteyenlere tek çare olarak F tipi dershaneleri, ışık evlerini gösteriyordu.

F tipi çete her yolsuzluğun kaymağını yerken, bütün fatura Erdoğan’a kesiliyordu.

Aslında F Tipi çetenin Erdoğan'ı kullanırken öldürmek isteyen bir karadul olduğunu ilk Ergenekon iddianamesini okurken fark etmiştik.

F tipi polis tarafından hazırlandığı anlaşılan iddianamede Erdoğan ile ilgili en ağır ithamlar yer aldığı hâlde, Gül ile ilgili bütün iddialar ayıklanmıştı. Gül pamuklara sarılmış geleceğe hazırlanırken, bütün işlenen cinayetleri tek bir kişinin, Erdoğan'ın boynuna dolamışlardı.

F tipi çete kontrolden çıkmıştı. F tipi çetenin istediği dışında memur bile alınamıyordu. AKP bu halkayı kırmak, kendi yandaşını getirebilmek için önce bol bol imam aldı. Sonra o imamları diğer kurumlara kaydırıldı.

Erdoğan kendine dönen tehdidi gördüğü için karşıavaş başlattı. Askerler ile ilgili konuşmasında fikir yürütenlerin dikkatinden bir cümle kaçtı. Erdoğan; "Ben aslında iki numarayım, bir numara Cumhurbaşkanı!" diyerek hedefi Gül'e yöneltti.

Gül, Erdoğan'ı uçuruma götüren her yasayı onaylamıştır. Gül, bazılarının sandığı gibi Çankaya'nın noteri değildir. Noter kanuna uygun talepleri onaylar. Gül, her yasayı onaylayarak, freni patlamış bir araba gibi uçuruma giden Erdoğan siyasetinin infilak etmesine hız kazandırmıştır. Dikensiz koltuk isteği...

Şimdi gördüğünüz kavga sanıldığı gibi; "vatan-millet" kavgası olmayıp şer cephesinin kurduğu koalisyonda patlak veren senlik - benlik kavgasıdır.

Erdoğan, TİB (Telekomünikasyon İzleme Birimi), Emniyet (polis devletin koruyucusudur) demişti. Yargıyı F tipi çeteyi hâkim kılarak kendi ipini çekmiş oldu. En az yetkili bir memur bile yetkisini, yetkisiz biri ile paylaşamaz. Pay-

laşırsa suç işler. Erdoğan, yetkilerini yabancı güçler ve CIA kontrolündeki F tipi çete ile paylaşmıştır. Kendine F tipi çeteden bir hapisane kuran Erdoğan, ava giderken avlanmanın sancılarını çekiyor. F tipi çeteden kurtulmak için kurumları bile lağvedebilir. Temelden çözmenin başka yolu yoktur.

Yargıtay'ın lağvedilmesi, aslında F tipi yargıçların lağvedilme operasyonudur. Yerlerine RTE tipi, yani Recep Tayyip Erdoğan tipi yargıçlar getirilecektir. En azından RTE tipine uyumlu yargıçlar bulunacaktır.

19.02.2013 / İstanbul

Bariş... Ama Nasıl Bir Bariş?

Arap Baharı Memleketime Hoş Geldin!

Yazmanın ve düşündüğünü ifade etmenin her geçen gün ağırlaştığı ülkemde yazıyorum bu yazıyı. Sansürlenene, kalemi elinden alınan, düşündüğünü ifade ettiği için yargılanan, tutuklanan herkese selam olsun...

Kim istemez “İmralı sürecinde yürütölen görüşmeleri Türkiye’de evrensel ölçütlerde demokrasiyi tesis etme, milletin refahını yükseltme penceresinden” değerlendirebilmeyi!

Kim istemez “bu süreci demokrasinin içselleştirdiği, cem evinin ibadethane olarak kabul edildiği, insanların silahlarını bıraktığı, kadının çalışma ve özel hayatında şiddete maruz kalmadığı, işçilerin gerçek sendikal haklara ve çalışma koşullarına kavuştuğu, hâkim ve savcılarının ayrı erklerle bağlandığı, seçim, partiler, ihale yasalarındaki garabetlerin ortadan kalktığı, tercih ve yönelimlerinden dolayı kişilerin aşağılanmadığı, yasa dışı dinlemelerin suç olduğu, bürokrasinin belli grup ve cemaatlerin tahakkümünde olmadığı, milletin değerlerine hürmet edildiği bir ülke hedefiyle” kurgulayabilmeyi.

Kim istemez “Sakarya’nın Fırat’la kardeş” olmasını. Kim istemez “Zağros ve Toros dağ eteklerinde” çocukların gülererek oynamasını. Kim istemez “Kaçkar’ın Cudi’yle dost olmasını.” “Halay ve Delilo’nun Horon ve Zeybek’le hısımlı akrabalığını” kim inkâr edebilir. Kız alıp vermişiz çünkü yüzyıllarca... Tavuklarımız karşı komşunun tavuklarıyla

birbirine karışmış, aldırmamışız... Fukaralıktan değil, alışmamış elimiz pasaporta, bundandır!

Kim istemez “Kaldırın duvarları yıkın gitsin hepsini” türküsünü hep bir ağızdan söylemeyi. Kim istemez “kış yüzünü bahara dönerken, memleketime de gerçek anlamda bahar gelmesini.” Kim istemez “çoğu Türk, çoğu Kürt çocuklarının yüzlerinde iyimser bir gül açmasını.” Yıllardır acıyla yoğrulmuş Anadolu topraklarının yeni bir güne merhaba der gibi, yeni bir sayfadan bakıp, “unutmak değil belki ama hatırlamamak mümkün” diyebilmeyi kim istemez.

Yalnız bugünkü “barış sürecine” baktığımız zaman, süreç Fethullah – Apo - Erdoğan tarafından yürütülmektedir. Görüşmelerdeki amaç, terörü durdurmak amacıyla alınması gereken önlemler mi, Kürt sorunu mu, yoksa Apo’yu serbest bırakıp Başkanlık sistemini getirip Erdoğan’ı başkan mı yapmak? Bu konuda ciddi soru işaretleri bulunmaktadır. Önümüzde yeni Anayasa çalışmaları ve çok önemli ve çok kritik üç tane seçim olduğunu göz önüne alırsak bu soru işaretleri ve şüpheler hiç de yersiz değildir. Basına sızan İmralı tutanaklarından da anlaşılıyor ki Başkanlık sistemi masada pazarlık konusudur. Erdoğan, Başkanlık sistemini getirebilmek için daha önceki, “Apo’yu asarım.”, “PKK’yla kucaklaşan BDP vekillerinin dokunulmazlıklarını kaldırırım.” gibi milliyetçi söylemlerden, yüzünü Apo’ya ve BDP’ye dönmüştür. Çünkü olası bir Başkanlık sistemi referandumu için AKP’nin tek başına meclisteki sandalye sayısı yeterli değildir. Bunun için BDP ittifakı şarttır.

Apo’nun İmralı tutanaklarında ve Nevruz mesajında kullandığı dini söylemler, Erdoğan’ın ve Dışişleri Bakanı A.

Davutoğlu'nun "Stratejik Derinlik" kitabında yazdığı söylemlerle örtüşmektedir. Marksist felsefeyle kurulan ve buna inanan Apo, dini söylemleri ağır basan ve bu söylemlerle iktidara gelen Erdoğan'la ve Fethullah'la hangi ortak noktada, nasıl buluşmuştur? Birbirine taban tabana zıt bu iki söylem nasıl bir ittifak kurabilmiştir, bu da bugün anlaşılması güç bir konudur.

Erdoğan ve Fethullah'ın buradaki amacının, Başkanlık sistemiyle "tek adamlık" ve ABD'nin "İlimli İslam Projesi"ne uygun bir devlet yaratmak olduğunu görmemek için kör olmak gerekir. Bunun karşılığında Apo'ya özgürlük, yerel yönetimlerin yetkilerinin arttırılması, vesayetin azaltılması, valilerin seçimle iş başına gelmesi ve bölgesellik kavramını geliştirmek, verilmektedir. Yeni çıkan Büyükşehir Belediyesi yasası bunun bir ön adımıdır. İkinci adım, olarak bölgeselleştirmedir. Böylece ABD'deki Başkanlık sistemi tarzındaki bir yönetime ve federalizme geçiş kolay olacaktır.

Bugün Kürt sorununa sadece kendi iç sorunumuz gözüyle bakamayız. Yine İmralı tutanaklarından ve Apo'nun Nevruz mesajından anlaşılacağı üzere, Apo'nun "barış süreci"ne dair çağrısı sadece Türkiye'deki Kürtlere değil, Suriye – İran- Irak Kürtlerine de bir çağrıdır. Bugün Ortadoğu'da Arap Baharı rüzgârları eserken ve sınırlar yeniden çizilirken, bu çağrı dikkate alınmalıdır. İsrail'in Mavi Marmara olayı nedeniyle Türkiye'den tam bu sıralarda "özür dilemesi" de bu bağlamda değerlendirilmelidir. Nihai hedef olan, Türkiye – Suriye – İran- Irak topraklarında oluşacak olan otonom veya federal bir "Kürt Bölgesi"ne, ABD'nin Ortadoğu'da "ebedi" dostu Türkiye ve İsrail tarafından "hamilik" yapması planlanmaktadır. Bu nedenle

bölgede, Türkiye ve İsrail'in bugün ve gelecekte "barış ve iş birliği" ABD çıkarları için son derece hayati önemdedir. Bugünkü sürece ister "Kürt açılımı" ister "barış süreci" ister "çözüm süreci" diyelim. Soruna **"demokrasi sorunu"** gözüyle bakmadığımız sürece, Türkiye tam demokratikleşmeden Kürt sorununa bir çözüm getirmek olanaksızdır.

Türkiye'nin demokrasi sorunu vardır. Ekonomiye, siyasi, sosyal süreci, kalkınmayı, planlamayı içine alarak tümünü kapsayacak bir demokrasi süreci başlatılmalıdır. Demokrasi sorununu çözdüğümüz zaman onun türevi olan Kürt sorunu da çözülür. Çağdaş standartlardaki demokrasinin tüm ülkede, tüm boyutlarıyla kurumsallaşması PKK'nın toplumsal tabanını ve desteğini yitirmesini de sağlayacaktır.

Bugünkü "barış süreci" bu bağlamda ele alınmaz ve değerlendirilmezse, Fethullah – Apo -Erdoğan bağlamında yürürse, "Arap Baharı memleketime hoş geldin!" demek kalıyor geriye.

25.03.2013 / İstanbul

Reyhanlı: Bir Manifestonun Önsözü

M

azhar'ın dediği gibi, "Bu memleket üzerine yazılacak o kadar çok konu, o kadar çok tez var ki..."

Türkiye'de "demokrasi sorunu"nun özünü teşkil eden konuları irdeleyip, ince bir "tez" yazacaksın mesela. Tabellalardan ve devlet kurumlarından bir bir indirilen "Türkiye Cumhuriyeti" meselesine inceden bir dokunmak varken... Bu konuda Başbakan Erdoğan ve AKP hükümetinin yanıtlıkları bir nokta var. Onlar bilmiyor ki "biz" Türkiye Cumhuriyeti'ni ve Atatürk'ü aksesuar olsun diye yazmadık ki oralara!

Yıkılsın bu feodalite diye... Yıkılsın bu aşiret düzeni diye... 21. yüzyılda yine, yeniden Ünzileler olmasın diye... Mayınlı arazilerin temizlenip topraksız köylüye dağıtılmasını yazacaksın mesela.

BDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş'ın, "Ege'de de Karadeniz'de de dağlar var, çok istiyorlarsa onlar da orada dağa çıksınlar." manasındaki açıklamasına cevap niteliğinde, bir açık mektup yazmak vardı. Yıllardır kan akan Zap suyuna inat ne Menderes'in ne Kızılırmak'ın ne de Yeşilırmak'ın kan akmayacağını anlatmak vardı. Barış'ın dilini konuşmayan Demirtaş'a inat, "Haymana Kürtlerine, Toros Yörüklerine, Ahırkapı Romenlerine, suyun öte yanından gelenlere, sitemsiz Gürcülere, yiğit Kızılbaşlara" bir selam göndermek vardı.

Güneşli ve güzel bir pazar sabahına uyanmışken... Güzel ve güneşli bir anneler günü yazısı yazmak varken... Tam da yüzümü barışa dönmüşken, bombalar patlıyor

yüreğimin tam orta yerinde! Ellerimde kır çiçekleri... Papatyalarla kapıda öylece kalakalıyorum. Kan fışkırıyor evin tüm odalarından! Reyhanlı'da patlayan bombaların şarapnel parçaları düşmüş evin bütün odalarına. Kan fışkırıyor televizyondan!

Güzel ve güneşli bir anneler günü yazısı, “anneye ağıt”a dönüşüyor. Ve benim annem Hatay oluyor!

Yüzüm gözüm barışa dönükken, patlayan bombalar, bir ayağımın Doğu’da, bir yanımın Ortadoğulu olduğunun altını kanla çizerek hatırlatıyor Reyhanlı! Saldırıların “fail-leri” ister Acilciler ister El Nusra, ister Muhaberat olsun. Bu saldırılar hangi taraftan gelirse gelsin, saldırıların amacının Türkiye’nin Suriye’ye müdahalesine zemin hazırlamak için yapıldığı aşikârdır. Türkiye ise biraz da “gönüllü” bir şekilde Suriye bataklığına çekilmiş görünüyor.

Reyhanlı saldırılarının kamuoyuna yansıyan “failleri” belli olsa da bu saldırıların baş aktörleri, yanlış Suriye politikası izleyen Başbakan Erdoğan ve “Stratejik Derinlik”e sahip Dışişleri Bakanı A. Davutoğlu’dur. Çünkü aylardır sadece tahrik edici demeçlerle değil, muhalefete verdiğimiz silah desteğiyle de Suriye’deki iç savaşın tarafı olmuş durumundayız.

Hoş geldin güzel ülkem Ortadoğu bataklığına!

Yalnız Sayın Başbakan Recep Tayyip Erdoğan şunu bilmeli ve unutmamalı ki bu savaş benim savaşım değil. Ve benim Suriye’de atacak tek bir kurşunum bile yok!

Dipnot: Bu yazı Burcu Bakıcı’ya ithaf edilmiştir.

17.05.2013 / İstanbul

31 Mayıs Vakası

“30 Mayıs’ı, 31 Mayıs’ a bağlayan gecenin sabaha vuran ilk ışıklarında vurdular beni anne. Kimimiz gözünü, kimimiz kolunu, kimimiz bacağını kaybetti.”

Gezi Parkı olaylarını sadece 3- 5 ağaç meselesi olarak görenlere, neden orada olduğumu söyleyeyim:

- * Hayatımıza müdahale etmenden bıktığımız
- * Ne yememiz, ne içmemiz gerektiğine karışmandan bıktığımız
- * Kaç çocuk yapacağımızdan
- * Nerede yaşamamız gerektiğinden
- * Hangi parkta oturacağımıza, hangi gazeteyi okuyup hangi TV kanalı seyredip
- * Kimlere saygı duymamız gerektiğine
- * Neyin sanat, neyin ucube, neyin müzik, neyin gürültü olduğuna karar vermenden
- * Kimin terörist, kimin vatansever olduğunu fişlemenden
- * Kimin Müslüman, kimin kâfir, kimin soyguncu olduğunu ilan etmenden
- * Hayatımıza, anamıza, babamıza, aşımıza burun sokmaktan
- * A.Öcalan ve PKK’yla açılım pazarlığından
- * 23 Nisan, 19 Mayıs, 29 Ekim bayramlarını yasaklamandan

* 4+4+4 eğitim sistemiyle İmam-Hatip okullarının önünün açılmasından

* 3. Köprüye Yavuz Sultan Selim ismini vermenden

* “T.C.” ibaresinin kamu kurum ve kuruluşlarından kaldırılmasından

Bunun gibi daha nice şeyler yüzünden ben de Gezi Parkı’ndaydım, Sayın Başbakan. “Orada AVM olmaz. Gelin konuşalım çevreci kardeşler.” dediniz ya Sayın Başbakan! Geç kaldınız. Çok geç. Onlara zamanında kulak vermediniz, dertlerini dinlemediniz, “ayyaş” diye, “çapulcu” diye aşağılayıp küçümsediniz. Artık geçmiş ola!

Hava döndü; “karşı”dan esiyor yel...

Türkiye’nin yüzü 90 yıldır Batı’ya dönükken, sizin yüzünüz her daim Arap ülkelerine dönük oldu, Sayın Başbakan. AB rüzgârını da kestiniz siz Sayın Başbakan.

Gezi Parkı’nda inanan gözleri gördüm ben Sayın Başbakan... Necati Şaşmaz’ın “kedi gözlerine” inat!

Ve bir kez daha anladım ki bu halka inanmak lazım... Gazi Mustafa Kemal’in yaptığı gibi bu halka güvenmek lazım!

Dipnot: Bu yazı Ethem Sarısülük, Abdullah Cömert ve Mehmet Ayvalıtaş’a ithaf edilmiştir. Anılarına saygıyla...

21.06.2013 / İstanbul

Suriye’de Özerklik Savaşı

“Yine kan,

Yine barut,

Yine hep Ortadoğu! Dünya ile yaşıt bu coğrafyaya bahar ne zaman gelecek anne?

Temmuz’un kavruk sıcaklığında yüreğimiz hep ayaz mı kalacak anne?

Yüzyıllardır kanla beslenen bu topraklar, kana doymadı mı anne?”

Türkiye kamuoyunda PKK’nın Suriye’deki kolu olarak kabul edilen Demokratik Birlik Partisi’nin (PYD) zaman zaman özellikle Özgür Suriye Ordusu (ÖSO) içerisinde de yer aldığına inanılan cihatçı El Nusra Cephesi ile sık sık çatışmış olması, PYD’nin de çatıştığı bu güç gibi Suriye rejimine muhalif olduğu düşünüldüğünde garip karşılanıyor. İlk akla gelen, bu iki gücün, faaliyet gösterdikleri alanlarda hâkimiyet kavgasına girişmiş olmaları.

El Nusra’nın (benzeri diğer örgütler gibi) Türkiye tarafından yönlendirildiği, PYD’nin de bundan hep yakındığı bilinmedik bir durum değil. Şimdi bu yakınma, PYD ile El Nusra arasında sıcak çatışmaya döndü. Daha önce de zaman zaman bu tür çatışmalar yaşanmış da olsa özellikle son günlerde yaşanan diğerlerinden farklı. Çünkü Suriye’nin, bir yıl önce terk ettiği bölgelerde hâkimiyet kuran PYD liderliğindeki Kürt nüfusun özerklik ilan etmeye hazırlanması, bu ilandan önce orada Suriye’ye muhalif Türkiye destekli unsurların bölgeden çıkarılmasını gerektiriyor.

PYD ile El Nusra arasındaki çatışma, bu nedenle yoğunlaşmıştır ve bu bir **“final”** çatışması özelliği taşımaktadır.

Çünkü Suriye Devlet Başkanı Beşşar Esad’ın, bir yıl önce hiç beklenmedik bir anda özellikle Türkiye için sorun olacak şekilde, ülkenin kuzeyini Kürtlerin denetimine bırakması, aynı zamanda Kürt muhalefetine cihatçı muhaliflere katılmasını önledi. Şimdi o bölgelerde ilan edilecek bir özerklik, bu özerkliği korumak isteyen PYD’nin doğrudan doğruya Türkiye’yle de artık savaşır bir pozisyona girmesine neden olacak. Türkiye’nin Suriye konusundaki anlamsız politikasının tehlikeli sonuçlarının ilkidir bu.

PYD – El Nusra çatışmasının Kamışlı yakınlarında yoğunlaşması da dikkat çekici. Burada önemli petrol kaynaklarının olduğu biliniyor. PYD’nin burada El Nusra’yı yenilgiye uğratması çok önemli. Buradan merkezi Irak hükümetinin denetimindeki bölgelere geçişi kolaylaşmış olacak. PYD ile El Nusra arasındaki çatışmaların yoğunlaşması, Kürt Özerk Bölgesi’nin Suriye muhalifi gruplardan temizlenmesi amacına yönelik. Bu artık kesin. Çatışmanın tek nedeninin bu olduğu söylenemez. Beşşar Esad sonrası bir Suriye’de “ki bunun olması artık çok zor gibi” El Nusra ile PYD’nin bir arada olmalarına birçok nedenden ötürü olanak yok. Bunlardan en önemlisi, PYD’nin temsil ettiği Kürtlerin kendilerini kesinlikle Suriyeli olarak tanımlamalarıdır.

PYD’nin kendisi de devletle dolaylı bağı olan bir yapılanma. Suriye’deki tüm Kürtleri temsil ettiği iddiasında. Devlet ile PYD arasında her zaman bir köprü olageldi. Özellikle 80’li yıllardan kalma dinamikler sonucu PYD’nin ülkenin kuzeydoğusunda mahalli komiteler kurarak örgütlenen milisler şimdi bu komiteler aracılığıyla dışarıdan gelen muhaliflere karşı savaşıyor. Başından beri böyle bu.

PYD'nin temsil ettiği Kürt tabanı, Suriye devletinin de üzerinde etkin olduğu tabanla aynı. Bu nedenle PYD asla ÖSO başta olmak üzere Suriye silahlı muhalefетinin içinde yer almadı.

1990'larda PKK- Hizbullah çatışmasında, Türkiye'nin el altından Hizbullah'ı desteklemesinde olduğu gibi bugün de Türkiye, PYD'ye karşı El-Nusra'yı el altından desteklemektedir. Bu durum, Türkiye barışına ve çözüm sürecine nasıl bir etki yapacaktır, bunu ilerleyen günlerde göreceğiz.

Ortadoğu'da yaşanan bu son sürecin uluslararası boyutuna baktığımızda "Batı" Mısır'da Mursi'ye belli bir süre tanımıştır. Bu arada Suriye'deki gelişmeler de beklenmiştir. Rusya ve İran, Suriye'den elini çekmeyince "Arap Baharı"nın sonlandırılmasına karar verilmiştir! Libya'ya yapılan uluslararası askeri müdahalenin devamı olarak Mısır'da ulusal askeri müdahale öngörölmüştür. Böylece Libya, Mısır ve Suriye'de ordunun iktidardaki varlığının yeniden tesis edildiğı söylenebilir. Bu durumda, Libya'nın Avrupa, Mısır'ın ABD, Suriye'nin de Rusya'nın yanında bulunmasına uğraşıldığı söylenebilir. Söz konusu tablo, bir anlamda "eski rejime geri dönmek" demektir.

23.07.2013 / İstanbul

Yeni Komşumuz: Irak ve Levant İslam Devleti!

*S*uriye, küçük bir devlet... Türkiye'nin dörtte biri kadar...

Lâkin isyan verimli ki bu küçük devlet içinde nur topu devletler doğuyor!

İlk önce, ülkenin kuzeydoğusunda, sınırlarımızda, Ceylanpınar'ın karşısında doğmuştu... Serkaniye'deki PKK bağlantılı PYD yönetimi! Bölgeye "Rojova" diyorlar!

Şimdi, onun 350 km batısında, Kilis'in Öncüpınar ilçesi karşısında yeni bir devletçik doğdu!

Sınırımıza 4 km mesafedeki Azaz veya Azez şehrini El Kaide ele geçirdi...

Ama kimden ele geçirdi, kime saldırdı, kiminle çarpıştı?

Esad'la değil... Azez'i Esad'dan almadı...

Ya kimden aldı?

Özgür Suriye Ordusu'ndan!

Zaten haberi duyuran da ÖSO oldu...

Vaziyet gayet ilginç...

Çünkü artık isyancılar, Esad güçlerinden ziyade birbirleriyle çarpışıyorlar...

Sık sık dile getirdiğimiz, ülkenin üçte ikisini elinde bulunduran "muhalafet" demek şimdi bu ellerindeki toprağı paylaşım savaşına tutuştu.

En kuvvetlisi, en baskını kim?

Suriye’de, muhaliflerin 140 bin kişilik bir ordusu olduğu hesap ediliyor...

O küçük ülke 140 bin kişilik kuvvet aslında devasa bir güç demek. Lâkin bu ordu bölük pörçük... Oradan buradan toplanmış... Derme çatma...

Anladığım kadarıyla, bu devasa orduda “komuta birliği” ve “disiplin” sağlanabilmiş değil!

Onun için çok etkin olamıyor...

Fakat ÖSO içinde çok disiplinli bir kesim var: El Kaide bağlantılı unsurlar... Bunların mevcudu 10 - 12 bin kadar...

Bu “kuvvet” Suriye’deki en baskın, en korkutucu, en atak, dolayısıyla en etkili teşkilat...

Nerelerden lojistik destek alıyorsa, silah bakımından da en donanımlısı...

Mevcudu, ÖSO’nun onda birinden az olduğu hâlde, hem ÖSO’ya kök söktürüyor, elindeki kasabaları alabiliyor hem de Rojava’da PYD’yi bastırıp Kürt katliamı yapıyor!

Şimdi ele geçirdiği Azez, Halep’e yakın ve “ikmal yolu” üzerinde olduğu için jeopolitik öneme sahip.

Ayrıca, burayı ele geçiren El Kaide bağlantılı grup, bir devlet olduğu iddiasında... Irak ve Levant İslam Devleti (ISID)... Anlaşılan, hedefi, Irak ve Suriye toprakları üzerinde büyük bir bölge devleti olmak!

Sonuçta; devlet olduğu iddiasındaki bu en kanlı örgütle komşu olduk!

Türkiye'nin Katkısı ve Etkisi;



I Kaide'nin bu başarısında (!) Türkiye'nin bir katkısı var mı?

Daima dikkatli ve temkinli yazan, kıdemli dünya yazarı Sami Kohen'e

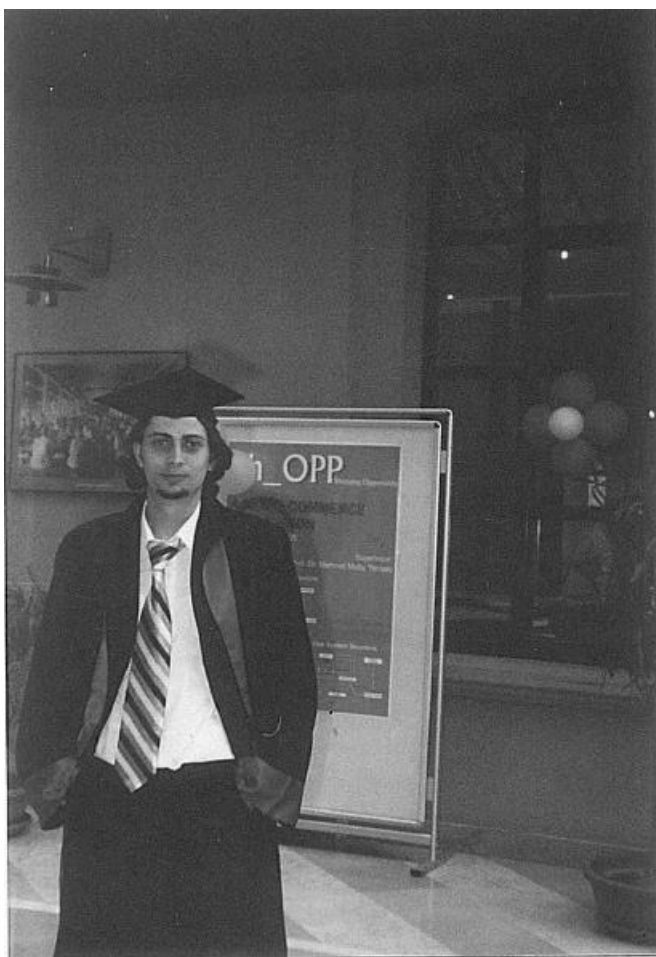
kulak verelim:

“El Kaide’ci unsurların ÖSO saflarına katılmak üzere Türk topraklarından Kuzey Suriye’ye geçtikleri, daha bu yılın başlarında öğrenilmişti. Hatta ABD, bu yüzden direnişçilere yardımlarını kesmiş, Ankara’yı da bu konuda uyarmıştı.

Türkiye’nin sınırları açık tutma ve direnişçilere destek olma politikası, sonuçta El Nusra gibi Cihatçı grupların işine yaradı.

Bunun öngörülmemesinin ve zamanında gereken politika ayarlamasının yapılmamasının, maalesef şimdiki durumla karşılaşmamızda önemli payı var.”

23.09.2013 / İstanbul



21. Yüzyılda Değişen Güvenlik Algılamalarının Dünya Siyasetine Etkileri

1962

yılında Küba Krizi ile ortaya çıkan nükleer savaş tehdidi, II. Dünya Savaşı'ndan sonra yaşanan ilk büyük kriz olmuştur.

Nükleer bir savaşın olası sonuçları sadece ABD ve SSCB'yi etkilemeyeceği için bütün dünyayı bir korku ve endişe sarmıştır. Bu krizin ardından iki süper güç ABD ve SSCB nükleer silahların kullanılmasına neden olabilecek sürdürmelerden uzak durmaya çalışmışlardır. Her iki süper güç de ilk vuruş kapasitesine sahip olmadığından dolayı ilk hareketten kaçınmışlar ve dolayısıyla ortaya bir “dehşet dengesi” çıkmıştır.

Dehşet dengesinin ortaya çıkmasıyla birlikte, dünya-daki dengelerin ne kadar ince bir çizgi üzerinde olduğu görülmüştür. Bu nedenle iki bloklu sistemde dehşet dengesi “yumuşama-detant” dönemine geçişi zorunlu kılmıştır. Bunun bir sonucu olarak, dönemin nükleer güçleri ABD ve SSCB, her iki tarafın birbirlerine karşı nükleer bir saldırıda bulunmayacağı şeklinde bir mekanizma geliştirmişler ve SALT-1 Antlaşması ile nükleer silahlara sahip olan ülkelerin artmasını engelleyecek önlemler alınmıştır.

Soğuk Savaş dönemindeki güvenlik algılamaları ile ilgili olarak yapılabilecek en genel tespit, söz konusu dönemde güvenlik tehdidi yaratacak öznenin devletler olduğudur. Soğuk Savaş ve özellikle 11 Eylül sonrası sistemdeki değişimle birlikte güvenlik kavramının kapsamı küresel terör, örgütlü suç şebekeleri, uyuşturucu, silah ve insan

ticareti, yasadışı göç, etnik ve dinsel nitelikli çatışmalar ve kitle imha silahlarındaki artış gibi tehditlerle daha da genişlemiştir.

1990'dan sonra, küreselleşme olgusuyla beraber sermayenin dolaşımının önündeki engeller kalkmıştır. Tıpkı haberleşme teknolojilerindeki ilerleme gibi bu durum da terör örgütlerinin işini daha da kolaylaştırmıştır. Teröristler, kara paralarını aklama ve istedikleri anda transfer imkânına kavuşmuştur. Terör örgütleri ve suç şebekeleri ülke sınırlarının dışına açılmış, küresel alanda eylem yapabilecek hâle gelmişlerdir. Sermayenin dolaşımı, örgütlerin kara paralarını daha kolay aklamalarına imkân sağlarken, internet ve mobil telefon gibi araçlar, terörist örgütlerin gerek kendi militanlarıyla gerekse diğer örgütlerle daha rahat irtibat kurmalarını olanaklı hâle getirmiştir. İnternetle birlikte siber terörizm gelişmiş ülkeler için yeni bir sorun haline gelmiştir.

Küreselleşme, sadece ABD'nin çıkarlarına hizmet etmemiştir. Yan ürün olarak terör örgütleri de bu ortama uydular ve yeni yetenekler kazanmışlardır. Esnek, çabuk karar alabilen, bağımsız mali yapıya sahip, teknolojiyi çift amaçlı kullanabilen, kendi istihbaratını üreten, küresel düşünüp yerel eylem yapma kapasitesine sahip örgütler hâline geldiler. Çözüme kavuşturulamayan siyasal ve dini sorunlar bir yandan da küreselleşen örgütlere ivme kazandırmaya devam etmektedir.

Tarihin her dönemi, kendi koşullarına uygun türde savaşlar yaratmıştır. Yani her dönem kendi savaş türünü ortaya çıkarmıştır. 11 Eylül saldırıları da göstermiştir ki bu yüzyılın savaş türü “Asimetrik Savaş” olacaktır. Asimetrik Savaş en yalın hâliyle şöyle tanımlanmaktadır: “Aralarında

konum, biçim ve belirli bir eksene göre ölçü uygunluğunda farklar olan iki düşman kuvvetin çatışması.” Bir diğer tanıma göre ise, “Asimetrik Savaş, meşru olarak harp etmeden, özel hayati hedeflere alışılmamış usullerle saldırı, siber ve bilgi savaşı şeklinde halkın yaşam ve psikolojisini felç eden hatta kitle imha silahları dahi kullanarak yapılabilecek her türlü savaş şeklidir.”

Önce Tarihin Sonu tezini ortaya atan ABD, daha sonra Medeniyetler Çatışması tezi ile Doğu Blok’undan boşalan boşluğu doldurma çabasına girmiştir. Çünkü 21. yy. ABD “Yeni Amerikan Yüzyılı Projesi” ile Küresel Amerikan İmparatorluğu hedeflenmektedir. Bunu başarması için de karşısında bir rakip, bir düşmandan beslenmesi gerekmektedir. Yani 21. yy. uluslararası sistemi güç dengesine göre değil, Amerikan hegemonyasına göre kurulmuştur. 11 Eylül terör saldırıları da ABD’nin bu amaca ulaşması için önemli bir fırsat olmuştur. ABD dünya hegemonyasını kurmak ve tüm dünyada yayılmak için kendince meşru bir hak elde etmiştir.

Oysaki terör yeni bir olgu değildir ve Türkiye’nin de içinde bulunduğu pek çok ülke halen terörle iç içe yaşamaktadır. İspanya’da ETA, İngiltere’de IRA ve İsrail’in kurulmasından itibaren İsrail ve Filistin için terör günlük yaşamın bir parçası haline gelmiştir. Ancak 11 Eylül terör saldırıları hem teröre bakış açısında hem de güvenlik algılayışında sadece ABD’de değil, tüm dünyada önemli bir değişime neden olmuştur. Çünkü Soğuk Savaşın galibi ve sonrasında oluşan yeni dünya düzeninin lideri ABD, ilk kez Pearl Harbor’dan bile daha yıkıcı bir saldırıya maruz kalmıştır. Bu terörist eylem, ABD’nin kurduğu düzene ve onun hegemonyasına açık bir başkaldırıdır. Bu nedenle,

bu saldırılara ABD'nin düzenin kurucusu ve savunucusu olarak vereceği cevap hem kendi prestiji hem de terörle uzun yıllar iç içe yaşayan ülkeler için önemli bir örnekti.

ABD öncelikle terörü “yükselen yeni küresel tehdit” yani “ortak düşman” ilan etmiştir. Bunun sonucunda BM ve NATO'nun da desteğiyle 11 Eylül'den sorumlu tuttuğu El Kaide ve Afganistan'a savaş açmıştır. Bu savaşın meşruluğu tartışılabilir ama uluslararası alanda bir haklılık payı görülmüştür. Ancak ABD, “Bush Doktrini” olarak bilinen doktrinle birlikte yeni bir strateji ortaya atmıştır. Bu doktrine göre, ABD kendisine tehdit olarak gördüğü kişi ya da devletlere, onlar ABD'ye saldırmadan önce saldırabileceği öngörülmüştür. Bunun da ilk örneği Irak'ta yaşanmıştır.

Bush, Irak'ın ABD'nin geleceği için tehdit oluşturduğunu öne sürmüş, kitle imha silahlarını ve teröre verilen desteği neden göstererek, Irak'a savaş açmıştır. Afganistan savaşı, BM ve NATO'nun desteğine rağmen meşruluğu tartışılmakla birlikte, Irak savaşı, uluslararası ortamda hiçbir meşruiyeti olmayan bir savaştır. Çünkü Irak'ın işgali sonrasında, savaşa neden olarak gösterilen kitle imha silahları bulunamamıştır. Bu nedenle, bu savaşın kitle imha silahlarıyla ilgisi olmadığını, ABD'nin kurmaya çalıştığı küresel hegemonyası için önemli bir adım olduğunu görmekteyiz.

Yeni Amerikan Yüzyılı Projesi aslında yeni bir şey değildir. Dick Cheney ve Paul Wolfowitz gibi isimlerin yer aldığı yeni muhafazakârlar tarafından 1997'de ortaya atılmıştır. Ancak o dönemde kendine uygulama alanı bulamamış, 11 Eylül, bu planın uygulanması için zemin hazırlamıştır. Genişletilmiş Büyük Ortadoğu Projesi (GBOP) de Yeni Amerikan Yüzyılı projesinin bir parçasını oluşturmak-

tadır. ABD Savunma Bakanlığı bu doğrultuda **“Savunma Stratejisi”** ve **“Ulusal Askeri Strateji”** başlıklı iki önemli belge yayınlamıştır.

Bu belgelerde en dikkat çekici madde “önleyici müdahale”dir. Eskiden tehdit olarak gördüğü ülkelere saldırma-yı kendisinde hak olarak gören ABD, artık “tehdit oluşturma-sından endişe duyduğu ülkelere” bile saldıracaktır. Bu strateji sadece ABD’yi değil, terörle sorunu olan tüm ülkeleri de bağlamaktadır. Çünkü diğer devletler de ABD’yi örnek alarak “önleyici müdahaleyi” benimseme yoluna gidebilirler ve bazıları da bunu fırsat olarak görmektedirler. Örneğin Rusya, Çeçenler konusunda, İsrail, Filistin üzerinde bu teze dayanarak ciddi baskılar oluşturmaktadır.

GBOP ve Küresel Amerikan İmparatorluğu bağlamında Pentagon birtakım hedefler sıralamıştır. Bunlardan en önemlileri; Irak’ın terörizme olan desteğinin yok edilmesi, K. Kore liderinin iktidardan uzaklaştırılması, İran rejiminin 2010 yılından önce bir darbe görmesi, S.Arabistan’ın dini okullara verdiği desteğin durdurulması, Çin’in, ABD’nin liderliğini tehdit edebilecek tek güç olması, bu nedenle Çin’in kapitalist sisteme iyice entegre edilmesi. Burada da görüyoruz ki ABD’nin nihai amacı, küresel bir hegemonya kurmak ve bunu sürekli kılmaktır.

Ancak bu büyük strateji, yeni dünya düzeni için 11 Eylül saldırılarından çok daha tehlikeli olabilir. ABD önleyeceğini söylediği tehditleri bizzat kendisi oluşturmaya başlamıştır. ABD’nin bir medeniyetler çatışmasını kabul etmesi ve her kültürde aynı olan ahlaki doğruyu yerleştirmek için savaştan bahsetmesi de bir “cihat”tır. Bush iktidarının kendi diplomatları dahi isyan etmekte, yeni güven-

lik stratejisinin kaos ve belirsizlik getireceği uyarısında bulunmaktadır.

Yeni stratejiyle ABD'nin kendi güvenliğini bile sağlaması mümkün değildir. Çünkü yeni strateji "düşman" üretmektedir. Düşmanlarının sayısını çoğaltan ABD'nin güven içinde olması düşünülemez. Aynı şey dünya için de geçerlidir. Bush yönetimi, yeni stratejiyle sadece kendi ülkesini değil, tüm dünyanın güvenliğini tehlikeye atmakta küresel terörün ekmeğine yağ sürmektedir. Bu nedenle Bush yönetiminin öncelikle "düşman üretimini" durdurması, dünyanın güvenliğini tehlikeye atacak ayrımcı, dışlayıcı, savaşçı politikalardan vazgeçmesi gerekmektedir.

19.07.2006 / İstanbul

Klavyem Özgür, Ellerim Kelepçeli!



Demokrasi ve özgürlükler denilince aklınıza ne gelir? Temel insan hakları, düşüncüyü ifade özgürlüğü, örgütlü toplum... Başbakan Erdoğan'ın dün kamuoyuna açıkladığı demokrasi paketinden ne çıktı?

İçeriği devlet sırrı gibi saklanan buna rağmen adı "Demokratikleşme" olan paket nihayet Başbakan tarafından açıklandı. Erdoğan yaklaşık 40 dakika süren ve ünlü "balkon konuşmalarını" hatırlatan açıklamada, paketin önemi ve değeri üstüne 30 dakika -edebi bir üsluba özen gösterilmiş- övgüler düzdü; paketin içeriğinin anlatımı ise galiba 7-8 dakika sürdü.

Sanırım "dağ fare doğurdu" desek yeridir. Ayrıca Başbakan'ın övündüğü kadar da muazzam bir demokratik adım, "devrim" terimi ile nitelenebilecek bir değişim olmadığı açık. Pakette "Neler var?" sorusunu cevaplamak yerine "Neler yok?" hatta "Ne yok?" sorusu daha anlamlı.

Bu paket, belki son AKP kongresinde açıklanan "2023 hedefleri" bağlamında bir adımdır ki Başbakan, bu noktayı defalarca vurguladı, "Bu son adım değildir." dedi, arkasının geleceğinin altını çizdi. Ancak "Demokratikleşme paketi" deyiminin günlük siyaset diline girmesi, ilk adımı PKK'nın teröristleri sınır dışına çekmesi ile başlayan "Barış Süreci"nde oldu. Sürecin son adımı olarak algılandı ve anlatıldı.

Bu açıdan bakarsak, demokratikleşme paketi öncelikle Kürt siyasal hareketinin beklentisiydi ve Kürt sorunun çözümünde AKP'nin tutumunu belirleyecek bir adımdı. Özel

okullarda ve üniversitelerde Kürtçe eğitimin, şu ünlü Q, W, X harflerinin kullanımının suç olmaktan çıkmasının ve belde adlarının mutlaka Türkçe olmasını sağlayan yasanın kaldırılmasının dışında pakette çok temel ve barış sürecinin geleceğini belirleyecek önemde herhangi bir adım ya da yönelim yok gibi. En azından bu paket sayesinde birer “siyasal rehineye” dönüşen KCK tutuklularına özgürlük yolu açılmamıştı.

Peki, düşünceyi ifade özgürlüğü ne olacak? Parasız eğitim istedikleri için zindanlara atılan üniversiteli gençler? Yasadışı dinlemelerle, bilgisayar kurgulu tezgâhlarla yargılanan ağır hapis cezası alan bilim insanları, gazeteciler, aydınlar? Hükümete ve “yetmez ama evet”çilere göre demokrasi paketi, Türkiye için bir dönüm noktası...

Polis, asker, yargıç ve savcılar dışındaki kadın memurlara, öğretmenlere “türban yasağı” kaldırılıyor. Eh bir süre sonra, kara çarşaf, peçe, fes, sarık serbest bırakılır, demokrasimiz gelişir.

Başbakan paketi açıklarken şöyle dedi: “Bu paket milletin yüzünü güldürür, darbecilerin ise uykularını kaçıırır...” Erdoğan, muhaliflere açıktan gözdağı veriyor... Gezi eylemlerinde de bu dili kullananları görmüştük: “Eylemlerde Ergenekon ve darbeciler var!” Darbeleri sonlandırmak, sivil ve askeri vesayeti ortadan kaldırmaktan geçer. Örgütlü demokratik bir toplum yaratılarak gerçekleştirilir bu! AKP iktidarı, muhaliflerin eleştirilerini “darbeci” olarak nitelendirirse, gözdağı verirse sivil otoriter bir rejim ortaya çıkar.

Farklı dillerde ve lehçelerde eğitim... Kürtçeyi de kapsayan bu eğitim, salt özel okullarda olacak. Yüzde 3 ve

üzerinde oy alan partilere Hazine yardımı yapılacak... Bir de seçim sistemi konusunda üç seçenek sundu Erdoğan, her biri birbirinden kötü... 12 Eylül darbesinin getirdiği bugünkü yüzde 10 barajlı sistem... Barajsız dar bölge ve 5 milletvekili çıkarılacak biçimde düzenlenecek, yüzde 5 barajlı 'Daraltılmış Bölge' sistemi... Hükümet, 1965 seçimlerinde uygulanan ve TİP'in Meclis'e girmesini gerçekleştiren Milli Bakiye sistemine neden geçmek istemiyor? Türkiye koşulları için en demokratik seçim sistemi olduğu için. Üç seçenek de AKP'nin ekmeğine yağ sürüyor! Yetmez ama evetçiler hoşnut!

Alevilerin haklı talepleriyle ilgili hiçbir şey yok pakette... Göz boyama var! Okul adı değiştirmek, kurban derisi toplamak, W, Q, X yasağını kaldırmak, demokrasi ve özgürlük mü oluyor? Niçin Terörle Mücadele Yasası'na ilişkin tek satır yok demokrasi paketinin içinde? Darbelerle mücadele denilerek çok canlar yakıldı, bir katille ülkenin Genelkurmay Başkanı aynı davada yargılandı. Faili meçhul cinayetler, asit kuyuları, kayıp insanlar... Hangi darbeden doğru dürüst hesap soruldu bugüne dek Türkiye'de?

Nerede basın ve düşünceyi ifade özgürlüğü? Söyleyin bana kaç gazeteci, aydın, bilim insanı tutuklu, tutuksuz yargılanıyor ya da hüküm giydi?

Klavyem özgür, ellerim kelepçeli...

Düşünüyorum öyleyse vurun beni!

02.10.2013 / İstanbul



2005, Mezuniyet Töreni
Kadir Has Üniversitesi, İstanbul



Yüreğimden İzler





Yüreğimden İzler



Y

aşamak denen şeyi benzetsek benzetsek bir yola benzetebiliriz. Ve önemli olan şeyin yol değil, yolda olmak olduğunu, sadece yaşamın özünü çözmüş insanlar bilir. Porselen gibi bir kalbi olan insanlar bilir. Dünyanın derdini kendine dert etmiş, yük bellemiş insanlar bilir. Yaşam demek, etki demektir. İz bırakmak ve anılardan ibarettir.

Gürsel de yerküreye çok güzel izler bıraktı. Çevresindeki insanlara çok güzel şeyler kattı. Ve bize de bu yazıları bıraktı. Sonsuzluğa kalacak bu yazıları. Her şey için sana teşekkür ederiz.

İyi ki varsın. Çok yaşa, Üstat.

Emir Zorlu

*S*eni anlatabilmek seni. Mevsimlerden hangisini yaşıyoruz, günlerden hangisini geçirip geceyi uyumadan sabah ediyoruz. Artık her şeyin bittiği anları yaşıyoruz. Her şeyin şerit gibi gözümün önünden geçişlerini yaşıyorum. Doğum günümde, sabah işe gitmek için evden çıktığımda kapının önünde hediyen Suzi niye doğdun bilmem ama sana şans getirsin diye düşündüm deyip aldığın kolyeyi verişin, dün gibi. Hastane penceresinden bakarak buradan deniz görünüyor biliyor musun! deyip hastanede yattığını unutup /unuturup orada bile bizimle eğlenmeye çalışan gülen gözlerle bakmaya çalışıp arkasında korkular endişeler isyanlar biriktiren güzel yürekli abim. Yokluğun yıllar geçse de unutulmayacak bir boşluk. Mevsimler hep sonbahar. Doğduğun günü hatırlamak istercesine en sevdiğimiz ilkbaharı unutmak istiyoruz. En sevdiğimiz mahallemizi gittiğini hatırlamamak için görmez olduk. Bazen ‘ah be gülüm ah be gülüm yak bi cigara boş ver bunları’ derken kafanı sallamalarının taklidini yaparak gülüyorum 😊 Boğaz köprüsüne karşı durup belki oradan izliyorsundur diye saatlerce oturuyorum. Biliyorum görüyorsun. Bizim, her zaman olduğu gibi arkamızdasın. Sırtımızı yasladığımızda yine dayanabileceğimiz bir gücümüz var. Özlemlerim hep sessiz dilimde, çocuk gülüşlerimiz yok artık. Hastane odasında hayallerimiz var ve orada donduk. Sen hep var oldun hep var olacaksın. İyi ki hayatımızdan geçtin koca yürekli insan. Şu an bize gülerek baktığını görebiliyorum. Umarım amcamla beraber kol kola durup hayallerini seyreliyorsundur. Bense sana verdiğim sözü tutmuş olmanın huzuruyla kucaklıyorum seni. ‘Yüreğimden İzler’le, umarım hayallerine istediğin gibi dokunabilmişizdir.

Suzan Suzi :)



n saf, en temiz yürekli arkadaşım Gürsel'e...

Seni ve senle yaşadığımız günleri anlatmak o kadar zor ki bunu ancak yaşayanlar bilir Gürsel'im.

Umarım bu yazdıklarımı görebiliyorsundur. Kuzenin-
den seninle ilgili bir anı yazısı yazma ricası geldiğinde önce
şaşırdım, sonra sevindim, sonra ne yazacağımı düşünür-
ken gözlerim şu an olduğu gibi devamlı buğulandı, bizi
erken bıraktın gittin be Gürsel...

Seninle arkadaşlığımız İstanbul'un uzak köşesi olan
Selimpaşa'da 2000 yılında başlamıştı. İngilizcede sıkıntı
yaşadığın için birlikte çalışırdık, öğlen vakti esnaf lokanta-
sına birlikte gider, ben 3-4 çeşit yemek yerken, 1 çeşit
yerdin sen. ☺ "Yavaş, oğlum boğulacaksın!" diye bana
takılırdın. Şans o ki aynı eve dönüşte de servis de birlikte
yolculuk eder ama yorgunluktan uyuyakalırdık hep. Senin-
le en büyük ortak yönümüz sol görüşlü olmamızdı, bu sa-
yede daha iyi anlaşırdık. Bir anımız var hiç unutmam; Se-
limpaşa'da denize gireceğiz diye sözleşmiştik, herkes de-
niz şortunu getirmişti ama sen unutmuştun, biz denize
girdik sen bizi seyrediyordun, seni kıyafetlerinle denize
atmak için yakalamaya çalıştık ama öyle bir kaçmıştın ki o
gün seni bir daha kimse görmemişti. ☺

Seninle neler yapmadık ki? Üniversite festivallerinde
rock müzikte kendinden geçercesine birlikte kafa salladık,
biraları başımızdan aşağı boca ettik, türküleri coşkuyla
birlikte söyledik, halayı birlikte çektik, birlikte kakhaha
attık ve birlikte hüznlendik. Üniversitede öğlen araların-
da seni kütüphanede genellikle Radikal gazetesi okurken

görür, “Ver de biraz ben de okuyayım.” derdim. Sen de “Yeni aldım, sen Cumhuriyet oku.” derdin bana. Sonra seni zorla öğle yemeğine götürürdüm. Her fırsat da siyaset gündemli muhabbetimiz, ülkeyi kurtarma planlarımız dün gibi aklımda. Ülkeni çok seviyordun, tam bir Atatürkçüydün ama ülkenin haline de üzülyordun ve her seçimde halka siyasi tercihinden dolayı kızılıyordun. Bugünlerde ülkenin hâlini görseydin sanırım kahrolurdun.

Meyhane muhabbetlerimiz ise çok farklıydı, topluca giderdik, coştukça coşar, muhabbet koyulaşır, kalkmak istemezdik. Sen az ama öz konuşurdun, biz de seni zorla konuşturmaya çalışırdık ama sen meyhanede doğal olarak işin keyif kısmındaydın, çok ağır muhabbetler de seni yorardı. Bir yere gidileceği zaman, “Semih, sen gidiyorsan ben de gelirim, hem birlikte gideriz.” demeni hiç unutmadım, unutmayacağım. İnsanı yoran, kasan, tek taraflı başını şişiren bir yanın hiç yoktu, aksine iyi bir dinleyiciydin, insanlar senin yanında kasılmazdı, rahatça konuşurdu. Üniversite bölümü olarak Siyaset Bilimi okuman da tam sana dikilmiş bir gömlek gibiydi. 2007 yılında Taksim meydanında 1 Mayıs etkinliğine birlikte katılmış, birlikte slogan atmış, halay çekip türkü söyleyip, iktidara birlikte sövüp, kurtlarını dökmüş şekilde evlerin yolunu tutmuştuk. Senin ülke sevgini o zaman daha iyi anlamıştım. O yıllarda devamlı olarak, “Bu, muhalefet işi Deniz Baykal’la olamayacak!” derdin, kızardın ve haklı olduğun da sonra zaten görüldü. Bazen okul önünde Haliç’te uzun yürüyüşler yapar, dakikalarca konuşur, zamanın nasıl geçtiğini anlamazdık. Bana Alevilik kültürünü sen anlattın. Aynı kafadan insanların daha iyi anlaştığını, ben seninle arkadaşlığımda daha iyi anlamıştım.

Bizi devamlı olarak işlettiğiniz Kıraathaneye çağırır, “Gelin, çayımızı kahvemizi içelim, okeyimizi oynayalım.” derdin ama hiç gelemedik maalesef. Başka yerlerdeki buluşmalarımızda saatlerce okey oynardık, sen severdin oyunu, hiç sıkılmazdın, okeyde aniden sessizce bitip bizi kızdırırdın. Balat’taki balıkçılarda balık ekmek yememizi, İstiklal Caddesi’nde kokoreç midye yemelerimiz hafızamda hâlâ canlı. Sayende o günleri şimdi yad ediyorum... Arkadaşlarının hatırlarını tutmak, saymak da senin için önemliydi. Hiç kapris yapmaz, çağrılan her yere gelmeye çalışırdın. Sen bizim en sakın ve temiz yürekli arkadaşımızdın. Hiç kimseyi üzmedin sıkmadın. Senin hakkında tek olumsuz cümle duymamıştım. Ayrıca tarzına uygun olarak sıklıkla giydiğin Che Guevara veya kurukafa baskılı tişörtleri de unutmadım arkadaşım...

Sana en çok kızdığım nokta yaşamına, sigarana, yediğine içtiğine dikkat etmemendi. Özellikle son yıllarda iyice kendini bırakmıştın. Kendin hakkında konuşmayı pek sevmezdin. İçine kapanık biri olduğun için de ne sorunun olduğunu söylemiyordun, konu açılınca da geçiştiriyordun, biz de bir şey öğrenemiyorduk maalesef. Daha çok şeyler yaşadık, çok anılarımız var, devam etsem başka arkadaşlara yer kalmayacak.

Bu dünyadan göçüp gittiğin günü hatırlamak bile istemiyorum, haberi sosyal medyada gördüm, inanmadım tabii ama sonra doğru olduğunu öğrenince şoka girmiştim... Seni uğurlamaya geldiğimiz gün hayatımın en sıkıntılı günlerinden biriydi. Orada kimse sana ölümü yakıştıramamıştı arkadaşım ve ölüm sana hiç yakışmadı be Gürsel...

O yaşadığımız eşsiz anılar aklıma geldikçe kâh güleceğim kâh ağlayacağım ama unutmayacağım. Seni de hayatımın sonuna kadar unutmayacağıma söz veriyorum canım arkadaşım. Işıklar içinde uyu...

Semih Ayyıldız (Üniv. Sınıf arkadaşı)

*H*ani derler ya, “İyi insanlar çabuk ayrılırmış bu dünyadan!” İşte, Gürsel’in hikâyesi de tam da öyle oldu. O naif ve dünyaya soldan bakan kişiliği ile kimseyi kırmak istemezdi. Yanlış anlaşılmamak için ekstra bir çaba gösterirdi. Mantıklı, uzun açıklamalar dinlerdik kendisinden bazen. Derdik, “Gerek yok Gürsel, tanıyoruz birbirimizi.” O yine de “Olsun...” derdi. Bilirdik ki kimseyi üzmek ya da yanlış anlaşılmaq istemezdi. Ama biz zaten hiç kırılmazdık ki be Gürsel! Kaç yıllık üniversite arkadaşlarıydık. Herkes birbirini iyi tanırdı. Ama yine de huyundan vazgeçmezdi. Bilirdik yufka yürekli kalbi onu dürterdi. Zaman zaman içinde gizliden gizliye sakladığı maceracı kişiliği ortaya çıktığı zamanlarda da unutulmayan ve bizi kahkahalara boğan hatıralar yaşamamıza vesile olurdu.

Vesselam güzel insandı...

Martin

Gürsel kardeşim,

*S*eninle 4 senemiz neşeyle kahkahalarımızla ara ara da münazaralarımızla su gibi akıp geçti. Okuduğumuz bölüm gereği hep ülke sorunlarına kafa yorduk, çözümler aradık, yeri geldi tartıştık yeri geldi bize ters gelen fikirlerle karşı beraber olup kendi fikrimizi savunduk. Ama senin en güzel özelliğın kimseyi kırmadın ve üzmedin.

Sessizliğinden anlıyorduk her şeyi. Duruşun ve bakışların hep derindi.

Seni hep güzel hatırlayacağım. Nur içinde yat kardeşim.

Arkadaşın Emre TURSUN

Sana dair hep güzel şeyler anımsanacak...
Gençlik kollarında görev yaptık birlikte.
Sorumluluk aldı, görev aldı,
Ağabeylik yaptı gençlere, yoldaş oldu...
Sevdi herkesi bence ve sevdirdi kendini hepimize.
Derdin varsa anlat ona,
Sırrın varsa anlat ona,
Yoldaşlık nasıl yaşanır benim hayatımdaki kıymetli bir
örnektir Gürsel!
Hemen kızmaz, küsmez
Sabrı iyidir ve o sakin tavrı, yapıcı tutumu çözer birçok
sorunu.
Ama sanırım bir şeyler yolunda gitmedi iç dünyasında
Bizim koşturmacalarımıza ve bu dünyanın acımasız
düzenine isyan etti, içten içe.
Belki gitmek istedi, uğraşamam artık sizinle demişti
belki...
Keşkeler bitti artık,
Fakatlar bitti artık,
Belki bir uçurtma oldun
Belki bir martı...

Doğan Sarıtaş

G

ürsel için bir şey yazmak onu anlatmak o kadar zor ki. Çabuk gitti ki derin bir acı bıraktı Ayşe'min yüreğine ve bize.

Gittiğin yerde çok mutlu olup huzur içinde uyu.

Gülüşü hüznün dolu Gürsel... Aklımda senin hüzünlü gülümsemeni hiç unutmayacağım.

Melek İskender

*S*öylenecek ve yazılacak çok şey var aslında senin hakkında ama hiçbir kelime seni tam tanımlamaya yetmez. İnsanın hayatı bir yol misali bazen bol virajlı bazen ise dümdüz. Eminim ki gidilecek çok yolun, dinlenecek çok müziklerin, yazacak kâğıt ve kalemlerin çoktu. Gecenin bir vaktinde, bir şarkının dizesinde ya da yazdığın bir şiirde hep gitme isteğin vardı. Sanki yolun sonuna daha kestirme bir gidiş olsa sen zaten herkesten önce varırdın oraya. Vardın da zaten!

Kimseyi dinlemeden, kimseye yük olmadan, vazgeçerken bile hayattan, “Bir kadeh, bir sigara daha yakmadan gitmeyeyim!” diye diye gittin. Giderken etrafındaki herkesi ve her şeyi yarıda bıraktın. Yarım kaldı her şey... Yazdığın yazılar, söylediğin sözler, yaktığın sigaralar, koyduğun kadehler. Ama şimdi senin bıraktığın dizeleri senin hayalini sevdiklerin tam yapmaya çalışırken çok isterdim o yüzündeki tebessümü. Eminim bir yerlerde bize bakıp o sigarayı yakıp gülümsüyorsun bundan adım gibi eminim. Latife yapmıyorum çünkü seni çok iyi tanıyorum. Attığım mesajlara vermediğin cevaplar gibiyim şu an, kendi kendime konuşup bir de cevap veriyorum.

İyi ki vardın Gürsel Karaca, hayatına dokunduğun her dostun ve arkadaşın gibi yürekten teşekkür ediyorum sana. Seni sevgi ve rahmetle anıyorum. İyi ki kesişti yollarımız, sen yine dümdüz giderken yolunda, ben de virajlarla renk katmak istedim hayatına :) İyi ki tanıdım seni iyi ki... Minnetle...

Latife Merve

Son Romantik Solcu'ya...

E

an ağabeyim, tatil arkadaşım, sırdaşım sen gideli çok sene oldu diyeceğim bu diyardan ama senin dediğin gibi olmadı. “İki üç gün ağlarsınız, sonra unutursunuz!” dedin, bırak iki gün, iki asır geçse de unutulmayacak! Ne sen ne dumanına sığındığın sigaran ne de dünyanın yalan olduğunu bağırır gibi olan alaycı gülüşün, ne de şiirlerin...

Bu hayattaki en büyük şanslarımdan biri, seninle konuşan en son kişi olabilmek!

Çünkü senin de dediğin gibi,

Bir gün mecburen çekip gittin bu hayattan,

Ve derin bir “İZ” bıraktı, bu sıradan “ADAM”

Seni çok özlüyoruz, elbet bir gün bir “Tuncel Kurtiz” şiirinde buluşacağız...

Tolga

13

Eylül Pazar günü, bize en güzel günü yaşattın. Evimizin neşesi, mutluluğu oldun. Mahallemizde herkesin öpmeye, sevmeye doyamadığı tatlı bir çocuktun.

Ben sana doğduğun günden ağabeyim dedim, o kadar zeki bir çocuktun ki okuma yazmayı daha okula başlamadan birlikte öğrenmiştik. Çok duygusal ama asla duygularını dışa vurmayan çok harika biriydin.

Seninle aramızda hala yeğen sevgisini aşan bir bağ vardı. En çok saçlarının bozulmasına kızardın ve ben senin saçlarınla oynayıp dağıtırdım. “Hala şımarma, saçlarımı dağıtma.” diye kızmanı, seni çok özlüyorum ağabeyim.

Geceleri saat kaç olursa olsun, aklıma geliyorsun ve beni ağlatıyorsun Gürsel'im, nisan ayını sevmiyorum. Biz birlikte buradan mutlu gideceğiz dediğimde, “İnşallah hala.” demiştin. Seninle o muhabbetleri andıkça, şu satırları yazarken, her gözyaşında o güzel gözlerinden öpüyorum, yanına her gelişimde saçlarını karıştırırcasına elimle okşuyorum ve bana “Hala şımarma, saçlarımı bozuyorsun.” dersin diye bekliyorum. Seni unutmak yerine her gün daha çok özlüyor, seviyorum.

AĞABEYİMM GÜRSEL'İM.

Hatun Halan



mrüne kaç mevsim sığdırdın sayamadım.
Bilirim vedaları sevmezsin... Veda etmek
yasaklı bize! Sana sadece diyorum ki bir yel
esse de seni geri getirse... En güzel şiirlerini
heyecanla anlatsan, memleket meselelerini konuşsak,
karşılıklı oturup sebepsizce gülsek yine...

Ben sitem etsem, sen umut yeşertsen, ben adaletsiz-
likten bahsetsem sen Nazım'ın şiirleri ile ortamı yumuşat-
san...

Bu dünyadan öyle güzel geçtin ki insan olmaya dair
tüm güzellikleri öğrettin hepimize. Umutlarımız hep taze,
sana dair özlemleri ise en derinden hissediyoruz... Kavuş-
maları ise başka güzel zamanlara erteledik.

Sen hep yanı başımızda ol güzel dost.

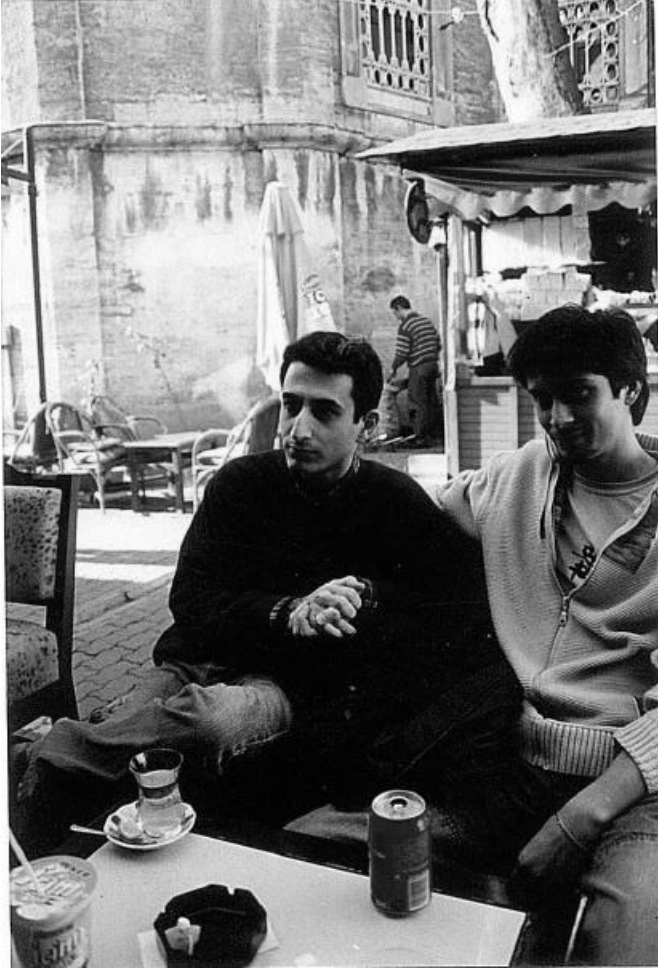
Sevgi ve özlem ile...

Ünv. Arkadaşın Burcu Bakıcı

*H*ayatımın en renkli dönemi olarak adlandırabileceğim öğrencilik yıllarında tanıdım Gürsel kardeşimi. Lisans ve yüksek lisans eğitimlerimizi birlikte aldık. Cibali'deki öğle yemeği ekibimizin değişmeyen isimlerindendi. Hayata farklı bir pencereden bakardı. Arkadaşları kendisine takıldığında gülüp geçen bir olgunluğa sahipti. Araştırmaya olan ilgisi sayesinde, mezuniyet sonrası görev aldığım araştırma merkezi tarafından organize edilen akademik toplantıların düzenli katılımcılarından. Okumayı sever, fırsat buldukça da duygu ve düşüncelerini yazıya dökmekten keyif alırdı.

Müşterek dostumuz Emre, mezuniyet yıllığımızda, "Gürsel'le olan muhabbetlerimizi yıllar geçse bile unutmak mümkün değil. Hele o öğle yemekleri sırasındaki atışmalardan bir kitap yazılır." şeklinde not düşmüştü. Söz konusu sohbetlerden belki bir kitap yazılmadı ancak kendisinin duygu ve düşüncelerini en samimi biçimde kaleme aldığı satırların derlenerek bir kitap haline getirildiğine tanıklık etmek, benim açımdan büyük bir mutluluk. Eminim ki kendisi de bu mutluluğa tanıklık ediyordur.

Ünv. Arkadaşı Ufuk Tepebaş



Gürsel Karaca



Yüreğimden İzler



Vasiyetname...

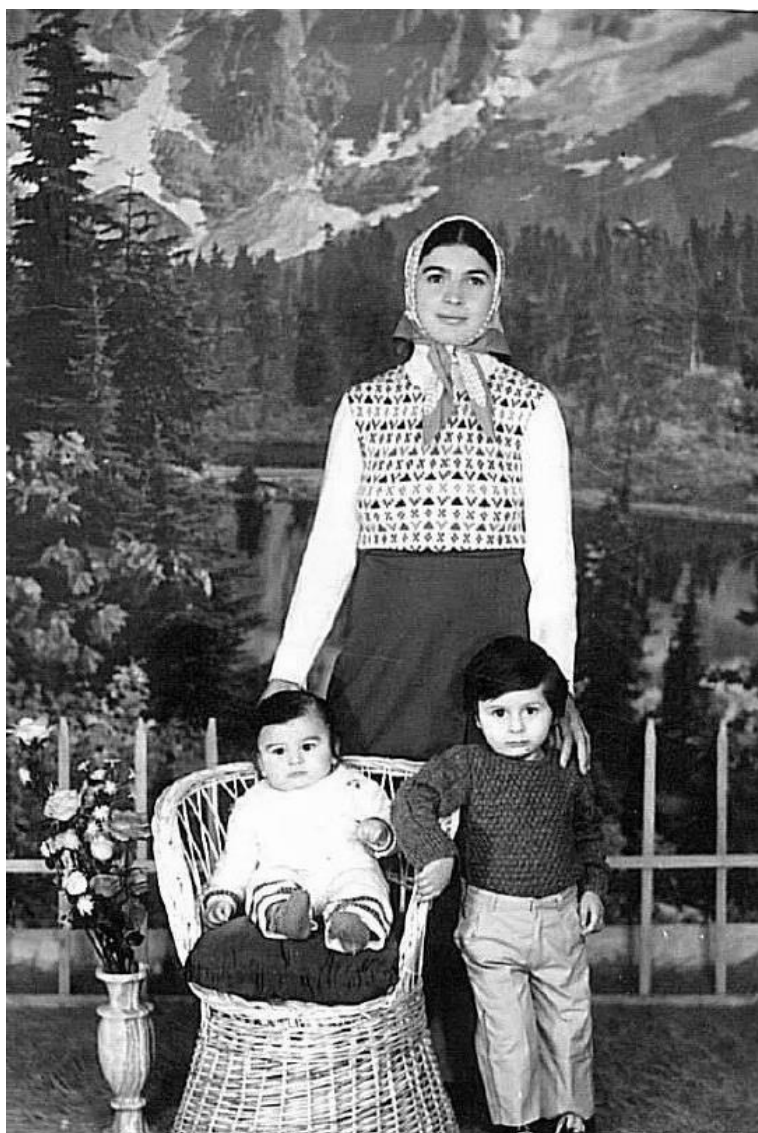
Vasiyetimdir,
Eğer bir gün ölürsem,
Yakın beni!

Ne cami avlusunda,
Tabutum
Ne de Cem evinde
Sela'm verilsin...

Eğer bir gün ölürsem,
Yakın beni!

Ve küllerimi,
Boğaz Köprüsü'nden
İki dünyanın
Ortasına serpin...

15.05.2006



Annenden...

*B*ir Pazar sabahı kuzum kollarıma aldım seni... Kokunu içime çektim. Ama sen kollarımı boş bıraktın yavrum... Önce baban bıraktı, sonra sen bıraktın beni, annem. Ama ben senin ve babanın anılarıyla yaşıyor, kardeşinin varlığıyla ayakta duruyorum.

Sözün bittiği yerdeyim yavrum. O pamuk ellerini hiç unutmuyorum kuzum. Akşam girdim yanına yavrum, bir melek olmuştun. O pamuk ellerini tuttum yüzlerime sürdüm. Bu annen o kokunu orada ki kokunu hiç unutmuyor... O, ak düşmüş saçlarını okşadım annem.

Kardeşin, “Ağabeyim, bizi rüyada gör, bizi bırakma!” dedi ama sen babanı seçtin kuzum. Annen götürdü seni, babanın kollarına bıraktı seni. Sen yalnız değilsin orada, baban ve deden var. Ben de geliyorum saçlarını okşayacağım, taşlarını seviyorum, topraklarını kokluyorum. Akşam sabah masada oturunca sandalyen boş, sen karşımdasın gibi yemek yiyip içiyorum. Annen, sözün bittiği yerde kuzum.



HABERETKİN

Toplumsal Barışın Sesi

GENEL GÜNDEM İSTANBUL KÜLTÜR SİYASET EKONOMİ SPOR TEKNOLOJİ YAŞAM YAZARLAR

DÜNYA



1 Fotoğraf 1 Sesli 1 Görsel 1 İstanbul'da Karaca Ailesinin Acı Günü

KARACA AİLESİNİN ACI GÜNÜ

10 Ocak 2010 1 Admin 1 Genel 1 Gündem 1 İstanbul

Cumhuriyet Halk Partisi (CHP) eski meclis üyesi Bülent Karaca'nın kaybetti.



değişmiş dönem Türkiye'de yaşadığı meclis üyesi Bülent Karaca ve Karaca ailesi, Gökçe Karacay'ı kaybetmenin acısını yaşıyor. Meclis üyesi olarak görev yapan Gökçe Karaca 35 yaşında uykusu baskın hastalığına giren yazarının ardından yazarına gözlerini kapadı. Karacanın Ailesinin Belirtilen Ailelerinin Belirtilen ve Anlatılanına Bağlıdır.



« CHP Eski Üyesi Bülent Karaca'nın Ailesinin Acı Günü (1 Ocak 2010) »

About The Author

admin



» CHP Eski Üyesi Bülent Karaca'nın Ailesinin Acı Günü (1 Ocak 2010) «

ÖZEL HEDİYE



SON YAZILAR

- Bülent Karaca'nın Ailesinin Acı Günü (1 Ocak 2010)
- Bülent Karaca'nın Ailesinin Acı Günü (1 Ocak 2010)
- Bülent Karaca'nın Ailesinin Acı Günü (1 Ocak 2010)
- Bülent Karaca'nın Ailesinin Acı Günü (1 Ocak 2010)

KARACA AİLE'SİNDEN TEŞEKKÜR

Mayıs 2, 2016 admin Genel, Gündem, İstanbul

Bizleri bu acılı günümüzde yalnız bırakmayarak acımızı paylaşan,Bu anlamda cenazemize katılarak,mesaj ve aramalarla bizlere destek olan herkese başta CHP İLÇE EYÜP İLÇE BAŞKANI SİNAN AKÇİÇEK ve yönetim kurulu üyelerine,CHP GAZİOSMANPAŞA İLÇE BAŞKANI YILMAZ YILDIRIM,CHP İSTANBUL İL BAŞKAN DANIŞMANI SELAMİ ÇELEBİOĞLU,CHP İSTANBUL MİLLETVEKİLLERİ GULAY YEDEKÇİ,DİDEM ENGİN, OĞUZ KAAN SALICI,AYKUT ERDOĞDU,CHP İSPARTA ADAYI MUSTAFA CEYHAN,CHP İSTANBUL ADAYI DURSUN BULUT,CHP İSTANBUL İL BASKAN YARDIMCISI MUHTEREM AKTAŞ,TELEFONLA BİZZAT ARAYARAK İLGİLENEN CHP EYÜP ve BÜYÜKŞEHİR MECLİS ÜYESİ SEDAT ÖZKAN'a,ESKİ MİLLETVEKİLİ MEHMET SEVİGEN,ESKİ İLÇE BAŞKANI ALİ GALİP MAMAL,ESKİ MECLİS ÜYELERİ MEMET SEVİM,YAŞAR DURMUŞ,HAYDAR PARLAK,MEVCUT MECLİS ÜYELERİ ZAFER DÖNER,ÜLKÜ ÖZDEMİR,GÜLER İŞİKCEVAHİRALI HAYDAR İŞKAR,KEMALETİN ŞAHİN, ESKİ İLÇE BAŞKANI ALİ TURAN,İŞADAMLARI YUSUF BAŞBOĞA,PİMAK LTD ŞTİ., TOKAT ESKİ İL BAŞKANI DURAN KUM,EYÜP BELEDİYE BAŞKANI REMZİ AYDIN, AKP İLÇE BAŞKANI SULEYMAN AYYAÇ,AKP MECLİS ÜYESİ İSMET LAÇIN,DYP YÜKSEK HAYSİYET DİVAN ÜYESİ MUZAFFER POLAT,EMTİ İNŞAAT YÖNETİM KURULU BAŞKANI ALİ AKÇİÇEK,MODA YAPI ADINA MURAT TUZUN,BORENS PROJE ADINA BARIŞ AĞIR,BİRÜK TURİZM YÖNETİM KURULU BAŞKANI ALİ USAL'a ZİLE DERNEKLER FEDERASYONU BAŞKANINA,GÜZELTEPE PİR SULTAN ABDAL DERNEĞİ BAŞKANI ABUZER ÇETİNKAYA, ERZURUM AŞKALE FEDERASYONU BAŞKANINA,KULÜPLER BİRLİĞİ VE ÖZ ALİBEYKÖYSPOR BAŞKANI METİN ÇİRPAN'a ve yanımızda olan tüm sevenlerimize bu acılı günde bizleri yalnız bırakmadıkları için teşekkür ederiz.

BİLAL KARACA,GÖKSAL KARACA



HABERETKİN

Toplumsal Barışın Sesi



GENEL

GÜNDEM

İSTANBUL

KÜLTÜR

SİYASET

EKONOMİ

SPOR

TEKNOLOJİ

YAŞAM

YAZARLAR

DÜNYA



İlham » Genel » Gündem » İstanbul » Günsel Karaca'ya Sevenleri Son Görevlerini Yaptı

GÜNSEL KARACA'YA SEVENLERİ SON GÖREVLERİNİ YAPTI

03 Mayıs 2016 15:00 Genel, Gündem, İstanbul

Yakalandığı amansız hastalığa yenik düşerek geçirdiğimiz gün hayata gözlerini yuman Günsel Karaca (38) için Alibeyköy cem evinde yapılan cenaze töreniyle ededyete uğurlandı.

Elçin belediyesi eski belediye meclis üyesi Bilal Karacanın yeğeni olan Günsel Karaca tedavi gördüğü hastanede Cumartesi günü hayata gözlerini yummuştu.

Günsel Karaca'ya Sevenleri Son Görevlerini Yaptı (2)

Dünya gençliğinin baharında ededyete gönen Günsel Karaca için Alibeyköy cem evinden ikinci den sonra cenaze namazı kılındı. Yöğün katiliminin göredği cenaze namazına siyasetçilerin yanı sıra çok sayıda (gadamda katıldı).

Taziyeleri kabul eden Bilal Karaca ve Günsel Karacanın kardeşi Göksele Karacanın baba ve üzümlü olduğu görüldü.



Etiketler: Bilal Karaca, maharetlerin, cenaze, maharetlerin, günsel karaca, maharetlerin.

Ara

ÖZEL HEDİYE



SON YAZILAR

- İBB'nin halıç Tenzaneseinde Gredçü Yeni ve Millî deniz maharetleri muvafaklıdır.

Yaşadıklarımıza ortak olan ve bize destek olan Gülhan GENÇ'e ve herkese gönülden teşekkürlerimizle...

Ailesi

Kitabın içerisinde bulunan yazılar aşağıda belirtilen sitelerde yayınlanmıştır.

Ayrıca;

<https://gurselkaraca.com/> bağlantı adresinden yazılarını takip edebilirsiniz.

<https://www.antoloji.com/gursel-karaca/>

<https://haberetkin.com/tag/gursel-karaca>

<https://siir.ihya.com/gursel-karaca/default.asp>

Yüreğimden İzler

[illegible]

[illegible]

Yüreğimden İzler

[illegible]

[illegible]

Yüreğimden İzler

[illegible]

[illegible]

Yüreğimden İzler

[illegible]

This image shows a full page of a handwriting practice worksheet. It consists of approximately 20 horizontal rows. Each row is defined by two parallel dotted lines, creating a series of uniform gaps for letter height. The entire page is otherwise blank, with no margins, text, or other markings.

Yüreğimden İzler

[illegible]

[illegible]